

V začetku je Bog stvaril nebo in zemljo.

Gosp. Krištofa Šmida

Korarja Avgustanskiga,

ZGODBE S. PISMA

z a

MLADE LJUDI.

Okrajšane iz Nemškiga prestavljene.

Tretji zlejšani natis.

Stvarjenje angeljev.

V Ljubljani 1850.

Založil in na prodaj per *Edvardu Honu*, kupčevavcu
s popirjem, na Starim tergu št. 157.

V natis tih bukev so milostljivi Firšt,
GOSPOD GOSPOD
ANTON ALOJZI,
Ljubljanski škof,
dovolili 28. rožniga cveta 1828.

Ljubi otroci,

mladenči ino dekliči!

Vem, de je ni skorej reči, nad katero bi toliko veselja imeli, kakor nad lepimi povestmi. Nate jih polne bukve! Ena od druge je lepši. Tudi so vse res, ino po versti, po kateri so se godile, gredó ena za drugo. *Zgodbe* toraj jim sploh pravimo.

Od teh zgodeb se pač sme reči, de so vsiga svetá naj lepši zgodbe. Zakaj glejte, ljubi Bog sam jih je rekel nam k pridru v posebne bukve popisati. Tem bukvam se pravi *svéto pismo*; ino toraj tem zgodbam *svetopisemske zgodbe* ali *zgodbe svetiga pisma*. Kar se jih je od stvaritve svetá do prihoda Jezusa Kristusa zgodilo, jim pravimo zgodbe svetiga pisma *stariga zakona*; kar jih je pa od rojstva ino življenja Jezusa Kristusa in od djanja njegovih aposteljnóv ino učencóv, jim pravimo zgodbe svetiga pisma *noviga zakona*.

Pa vsih zgodeb, kar jih je v svetim pismu, ne najdete v teh bukvah; le tiste boste v njih našli, ktere se vam bolj permerijo, kar jih je bolj umevnih, bolj lepih ino podučnih za mlade ljudi. Kar še umeti ne morete, ali kar vam ni treba vediti, je opušeno. Toraj je dano tem bukvam imé: „*Zgodbe svetiga pisma za mlade ljudi*.“

Prav lepo in očitno boste v teh bukvah pregledali, kak dober ino prijazen je bil Bog že od

VI

začetka svetá do ljudi, ino kako je iz ljubezni do nas zadnjič celo svojiga Sinu Jezusa Kristusa na svet poslal.

Iz vsake povesti skorej boste božjo vsigamogočnost, dobrotljivost, modrost, vsigavednost, svetost, pravičnost ino previdnost spoznavali; pa nikoli nikjer ne lepše ino čistejše, kakor nad Jezusam Kristusam ino v tistim, kar je on učil, delal ino terpel. Po njem se veličastvo, prijaznost ino vsa ljubeznjivost božja odkrije. Tako vam bodo zgodbe svetiga pisma naj lepši nauk od Boga, naj lepši od vere.

Tudi od mnogih otrok boste v teh bukvah brali. Brali boste v njih, postavim, od Abelna, Sema, Jafeta, Izaka, Jožefa, Samuela, Davida, Tobija. Nad temi boste veselje imeli. Kakor v zerkalu ali špeglu boste nad njimi vidili, kako kaj lepiga je, če je človek bogaboječ ino pobožen. — Pa tudi od hudobnih otrok, postavim, od Kajna, Kama, Jožefovih bratov, Opnia, Pineza, Absolona, boste v njih brali. Njih življenje vam ne bo všeč. Nad njimi se boste učili studiti hudobijo, ino družih grehi vas bodo varovali v enake zabresti. Tako le vas bodo zgodbe svetiga pisma v samočistih zgledih pobožnosti učile. Kje hočete kaj lepšiga nauka?

Berite tedaj, ljubi otroci, mladenči ino dekličé! radi ino pridno te bukve, ino kakor dobri otroci v njih, zlasti pa kakor mladenič Jezus, taki si vsi biti perzadenite.

K a z a l o.

Zgodbe svetiga pisma stariga zakona.

	Stran.
1. Stvaritev svetá	11
2. Perva človeka	12
3. Pervi greh	15
4. Kazen ali štrafa perviga greha	16
5. Bratomor ino njega kazen	17
6. Spačenost ino pokončanje perviga svetá	19
7. Noe otet ino njegov hvalni dar	20
8. Novi svet po potopu	21
9. Poklic Abrahama	23
10. Abrahamovo dobro serce	24
11. Izak odmenjen v dar	26
12. Izak vzame Rebeko	27
13. Ezav pa Jakov	29
14. Jakop na ptujim	31
15. Jakop gre v svoj kraj	32
16. Jožef, pastirčik	34
17. Jožef na ptuje prodan	35
18. Jožef na Putifarjevim domu	36
19. Nedolžni Jožef v ječi	37
20. Jožef povišan	39
21. Jožefovi bratje v ječi	41
22. Benjamin gre v Egipt	43
23. Jožefova sreberna kupa	44
24. Jožef se da spoznati	45

VIII

	Stran.
25. Očeta Jakopa veselje	46
26. Jakopova ino Jožefova smert	48
27. Otrok Mozes v bičnatim jerbasčku	49
28. Mozes per studencu	50
29. Goreči germ	51
30. Božji čudeži	52
31. Večerja in odhod iz Egipta	53
32. Potop Egipčanov	54
33. Božji čudeži v pušavi	55
34. Zapovedi božje ino Izraelcov nezvestoba	56
35. Mozesova smert	58
36. Izraelci gredo v obljubljeno deželo	59
37. Ruta, pobožna ino dobra sinaha v Izraelu	60
38. Helitova hudobna sinova ino Elkanov dobri sin	62
39. David pastir	64
40. Goljat velikan	65
41. David, pobožni kralj	68
42. Salomon, Izraelski kralj	68
43. Elija prerok	71
44. Elizej	73
45. Jona	75
46. Tobija v Asirski sužnosti	77
47. Daniel v Babilonski sužnosti	80
48. Tempelj ino mesto sta vnovič zidana	83
49. Sedem Makabejskih bratov	84
50. Bog spet pomaga	85

Zgodbe svetiga pisma noviga zakona.

	Stran.
1. Caharija ino Elizabeta	87
2. Marija	89
3. Marija ino Elizabeta	90
4. Janezovo rojstvo	91
5. Rojstvo Jezusa, našiga Odrešenika	93
6. Pastirji per jaslih	94

7. Jezus v tempelju Bogu darovan	96
8. Modri od Jutra	97
9. Beg na Egiptovsko	99
10. Jezus, star dvanajst let, v tempelju	100
11. Janez v pušavi	102
12. Jezus je keršen, ino gre v pušavo	104
13. Janez skazuje Jezusa ljudem. Jezusovi prvi učenci	106
14. Ženitnina v Kani	109
15. Jezus v tempelju	110
16. Jezus per Jakopovim vodnjaku	111
17. Jezusova prva pridiga v Nacarétu	114
18. Obilni ribji lov	115
19. Jezusovi nauki na gori	117
20. Jajrova hči ino bolnica	126
21. Jezus ino osem ino trideset letni bolnik	128
22. Jezus izvoli ino pošlje aposteljne	130
23. Jezusovi nauki v prilikah	133
24. Nekaj manjih Jezusovih prilik	135
25. Magdalena spokorjenka	137
26. Posebni Jezusovi nauki per mnogih perložnotih	138
27. Smert Janeza kerstnika	140
28. Jezus božji prijatelj otrok	141
29. Jezusov spremin	142
30. Zgubljeni sin	144
31. Usmiljenje ino neusmiljenje	146
32. Bogatinec ino ubožie	147
33. Modre ino trapaste device	148
34. Mnoge podučne zgodbe	149
35. Lacarja obuditev	150
36. Jezus od Marije maziljen	152
37. Jezusova častita ježa v Jeruzalem	153
38. Jezusovo naj imenitniši prerokovanje	156
39. Poslednja večerja	160
40. Jezus na oljski gori	167
41. Jezusova zadnja ino terpljenja polna noč	170
42. Jezus pred deželnim oblastnikom	172
43. Jezus križan na kalvarii	175
44. Jezus spet živí, ino se perkazuje	178

X

	Stran.
45. Jezus gre v nebesa	182
46. Jezus pošlje svetiga Duha	184
47. Jezus živi v svojih vernih	185
48. Štefan, prvi mučenik	186
49. Pavlovo spreobrnjenje	188
50. Sveta Jezusova cerkev	189

ZGODBE

svetiga pisma stariga zakona.

1. Stvaritev svetá.

Ljubi otroci! slišali ste že velikokrat, de je **Bog** nebo ino zemljo stvaril. Pa zmiraj me misel obhaja, de bi otroci, kateri že nekoliko razumejo, radi to prav na tanko slišali. Poslušajte tedaj, kako se je godilo.

V začetku je **Bog** nebo in zemljo stvaril. Pa zemlja je bila še pusta ino prazna. Pokrita je bila še vsa z globokimi vodami. Tema je bila. Kar reče **Bog**: „Bodi svetloba!“ Ino svetloba je bila, ino vse svetlo, ob enim.

Sdaj **Bog** ukaže: „Bo naj nébes ali podnebjé!“ Kar je bilo. Ta lepi plavi velb ali obok nad nami se perčne, in nekoliko vod se zbere v oblake nakviško.

Po tem **Bog** reče: „Voda na zemlji naj steče na en kraj, in perkaži se suhota! In tako je bila suha zemlja in morje, so bili studenci, potoki ino reke.

Zdaj Bog zapové: „Zemlja naj rodi travo, zeli ino rodne drevesa!“ Tudi to se je zgodilo. Zemlja je bila lepo zelena, ino mnogih rož je bilo po njej ino cvetočih dreves kakor spomladi.

Bog po tem reče: „Luči naj bodo na nebu, de kažejo dneve ino leta, in pa svetijo na zemljo! Ko bi trenil, so bile. Na nebu je gorela velika luč, blišeče solnce, de dan dela. Sijala je prijazna luna, de sveti ponoči. Migljalo je zvezd brez števila veliko.

Po tem Bog reče: „Mergole naj ribe po vodi, ptice pod nebam, ino zemlja naj vsako mnogo žival da!“ Komej je izrečeno, že je bilo vse.

Poslednjič je Bog človeka stvaril. Stvarnik pogleda vse, kar je naredil, ino vse je bilo prav prav dobro.

Ljubi otroci! tukaj na nebu ino na zemlji lahko vidimo, kako je Bog mogočen, dobrotljiv ino moder, ako ravno njega — našiga preljubiga Boga — še ne moremo viditi. Njegove prelepe stvari velikokrat s svetim veseljem pregledujemo, ino veselimo se, de imamo tako dobrotljiviga Boga.

2. Perva človeka.

Nebo ino zemlja sta bila narejena, in v človekovo prebivališče lepo perpravljena. Bog tedaj reče: „Naredimo človeka po naši podobi. Gospoduje naj čez vso zemljo!“ Ino stvarnik tedaj iz vlažne persti človeško telo zobrazi. Pa je bilo še mertvo na tleh, in se ne gane. Bog toraj dušo va-nj dihne, ino človek se sklone, ino živí. Tako je bil stvarjen prvi

človek. Bog ga je imenoval *Adam*, to je perst, v spominj njegoviga začetka.

Človek je po božji podobi stvarjen. Le samo njegovo telo je pozemeljsko; njegov duh ali duša je kaj božjiga, je Bogu podobna. Bog je duh; tudi naša duša je duh. Bog je večni; tudi človekova duša bo vekomej živela. Bog je neumerjoč; tudi človekova duša ne bo nikedar umerla. Bog je povsod, po vsih krajih in koncih sveta pričujoč; tudi duša je na vsim truplu v enim pričujoča. Bog ima nar bolj popolnoma um; tudi naša duša ima um. Bog ima svobodno ali prosto voljo; tudi naša duša jo ima. — Naša duša s svojim umam zamore dobro spoznavati, ljubiti ino storiti. Le kedar dobro storimo, smo Bogu prav podobni; ino njemu podobni biti si moramo perzadevati, sicer nas Bog k sebi v nebesa ne more vzeti. Ljubi otroci! vsi ste po božji podobi stvarjeni; na vso moč si tedaj perzadevajte Bogu podobni biti. Bodite popolnoma, umni, usmiljeni, prijazni, ljubeznjivi, delavni ino sveti, kakor je Bog svet. Podobo božjo nad seboj, pa tudi nad drugimi spoštujte. Tudi nar revniši ubožic je po njej stvarjen.

Bog je za človeka prav lep vert zasadil. V njem so rastle prelepa drevesa, polne prelepiga sadja. Pravimo mu raj. Obilen studenic, kateri se je v štiri bistre reke raztekal, ga je še lepšiga delal. V ta lepi vert pelje Bog *Adama*, de ga obdeluje ino varuje.

Tako prijazen ino dober je Bog ljudem. Tudi nam je perpravil veliko veselja; pa delati moramo tudi mi. Tudi delo je naša sreča. Po delu se nam počitek ino sleherno veselje vse bolj perleže.

Zdaj Bog velí živalim pred *Adama* priti,

in sleherni zmed njih je ime dal. Na to reče Adamu: „Gospod si vsih stvari, toraj tudi vsih žival; v svoj prid jih obračaj, pa nikar jih ne terpinči.“ Toraj smemo tudi mi imeti jih za vožnjo in nošo, jesti njih meso, ino njih kože sebi v prid obrniti; pa ne jim bolečin delati brez potrebe, ne jih terpinčiti nalaš.

Po vsim svestu zunaj Adama še ni bilo nobeniga človeka. Ni mu bilo le samimu ostati, temuč oče veliko ljudi je bil namenjen. Toraj Bog reče: „Človeku ni dobro samimu biti na zemlji, pomočnico mu hočem dati.“ Bog zdaj da terdo spanje v Adama. Kedar je Adam zaspal, Bog iz eniga njegovih reber Evo stvari. Zbudi se, ino Bog mu Evo perpelje, ino Adam je imel neizrečeno veselje.

Otroci, ljubi otroci! kako velika sreca je, de je več ljudi na zemlji. Kdo bi sicer narejal obuvale ino oblačilo; kje bi dobili prebivališe, kruh ino drugi živež, ko bi ne bilo na svetu zunaj nas nikogar, de bi za vse to skerbel, ino nam perpravljaj? Vsi ljudje za nas delajo, ino nam k naši sreči pomagajo; ljubimo tedaj vse ljudi.

Adam ino Eva sta v tem lepim vertu nedolžna ino vesela. Boga sta ljubila čez vse, in eden družiga kakor sama sebe. Ljubi Bog jima je bil tako dobrotljiv ino prijazen, kakor oče svojim otrokam. Nikoli ju ni nič bolelo, nikoli nista bila bolna, ino pa takrat sta tudi po telesu še bila neumerjoča.

Srečni so nedolžni ljudje! Preljubi otroci! le zmiraj nedolžni bodite, kakor sta bila takrat Adam ino Eva. Taki boste še dan današnji nekoliko rajeve sreče vživali.

3. Pervi greh.

Na vertu je bilo vsaciga mnoziga rodovitniga drevja. Adam ino Eva sta smela od vsih dreves jesti; le od eniga jima je bilo sadje jesti prepovedano. Bog je Adamu rekel: „Od vsiga drevja po vertu jej; le tukaj od tega drevesa (stvarnik ga je imenoval drevo spoznanja dobriga ino hudiga) ne smeš jesti. Če od tega ješ, ne boš več neumerjoč, temuč moraš umreti.“ S tem je hojel Bog njuno pokoršino poskusiti. Človek je dolžan Bogu pokoren biti, naj zapove kaj ali prepove Bog.

Eniga dne je šla Eva celo bliz k prepovedanemu drevesu. Kar na njem kačo zagleda. Kača pregovori rekoč: „Zakaj vama je Bog od vsih dreves jesti prepovedal?“ Eva reče: „Od vsih dreves po vertu smeta jesti, le od tega drevesa je Bog rekel: Nikar ne jejta od njega, sicer bosta umerla.“ — „O, reče kača, ne bosta ne umerla! Bog jo že vé! Še le prav spregledala bosta, če od njega okusita. Enaka bosta Bogu, ino vedila bosta dobro in hudo.“ Zdaj še le Eva drevo prav ogleda, in bolj ko ga gleda, prijetniši se ji zdi prepovedani sad, ino bolj jo mika. Poželjiva Eva seže po sadu, ga uterga, ino je. Tudi Adamu ga da, ino je ga tudi on. Tako sta tedaj božjo zapoved prelomila, ino prvi greh je storjen. Per tej priči jima je vse drugači. Odpirajo se jima oči, in ugledata, de sta naga. Rudečica jih sprehaja od sramote, iz figovih listov si krila spletata, ino se pokrijeta z njimi. Vsa plašna se skrijeta v germovje na vertu.

Ljubi otroci! s slehernim greham je taka. Zapeljivi hudobneži nas motijo, ali pa nas naše notranje hudo nagnjenje k hudimu mika. Če se tedaj duša ne brani, če se v resnici ne oberne od greha v stran, ino če se terdno ne derži božjih zapoved; pa rado pride za skušnjavo pervoljenje, za njim pa greh, kateri je narveči zlé, ino za greham pride nepokoj ino strah.

4. Kazen ali štrafa perviga greha.

Kmal na to se glas božji zasliši: „Adam, kje si?“ Ves trepeč odgovori: „Bojim se pred te priti, ker sim nag; za to sim se skril.“ Bog mu reče: „Kdo ti je povedal, de si nag? Si li jedel sad kteriga sim ti djal, de ga ne jej? Adam odgovori: „Eva mi je dala prepovedaniga sadu, in jaz sim pa jedel.“ Bog tedaj Evi reče: „Zakaj si to storila?“ Eva reče: „Kača me je zapeljala, de sim jedla.“ Nobeden noče biti kriv.

Na to Bog sodbo sklene in reče zapeljivi kači: „Ker si to storila, bodi prekleta med vsimi živalmi na zemlji! Po trebuhu se boš plazila, ino vse svoje žive dni prah jedla! „*Nekdo ženinih mlajšev pa ti po sterl glavo, ino ti ga boš v peto salazovala.*“ Evi Bog reče: „Veliko boš terpela s svojimi otroci. Možu boš v oblasti, ino on bo tvoj gospod.“ Ino Adamu Bog reče: „Prekleta bodi zavoljo tebe zemlja, njena rodovitnost naj peša. S težavo se boš živil na njej vse svoje žive dni. Ternje ino osat ti bo rastel na njej. S potam v obrazu boš svoj kruh jedel, dokler se ne poverneš v zemljo,

iz ktere si vzet.“ — Bog ji še z živalskimi kožami obleče, in ji pahne iz raja. Angelj s švigajočim ognjenim mečem je varoval v raj.

Kako velik zleg je greh, ker ima tako hude nastopke! Varujte se greha, ino pred takim človekam bežite, kakor pred strupeno kačo, kateri vas hoče v greh zapeljati.

5. Bratomor ino njega kazen.

Adam ino Eva dobita dva sinova. Staršimu je bilo ime Kajn, mlajšimu pa Abel. Kajn, terdnejši, je bil kmet. Abel, šibkejši, je bil ovčar. S delam sta si mogla kruha služiti.

Bog je dal Kajnu srečo per kmetii, Abelnu pa per čedi. Kajn poljšine tedaj Bogu v dar pernefe; Abel pa mu daruje jagnje od svoje čede, v znamnje pobožne hvaležnosti. Abel je imel pravo spoznanje ino resnično hvaležnost v svojim sercu. Kajn pa se je le dobriga hlinil. Zatoraj je Bog, ki v serce vidi, na Abelnov dar z dopadenjem pogledal, na Kajnoviga pa ne.

Kajnu to težko de, ino dosihmal svojiga pobožniga brata ne more več z dobrim očesam pogledati. Ves bled je bil v obraz, ino od same nevošljivosti so mu lica vpadale.

Bog je Kajna še svaril, ino mu prijazno rekel: „Zakaj si tako jezen, ino zakaj ti vpada obraz? Glej, kakor tvoj brat si mi ljub ino prijeten, če prav ravnaš. Če pa ne, pa že greh preži ko dereč lev per tvojih durih. Pa če le hočeš, zamoreš poželenje do hudiga premagati, ino ga gospodariti.“

Pomislite, otroci! kako Bog po očetovo svari.

Bog še zdaj tudi nas po naši vesti pred slehernim greham svari. Dajte se svariti! Bojte se Boga, ino bežite pred greham!

Kajn Boga ni poslušal, temuč je jezo v sercu redil. Enkrat se Abelnu sosebno prijazniga dela. „Pojdiva“, mu reče, „malo po polji.“ Vesel gre z njim Abel nedolžni. Kedar že dosti od staršev odideta, pa zgrabi Kajn Abelna, svojiga brata, ino ga ubije. — Vidite, tako deleč ste ga jeza ino nevošljivost zapeljale, de je svojiga brata umoril. Koliko hudiga storite nevošljivost in jeza! Abel zdaj leži mertev in ves spremenjen v svoji kervi. O, kako so pač njegovi starši tarnali ino jokali, kedar so ga našli, ino njega perviga merliča zagledali! To je nevošljivost storila.

Pa kmal se je sodnik oglasil. Bog reče Kajnu: „Kje je Abel, tvoj brat?“ Kajn je, kakor vsaki hudoben človek, s hudo odgovoril: „Kaj jaz vem? Sim kali varh ino čuvaj svojiga brata?“ Bog reče: „Kaj si storil? Kri tvojiga brata vpije z zemlje do mene. Ino zdaj — preklet si na zemlji, ktera je zinila, in pila kri tvojiga brata. Več ti ne bo rodila, kedar jo boš obdeloval. Na svetu ne boš imel domu; v begu boš, ino po svetu se boš klatil!“ Kajn zdaj vidi svojo veliko pregreho ino ves plašen ino zdivjan zakriči: „Oh, kaj sim storil! Kako zlo sim grešil! Moja pregreha je tako velika, de nikoli ne zasluži odpušenja!“ Pobegnil je, ino po samotah se potikal. Podnevi ino ponoči ni imel pokoja. Podnevi mu je vedno bila v mislih njegova velika pregreha, bratomor. In ponoči se mu je v spanji vedno zdelo, de stoji

brat ves kervav pred njim. Vest ga je tedaj noč in dan pekla ino mučila. Tako greh človeka ob pokoj in vse veselo življenje perpravi.

6. Spačenost in pokončanje perviga sveta.

Sčasama se ljudje bolj in bolj namnožijo; pa so tudi hudobniši, ino za Boga več ne marajo. V divji nečistosti so veselja iskali, ino eden družiga krivično stiskali. Bog se milo ino usmiljeno, kakor oče, čes-nje potoži rekoč: „Nič več si ne puste ljudje reči. Vsi spačeni so. Pa vender jim bom še dal odloga sto ino dvajset let, če se še utegnejo poboljšati.“

Med timi hudobneži je bil vender pravičen in pobožen mož, Noe. Njemu Bog reče: „Veliko barko si stori, de bo tri sto komolcov dolga, petdeset široka, ino trideset visoka. Jaz bom namreč vsi zemlji grozen potop dal. Kar živi pod nebam, vse bo poginilo. S teboj pa pa bom prijazno zavezo naredil. V barka pojdeš s svojimi sinovi, s svojo ženo ino z ženami svojih sinov.“

Pobožni Noe je barko sto let vpricho vsih delal. Pa hudobneži niso na-nj marali. Kedar je bila barka dodelana, reče Bog Noetu: „Sdaj idi v barko ti, ino kar je tvojih. Med vsimi sidanjimi ljudmi najdem tebe pravičniga. Vze mi tudi k sebi v barko po dvoje vsih žival, ki so na zemlji. Zakaj po sedmih dneh porečem dežju iti na zemljo štirideset dni ino štirideset noči; vse, kar sim stvaril, bom končal na zemlji.“

Zvesti služabnik boshji Noe gre tedaj v

barko s svojimi ino z živalmi. Sam Bog je duri za njim zaperl. Per tej priči začne strašno dež liti. Vsi studenci se odpro. Voda šumi spod neba kakor potoki. Se naraša, ino barka ko veliko poslopje po vodi plava.

Oh otroci, kako so pač drugi ljudje jokali, ino od grozniga strahu vpili, kateri niso bili v barki! Plezali so na drevje, ino lazili na hribe, de bi se oteli. Pa je bilo prepozno! Voda se naraša ino naraša, de petnajst komolcov stopi čes nar viši gore.

Vse je bilo po vsi zemlji pokončano, — bodi človek, ali šivina, bodi ptica spod neba, ali červ spod praha. Sam Noe je bil otet, ino kar jih je bilo per njim v barki.

Oh, še tako hudoben naj bo kdo, de bi ne ljubil dobrotljiviga Boga; vsaj bati bi se mogel pravičniga Boga! Vidite, otroci! kako zna strahovati.

7. Noe otet ino njegov hvalni dar.

Sto in petdeset dni je voda po zemlji stala. Bog pošlje gorek veter, ino voda upada. Verhovi gor se sčasama iz vode perkazujejo. Barka obstoji na neki gori na Armenskim.

Noe odpre okno, ino izpusti krokarja, de bi zvedil, ali je voda že dosti upadla, ali ne. Ni ga več nazaj. — Potlej izpusti goloba. Ni ma se kam vsesti, ino vedno leta okoli barke. Noe iztegne roko, ino ga spet v barko vzame. Sedem dni potlej ga spet izpusti. Zdaj pride še le zvečer nazaj, ino oljkino vejico z zelenimi

peresci pernese v kljunu. To je bilo veselo znamenje, de je voda dosti upadla.

Sedem dni potlej goloba še enkrat izpusti. Zdaj ga pa ni več nazaj; ker je bila zemlja še suha.

Ino Noe gre zdaj po božjim povelji iz barke, z njim tudi, kar je bilo njegovih, ino živali.

Kako mu je moglo biti per sercu, kedar je spet enkrat na zemljo stopil, in je svet tako prazen od ljudi, ino sam sebe z drugimi sedmimi tako čudno otetiga vidil! Iz hvaležnosti Gospodu altar postavi, ino mu žgaven dar na njem zažge. Takrat se je lepa mavrica na nebu perkazala. „Glejte!“ reče Bog Noetu ino njegovim sinovam, „prijazno zavezo naredim z vami ino z vsimi ljudmi, kar jih bo po vas rojenih. Nikoli več ne bo potop zemlje razdeval. Dokler bo zemlja, ne bo prejenjala ne setev ne žetev, ne poletje ne zima, ne noč ne dan. Kedar koli boste zagledali mavrico, ki sim jo na oblake djal, se spomnite obljube, ktero sim vam storil.“

Otroci! vselej vam bodi ta zgodba v misli, kolikokrat lepo pisano mavrico vidite v černih oblakih, ino mislite si: Bog je vsim hudodelnikom ojster, pobožnim dober ino prijazen.

8. Novi svet po potopu.

Osem ljudi je bilo otetih, ino po njih se je človeški rod spet množil. Noe je spet zemljo obdeloval, ino pa vinograd zasadil. Ker vina moči še ni poznal, ga je prvič preveč pil. Upijani se, ino nespodobno razodet leži v šotoru. Kam, Noetov sin, vidi očeta ondi ležati, ino

ima divje veselje nad tem. Zaničljivo se posmehuje, ino pove bratam. Iz tega se vidi njegovo hudobno serce. Kdor svojiga očeta oponaša, je nezdušen otrok.

Sem ino Jafet sta bila vsa družih misel. Z odvernjenim obrazam gresta k očetu, ino ga s plajšem odeneta. Lepa je bila ta sramožljivost ino to otročje spoštovanje. Ko se Noe prebudi, ino gerdo Kamovo djanje sliši, je grozno žalosten ino hud, ino Kamu prerokuje, de se mu bo vse njegove žive dni hudo godilo. Ino pa kako bi se mu bilo moglo drugači kakor le hudo goditi, ker je svojiga očeta zaničeval? Sej Bog v četerti zapovedi srečo na tem svetu le dobrim otrokam obljubi, kateri svoje starše spoštujejo; razuzdanim otrokam pa strašno žuga. Bog pravi: „Kdor svojiga očeta zasramuje, ino svojo mater zaničuje, naj mu krokarji oko spod čela izkljujejo, in orlovi mladiči pošro.“

Semu in Jafetu je dal Noe svoj blagoslov ali šegen; previdil in prerokoval jima je, de se jima bo vedno dobro godili. Bogu je všeč, ako otrok svoje starše vselej spoštuje, ino celo njih pregreške poterpežljivo preterpi.

Noetovih mlajšev se je sčasama velik narod zaredil; zmirej bolj se je razširjal po zemlji. De bi se po deželah ne razgubili, si smislijo turn zidati, kteriga verh bi se neba dotikal, ino bi se od vsih krajev vidil. Pa Bog jim ovre nespametni početik. Do sih mal so ljudje na zemlji le en jezik govorili; zdaj Bog da, de se več jezikov med njimi začne, de se eden družiga ne umejo. Toraj morajo zidanje opustiti, ino se v mnoge narode razdeliti. Raz-

šli so se semtertje. Semovi mlajši so ostali v Azii, Kamovi so šli veči del v Afriko, ino Jafetovi v Evropo.

Človekovo ničemerno delo gre v šibre, le božje delo obstoji; Bog je namreč Gospod, ino ukaže, v kateri deželi mora človek živeti.

9. Poklic Abrahama.

Kmal po petopu so se ljudje spet slo namnožili, ino mnogi narodje so po zemlji prebivali. Pa spet kmal so Boga pozabili, ino veči del hudobno živeli. Zdaj se jih je še clo malikovanje prijelo, de so mertve podobe iz lesa ino kamna namesti praviga Boga molili.

Živel pa je med velikim številam hudobnežev prav pobožen ino bogaboječ mož. Tega si je Bog smed vsih izvolil.

Po njem ino po njegovih otroci je Bog hotel pravo božje spoznanje ino češenje ohraniti, ino med vse narode na zemlji razširiti. Ta mož je bil očak *Abraham*. Temu Bog reče: „Iz dežele mi idi zmed sorodovine ali zlahte in od očetove hiše v deželo, ktero ti bom pokazal. Očeta te bom storil velikimu narodu. Obilno te bom oblagoslovil, ino po tebi bodo vfi narodje na zemlji oblagodarjeni.“ Abraham je božjimu povelju per tej priči pokoren, ino se koj spusti s Zaro, svojo ženo, z Lotam, svojim stričkam, s svojimi hlapci ino deklami ino s svojimi čedami na pot.

Na Kanansko pride. Ta dežela je bila nar lepših dežel na zemlji. V prigovoru so jo le imenovali deželo, po kateri se mleko ino med

cedi. Tukaj mu Bog reče: „Glej! to deželo bom tebi ino tvojim mlajšem dal.“ Tako Bog povračuje ljudem, kateri ga radi slušajo, ino so mu pokorni. — Pobožni Abraham poln hvaležnosti altar postavi, in Bogu hvalen dar pernese.

10. Abrahamovo dobro serce.

Abrahamovi ino Lotovi pastirji so se marsikrat za boljši spašnike prepirali. To je Abrahama zlo bolelo. Zatoraj je Lotu djal: „Ljubi moj! lepo te prosim, ne bo naj nobeniga prepira med nama ino med najnimi pastirji; sej sva brata! Glej, vsa dežela ti je odperta! Lepo te prosim, ločiva se! Če greš ti na levo, grem jaz na desno; če se ti na desno obrneš, grem pa jaz na levo!“

Lot si tedaj izvoli lepo vodenčno stran ob reki Jordanu, kjer je bilo Sodonsko ino Gomorsko mesto. Abraham mu to lepo stran dežele le za to pusti, de je mir med njima. Lot gre v Sodomo; Abraham pa na Kananskim ostane. Glejte, ljubi otroci! tak človek je odjenjaven ino miren.

Kakor proti Lotu, ravno tako je bil Abraham tudi proti ptujcam prijazen. Enkrat je sedel opoldne pred durmi svojiga šotora, pod drevesam v senci. Kar zagleda tri ptuje može priti. Naproti jim gre, se jim nizko perklone, ino reče nar imenitnišimu med njimi: „Gospod! če me hočeš zlo razveseliti, ostani per meni, ino ne ogibaj se mojiga šotora!“ Tudi unima dvema reče: „Počita si malo tukaj pod drevesam! Grižljeje kruha vama bom pernesel, preden

se dalje spustite.“ Mu reko: „Veselilo nas bo, če nam hladne vode ino kak grižljaj kruha perneseš.“ Abraham hiti v šotor, ino reče Zari: „Urno speci podpepelnike ali mlince iz nar belsi moke!“ Potlej teče k čedi, odbere nar lepši tele, ino ga hlapcu da. Urno ga mora perpraviti. On sam ta čas pernese mleka ino sroviga masla, ino potlej podpepelnike ino pečenko. Ves čas je per njih pod drevesam, ino jim streže.

Ljubi otroci! kaj ne, de je bil Abraham dober ino prijazen človek, ino tak celo do popolnoma ptujcov?

Po jedi, ko so slovo jemali, reče nar imenitniši zmed njih Abrahamu: „K letu osorej spet pridem. Takrat bo Sara sina imela.“ — Ino to se je zgodilo, desiravno sta bila že oba zlo perletna. Tisti pa, ki je tako rekel, je bil sam Bog, kteri je v podobi ptujca z dvema angeljema k Abrahamu prišel, ino je hotel, de mu je Abraham stregel. Je li morebiti Bogu kaj nemogočniga?

Abraham ptujce še nekoliko proti Sodomi pospremi. Ino Gospod mu pove, de bo Sodomo in Gomoro zavolj nju velicijh pregreh štralfal. Abraham postoji, ino goreče prosi, de bi tima mestama perzanesel. Bog mu oblubi: „Če je le deset pravičnih v teh mestih, ju ne bom razdjal.“ Pa jojmeni! še deset jih ni bilo. Vsi so bili hudobni, in vsi sprideni. Zatorej je drugi dan, ko je solnce persijalo, strašna kazen čes nji perderla. Angelja sta eno uro popred Lota, pobožniga Abrahamoviga strička, z njegovimi vred odpeljala, ino potlej pade ogenj ino goreče žveplo spod neba na hudobne mesta, ino mesta

s prebivavci vred v prah in pepel požge. Slàno jezero, polno žvepla, je še dan današnji na tistim kraji, — strašno znamenje prekletstva božjiga, katero so živinske pregrehe perklicale.

11. Izak odmenjen v dar.

Eno leto po tem je Abraham res dobil sina, kakor mu je bilo prerokovano, ino ga je Izaka imenoval. Lep dečik je bil, ino Abrahamu prav ljub.

Ko je nekoliko perrastel, reče Bog Abrahamu ponoči: „Abraham! vzemi Izaka, svojiga ediniga sina, ki ga tolikanj ljubiš, ino idi na goro Morjo, ter mi ga v žgavni dar daruj.“ Zjutrej oče zgoodej vstane, nakolje drev sa germado, obloži osla z njimi, vzame dva hlapca ino Izaka, svojiga sina, ino gre od doma.

Tretji dan dojdejo do hriba. Oče tukaj reče hlapcama: „Tukaj z oslam počakajta. Jaz ino Izak pa greva na goro Boga molit.“ Zdaj vsame dreva, ino jih Izaku, svojimu sinu, na ramo zadene. On pa je nesel ogenj v rokah ino nož. Tako gresta v goro. Po poti reče Izak: „Oče!“ Abraham odgovori: „Kaj je? moj sin!“ Izak reče: Vidite, tukaj so dreva ino ogenj, kje pa je jagnje v dar?“ Abraham odgovori: „Za jagnje bo že Bog skerb, ljubi sin!“ Izak se ni vedil, de je on ta. Kako je moglo dobrimu očetu serce tleti per takim otrokovim popraševanji! Gresta dalje. Kedar sta bila na verhu hriba, napravi Abraham altar, zloži na-nj dreva, zveže svojiga sina Izaka, ino ga na altar dene na verh drev. Izak, poln tihe pokor-

šine, terpi vse voljno, ino se kar nič ne brani. Tedaj iztegne Abraham roko z nožem klát svojiga sina. Pa angelj božji savpije tistikrat z nebes : Abraham! stoj, ino ne stori nič žaliga mladčenčku! zdaj vem, de se bojiš Boga, ker iz ljubezni do njega še svojimu edinimu sinu nisi perzanesel. Sam per sebi, pravi Gospod, sim persegel : Ker si to storil, bom tvoj zarod namnožil kakor zvezde na nebu, in odobroteni bodo po nekom tvojih mlajšev vsi narodje na zemlji.“ Kako veselje je moglo zdaj Abrahama sprehajati, ker mu je spet dan bil njegov ljubi Izak, ino ker verhi tega še tolike obljube sliši! Tako le Bog pokoršino skuša ino poplačuje.

12. Izak vzame Rebeko.

Abraham se je bil že slo postaral, ino Bog ga je obilno z vsim obdaroval. Skerbel je tedaj, de bi, preden umerje, svojimu sinu še bogaboječo ženo dobil. Hčere v deželi so bile grošno hudobne. Toraj pošlje svojiga veliciga hlapca v tisto deželo, kjer je bil Abraham rojen, in kjer je imel še bogaboječo sorodovino ali žlahto, de bi ondi za njegoviga sina Izaka dobro, pobožno ženo poiskal. Hlapec vzame deset velbljudov ali kamel, jih otovori z mnogim blagam, ino gre. Srečno pride do Haranskiga mesta, kjer je nekedaj Nahor, Abrahamov brat, živel. Tu velbljude zunaj mesta zraven studenca leč zažene. Zvečer je že bilo, ob času, ko so mestne hčere po vodo hodile. Naj nedolžniši, naj pridniši ino naj prijazniši

zmed njih želi hlapec zvediti, ino je tudi Boga prosil, de bi mu dal ravno tisto najti.

Ko hlapec še moli, pride Reĳeka z verĳem na rami. Zala je bila, ino kar je še veĳ, grozno pametna ino gola nedolĳnost. Molĳe stopi k studencu, naliĳe vode, ino se oberne. Hlapec se ji perbliĳa, in reĳe: „Daj mi piti iz verĳa.“ „Pij,“ mu reĳe prijazno, spusti verĳ urno v naroĳje, ino mu da piti. Kedar odpije, mu reĳe deklica: „ĳakaj, še tvojim velbljudam bom zajela, de se napiĳejo.“ Berĳ izliĳe iz verĳa v korito, teĳe spet na studenec, ino natoĳi vodi velbljudam vsim.

Hlapec se savsame, ino jo molĳe premiĳljuje. Ta postreĳnost mu je bila zlo vĳeĳ, ino razodeva mu njeno dobro serce. Bilo mu je tudi, kakor de bi mu kdo rekel: „Ta je, ta!“ Ko so se velbljudje napili, ji da is hvaleĳnosti zlate uhane ino zapestnice, ino reĳe: „Hĳi! ĳigava si? Povej mi, ali je prostor prenoĳiti na domu tvojiga oĳeta?“ Mu odgovori: „Batvelova hĳi sim, sinu Nahorjeviga, ki je bil Abrahamov brat. Slame ino klaje je obilno per nas, tudi prenoĳiti prostora dovolĳ.“ Tedaj se moĳ per-pogne, moli Boga, ino reĳe: „Bodi ĳeĳen, Gospod, Abrahamov Bog, kteri me je tako na ravnost v hiĳo njegoviga brata perpeljal!“

Ondi je z ĳivino prenoĳil, pa ne griĳljeja ni okusil, dokler ni naroĳila opravil. Ko je naroĳilo opravil, še reĳe: „ĳe tedaj dobro hoĳete moĳimu Gospodu, ino vam je resnica, per-recite. ĳe ste pa druzih misel, mi pa tudi po-veĳte, de se vem kam oberniti.“

Mati ino njen brat Laban odgovorita: „Glej,

Rebeka stoji pred teboj! Vzemi jo, ino pojdi z njo.“ Ko hlapec to sliši, poklekne, ino hvali Boga. Potlej seže po zlatino ino srebernino ino brehke oblačila, ino jih da Rebeki. Obdaroval je pa tudi mater ino brata. Zdaj še le mož sede k mizi. Jedo ino pijo, ino dolgo časa so skupej v noč. Zjutrej zgoodej vstane hlapec, vse napravi se vernit proti domu, ino kakor pred zvest hlapec, se ne da muditi. Rebeka se s svojimi deklami na velbljude vsede, gre, ino je bila Izakova žena. Ne bogastvo, ampak nenolžnost jo je srečno storila, ino pa pridnost ino dobro serce.

V božjih rokah je vse; Bog dostikrat prav majhne okolišine v veliko srečo oberne.

13. Ezav pa Jakob.

Izak ino Rebeka dobita na enkrat dva sina. *Pervencu* je bilo Ezav ime, *drujcu* pa Jakob. Ezav je bil ves dlačen ino kosmat, ino tudi divjiga vedenja; Jakop tih ino pohleven. Esav se loti lova ino kmetije; Jakop pa izvoli krotko pastirsko življenje.

Enkrat kuha Jakob sok iz leče, ko ravno Ezav iz hoste pride. „Daj,“ reče Ezav Jakopu, „tudi meni kaj te rudečkaste jedi; lakote se ves opotekam.“ Jakop reče: „Če mi svoje pervenstvo daš za-njo.“ Pervenec je namreč skorej vse bogastvo po očetovi smerti dobil. Ezav reče: „Koliko mi je pa še živeti; čimu mi je pervenstvo?“ Na to perseže prepustiti mu pervenstvo, je ino pije, vstane, gre, ino mu ni

mar pervenstvo. Ni bilo prav, de je Ezav po nemarnosti bil tak zapravlživiz.

Otroci! ne zaničujte, ko Ezav, božjih darov. Hvalite Boga, kateri vam jih da. Ezav se ni dosti zmenil za pervenstvo, ki mu ga je bil Bog dal; za malo jedi ga je prodal. Ta mu je bila več bo božji dar, grozna taka slepota! — Pa tudi od Jakopa ni bilo lepo, de je bil tolikanj lakomen, ino je z jedjo, ktere ga je brat prosil, pravice pervenstva iz njega spravil, ktere so bile vsiga vredne. Te je bil Bog sicer zdavnaj Jakopu namenil. Pa za pravo srečo nikoli ni treba storiti še toličkine krivice; modri ino sveti Bog že vse tako obrača na svetu, de nam namenjena sreča gotovo dojde.

Drugikrat reče Izak Ezavu v svojih starih dneh: „Glej, sin! star sim, ino ne vem za smert. Pojdi na lov, ino če kaj vjameš, mi jed perpravi, kakoršno veš, de rad jem. Tedaj te bom oblagoslovil, preden umerjem.“ Ezav berš gre. Rebeka je to slišala. Naglo perpravi dva kozliča po divje, obleče Jakopa v Ezavovo naj lepši oblačilo, ovije Jakopu roke ino goli vrat s kozličevino, ino reče mu jed očetu nesti. Izak, kterimu so oči od starosti že otemnele, popraša: „Kteri si ti mojih sinov?“ Jakop odgovori: „Ezav sim, vaš pervenic. Storil sim, kakor ste mi rekli. Jejite, ino pa oblagoslovite me.“ Izak reče: „Čakaj, bliže stopi, de pošlatam, če si moj sin Ezav, ali ne.“ Jakop perstopi. Izak ga pošlata, ino reče: „Glas se mi sicer zdi Jakopov glas; pa roke so Ezavove.“ To-raj ga ni spoznal, je jedel, roke na-nj položil, ino ga oblagoslovil, de je bil posvečen, tako

rekoč, oče obljubljeniga **Odrešenika**, po katerim je imelo vsim narodom priti zveličanje. **Komej Jakob** odide, pa **Ezav** pride z lova, ino reče: „**Vstanite, oče!** ino jejte.“ **Izak** ves ostermi, ino reče: „**Kdo si pa ti?**“ **Ezav** odgovori: „**Ezav** sim, vaš pervorojenic.“ — **Zdaj** se je **Jakopova** zvijača pokazala. **Ezav** pa na glas rjove ino joka. „**O zviti zvijač ti!**“ je djal, prvič me je sa pervenstvo kanil, ino zdaj mi še očetov blagoslov ukrade!“ **Iz** togote žuga **Jakopa** umoriti.

14. **Jakop na ptujim.**

Jakop je res mogel pred togoto divjiga **Ezava** pobegniti. **Palico** vzame, ino gre po materinim svetu v **Haran** k ujcu **Labanu**. Po poti ga na polji noč obide, še preden je k hišam prišel. Ves truden se ondi uleže, dene kamen pod glavo, ino zaspi. V spanji se mu **Bog** prav prijazno razodene. Vidil je gred ali lojtro, katero je na zemlji stala, ino z verham do neba segla. Ino glej, božji angelji hodijo po njej gori in doli. Verhi nje je **Bog** bil, kateri mu reče: „**Jaz** sim **Gospod**, **Bog** tvojih očetov. Glej, jaz sim per tebi; varoval te bom, koder boš hodil, in te bom spet v to deželo perpeljal. Nikoli te ne bom zapustil.“ **Jakop** plane ves plašen iz spanja, ino reče: „**Gotovo**, **Bog** je tu vpričo, pa nisim vedil!“ **Ko** se zarja napoči, vzame **Jakop** kamen, ga v znamenje postavi po konci ino ga v spominj, de je **Bogu** posvečen, z oljem oblije.

Povsod je **Bog** per nas. **Toraj** se nam ni

treba nikjer bati, pa povsod moramo tudi spodobno ino prav ravnati.

Jakob gre zdaj dalje, ino zagleda zadnjič vodnjak ali štirno na polji, kateri je bil z velikim kamnam pokrit. Zraven njega leže tri čede drobnice. Jakop reče pastirjem: „Bratje! od kod ste?“ Odgovore: „Iz Harana.“ Jih vpraša: „Poznate Labana, Nahorjeviga sinu?“ Odgovore: „Dobro.“ Še vpraša: „Je li zdrav?“ Pravijo: „Zdrav je, zdrav; ino glej, Rahela, njegova hči, pride ravno s čedo.“ Ko jo Jakob zagleda, hitro kamen znad vodnjaka odvali, napojit ji drobnico, ino jo prijazno pozdravi. Od veselja zajoka, ino pove ji, de je Rebekin sin, sestre njeniga očeta. Rahel berž teče povedat očetu. Laban mu hiti naproti, ga objame, kušne, ino pelje na dom.

Jakop je več let per njem živel. Zvesto ino pridno je Labanove ovce pasel, ino je mogel veliko preterpeti. Bog pa ga je tako osrečil, de je obogatel, ino cele čede ovc ino koz v last dobil. Oženil se je, ino je imel veliko hlapcov ino dekel, velbljudov ino oslov.

15. Jakop gre v svoj kraj.

Ko je Laban vidil, de Jakop tako bogati, mu je jel nevošljiv biti, ino mu ne da več lepiga očesa. To čuti Jakop, ino trud in delo mu še teži de. Več skorej mu ni prestat. Toraj mu Bog reče: „Poverni se v deželo svojih očetov! Jaz te bom varoval na poti.“ Jakop se zdajci spravi na pot, ino z vso svojo družino ino s svojim blagam odide. Laban jo užge za

njim, in ga misli po sili verniti. Pa Bog mu reče: „Varuj se Jakopu kaj žaliga reči.“ Ino za to ga je v miru pustil iti. Tako se Bog za svoje potegne, ino jim vselej pomaga.

Kedar Jakop do reke Jordana na mejo Kanaanse dežele pride, ga začne Ezav njegov brat, skrbeti. Poslal je tedaj poročnikov pred seboj, de mu prihod napovedó. Zvečer pridejo posli nazaj, ino mu reko, de mu Ezav s štiri sto možmi naproti gre. Jakop se ustraši, ino zlo se boji.

Tedaj je molil: „Moj Bog ino moj oče, kateri si mi rekel, de, povernem naj se v deželo svojiga očeta, me boš vedno varoval; reši me tedaj zdaj iz rok mojiga brata, kateri mi gre s štiri sto možmi naproti. Ne zaslužim sicer tvoje pomoči, ino ves prenevreden sim tvoje velike dobrote ino svestobe, katero si že skazal nad menoj. Z golo palico v rokah sim šel čez reko Jordan, ino zdaj grem z dvema čedama nazaj. Pa pomagaj mi, moj Bog! kateri si mi že tolikokrat iz nadloge pomagal, pomagaj mi tudi zdaj iz nje, ker se svojiga brata bojim.“

Ravno je šlo solnce iz za gore, kar zagleda Jakop Ezava priti, ino štiri sto mož z njim. Jakop zversti svoje otroke, svoje hlapce in dekle ino čede v več trum; sam pa v zaupanji v Boga stopi naprej, se Ezavu perbližuje, ino se mu vsaj sedemkrat do tal perklone. Ezav pa mu skoči naproti, se ga oklene, ga objame, kušuje, in se od veselja joka. Ko Ezav toliko otrok vidi, reče: „Čigavi so vsi ti?“ Jakop odgovori: „Otroci so, ktere mi je Bog dal.“ Zdaj pridejo vsi pred Ezava, in se pred njim perklanjajo.

Na to ponudi Jakop Ezavu več čed. Pa Ezav se jih brani, ino Jakop mu tako dolgo ne odleže, dokler jih ni vzel. Jakop je s ponižnostjo ino ljubeznijo popolnoma potolažil Ezava, svojiga brata, kateri ga popred iz jeze v očetovi hiši ni mogel terpeti. Vidite, otroci! sovražnike naj lože s ponižnostjo ino ljubeznijo potolažimo.

Jakop gre zdaj z Ezavam, svojim bratom, v svoj kraj, hvali Boga iz celiga serca, ino pride spet na Kanansko k Izaku, svojimu starimu očetu, kateri je še to veselje doživel.

16. Jožef, pastirčik.

Jakop je imel dvanajst sinov. Naj boljši med njimi je bil Jožef. Šestnajst let je bil ravno zdaj star, ino je očetove čede z brati pasel. Njegovi bratje so nekaj prav hudiga nekedaj počeli. Jožef pa, ves nedolžen mladenč, se tega ni udeležil; groza ga je bilo, ino ker je imel tanko vest, pové svojimu očetu, de bi se greh ne delal. Za to ga imajo oče radi, ino mu pisano suknjo omislijo. Bratje pa so ga za tega voljo jeli čertiti, ino mu ne morejo več dati lepe besede. Enkrat je imel Jožef čudne sanje. Pové jih svojim bratom. „Le poslušajte,“ jim reče v svoji nedolžnosti, „kaj se mi je sanjalo. Zdelo se mi je, de vežemo snopje na polji. Moji snopi so vstali, in se po koncu postavili; vaši snopi pa so moje ostopili, ino se jim perklanjali.“ Bratje so te sanje berž tako izložili, de bo Jožef kedaj njih Gospod. Toraj mu reko: Kaj ti boš naš kralj, mi pa tvoji služabniki ino podložni? Tega nas Bog varuj!“ Zavoljo teh sanj

so mu še bolj nevošljivi, ino še bolj ga sovražijo. Oče pa, ki so že tudi božje sanje imeli, so mislili sami per sebi, de je morebiti Bog res njih ljubiga Jožefa za kaj veliciga odločil. In pa prav taka je bila. Jožef, ljubljen od svojiga očeta, je bil zavoljo svoje nedolžnosti tudi ljubljen od Boga.

17. Jožef na ptuje prodan.

Enkrat gredo Jožefovi bratje s svojimi čedami deleč od doma. Oče so tedaj rekli Jožefu: „Pojdi, pojdi, ino poglej, kaka je kaj per bratih ino živini.“ Pokorni Jožef precej vstane ino gre. Kedar ga bratje priti vidijo od deleč, berž pravijo med seboj: „Vidite, vidite ga, sanjač pride! Ubijmo ga, ino verzimo ga v kako jamo, ter recimo, de ga je zver ujédla. Bomo vidili, čimu so mu sanje.“ Ruben, naj starji brat, v ta strašni sklep ni pervolil, ino si perzadeva, de bi ga rešil. „Oh,“ jim reče, „nikar ga ne ubijajte! Raji ga že versite v tisti le vodnjak!“ Pa to je le za to rekel, ker mu je mislil skrivaj spet iz njega pomagati, ino ga k očetu domu peljati. Kedar tedaj Jožef do bratov pride, mu berž pisano suknjo s života potegnejo, ino ga veržejo v vodnjak. Stara kapnica je bila, ki se je dež va-njo natekal; po vsi sreči pa ravno ni bilo vode v njej. Potlej sedejo jest. Ruben pa ne more jesti. Gre ino misli, kako bi brata otef. Kar pridejo ptuji kupci s svojimi velbljudi z gore. Juda tedaj reče svojim bratom: „Kak dobiček imamo, če brata umorimo? Bolje ga je prodati. Sej je vender le

naš brat.“ Kedar tedaj kupci bliz do njih pri-
dejo, bratje Jožefa iz vodnjaka potegnejo, ino
jim ga prodajo za dvajset srebernikov. Jožef
britko joka, prosi; pa nič ne pomaga. Ptujci
ga peljejo na Egiptovsko. Ruben ni vsiga
tega nič vedil. Ko zvé, vpije ino tarna. Uni
bratje si pa iz tega nič ne storé; kozla zako-
ljejo, Jožefovo pisano suknjo v kri pomočijo,
ino vso kervavo očetu pošljejo, ino sporočé:
„To suknjo le smo našli. Poglejte vender, ko
bi utegnila suknja vašiga sina biti!“ Jakop jo
precej spozna, ino ves žalosten na glas spusti
jok: „Mojiga sina suknja je! Dereča zver je
mojiga Jožefa raztergala!“ Dolgo časa je svojiga
sina objokoval, ino se ni dal potolažiti. Oh, v
kake strašne pregrehe perpravi nevošljivost!

18. Jožef na Putifarjevim domu.

Bogaboječiga, umniga, zvestiga ino pošte-
niga človeka ni skerb, če mora tudi svoj kraj
zapustiti, ino iti v ptuje dežele. Povsod je Bog
per njem; povsod najde dobre ljudi.

Uni kupci so Jožefa v Egipt perpeljali.
Putifar, imeniten gospod, ga kupi. Jožef služi
svojimu gospodarju zvesto ino pošteno. Za to ga
ima pa tudi Bog rad. Kar koli Jožef počne,
povsod mu Bog da srečo ino tek. Toraj mu je
gospodar ves vdan, njega samiga si ima za po-
strežbo. Zroči mu vse gospodarstvo. Povsod
pa so tudi hudobni ljudje, katerih se je treba
varovati. Jožef je bil grozno zal mladeneč. Pu-
tifarjeva žena se mu zmiraj perlizuje, ino ga
hoče v greh pregovoriti. On pa ne pervoli tega,

ino reče: „Kako bi mogel storiti tako hudobijo, ino grešiti zoper svojiga Boga!“ Vender zmiraj postopa za njim; on se je pa povsod ogiblje. Enkrat je bil Jožef sam v hiši. Tedaj ga zgrabi za plajš, ino ga spet v ostudni greh nagovarja; Jožef pa ji popusti plajš v rokah, ino beži iz hiše.

Žena se na to silno raztogoti. Prijaznost hudobnih ljudi namreč se velikokrat v smertno sovraštvo preverže. Na ves glas začne vpiti, ino vse domače sklicovati. „Glejte, glejte!“ jim pravi, „kaciga hudobneža je moj mož v hišo pervlekel. Les v hišo pride, ino se me loti. Jaz pa zavpijem, kolikor sim mogla, tedaj je plajš popustil, ino je bežal!“ Plajš je zraven sebe hranila, dokler ni bilo moža domu. Ko mož domu pride, mu pravi vse te laži, ino de bi ji bolj verjel, mu plajš pokaže. Gospodar se razserdi, ino per tej priči reče Jožefa v ječo vreči.

Pomislite to, ljubi otroci! Jaki, nedolžni ino vojšaški mladenec Jožef vam daje tukaj prav lep zgled. Ob skušnjavi misli v Boga. Se varuje družine hudobnih ljudi. Nedolžnost mu je ljubši od vse sreče svetá. Čednosti ne ljubi iz posvetniga dobička. Oteti svojo čednost se še le vsiga vana, vse pozemlske časti, vsiga veselja ino dobička, ino gre raji v ječo, kakor de bi zoper voljo božjo storil. Pač res, naj lepši dar je ta Bogu! V skušnjavah tudi vi storite tako.

19. Nedolžni Jožef v ječi.

Jožef je zdaj v ječi med hudodelniki. Pa Bog, kateri nedolžnih ljudi nikoli ne zapusti, ga

tudi v ječi ni zapustil. S svojim lepim vedenjem ino s posebno pomočjo božjo je Jožef per ječarji kmal saupanje ino ljubezen našel, ino vse jetnike mu je dal pod oblast. Jožef dobi zdaj perložnost veliko dobriga storiti.

Kmal po tem reče kralj dva imenitna dvorna služabnika, veliciga točaja ino veliciga peka, ki sta bila pred njim zatožena, v ravno to ječo pahniti. Dolgo časa sta že v njej. Eniga jutra ji Jožef, ko je k njima prišel, nekako oparjena ino pobita najde. Ves usmiljen ji vpraša: „Kaj se dans tako gerdo deržita?“ Odgovorita: „Sanje sva imela, pa nimava nikogar, de bi nama jih razložil.“ Jožef je vedil, de so navadne sanjske izlage prazne vraže; jima tedaj reče: „Izlaga je božja reč, le sam Bog vé, ali kaj naše sanje pomenijo, ino kaj; pa vender povejta, kaj se vama je sanjalo? Veliki točaj tedaj pove: „Sanjalo se mi je, de vidim vinsko tertó s tremi mladikami. Rastla je, že odgnala, odcvetela, ino grozdje dozorila. Jaz pa sim kraljev kozaric imel v rokah, vzamem grojzd, ga ožmem v kozaric, ino podam ga kralju.“ Jožef je imel posebno razodetje božje, ino mu reče: „Sanj izlaga je ta: Čez tri dni te bo kralj spet v poprejšnjo službo vzel. Pa spomni se takrat tudi mene, ino prosi kralja, de me odreši, iz te ječe.“

Veliki pek vidi, de je Jožef točaju sanje dobro razložil, ino mu reče: „Meni se je pa sanjalo, de imam tri jerbase na glavi. V verhnim jerbasu so bile za kralja mnoge jedi pekovskiga dela. Pa ptice so mi jih znad glave iz jerbasa jedle.“ Jožef reče: „Čez tri dni te bo

kralj rekel obesiti, ino ptice bodo meso kavsale s tebe.“

Tri dni potlej je bil kraljev god, ino vse se je po izlagi zgodilo. Veliciga peka so obesili; veliki točaj pa je bil v službo vzet.

Pa točaj se v svoji sreči ne spomni Jožefa. Nehvaležni, gerdi točaj! —

20. Jožef povišan.

Dve léti potlej je pa kralj imel sanje. Zdelo se mu je, de je stal per Nilu réki. Kar pride sedem lepih debelih krav iz vode, ino se ob réki po travi pasejo. Za njimi pride pa sedem gerdih s-hujšanih krav iz nje. Shujšane krave pa so unih debelih sedem požerle. V tim se kralj prebudi, pa spet zaspi. Precej se mu spet sanja od sedem lepih polnih klasov, kateri so bili od družih sedem drobnih in snetjavih klasov požerti. Te sanje so kralja zlo prestrašile. Berž ko se je zdanilo, je poslal po vse modre ino izlagavce po Egiptu. Pa kralju ne more nihče sanj razložiti. Zadnjič se nehvaležni točaj spomni Jožefa v ječi, ino reče kralju: „V ječi je Izraelsk mladeneč, kateri je meni ino peku imenitne sanje na tanko razložil.“ Kralj pošlje per tej priči po Jožefa. V lepši oblačila ga preoblečejo, ino postavijo pred kralja. Kralj mu reče: „Sanje sim imel; pa ni človeka, de bi mi jih vedil razložiti. Od tebe pa slišim, de veš vse sanje glado razlagati.“ Ponižni Jožef je odgovoril: „Jaz nič sam iz sebe ne vem. Le Bog zamore kralju srečen odgovor dati.“ Kralj mu zdaj pove

oboje sanje: od debelih ino shujšanih krav, ino pa od polniga ino snetjaviga klasja.

Tedaj Jožef reče: „Bog oznanuje kralju, kar misli storiti. Sedem debelih krav ino sedem polnih klasov pomeni sedem rodovitnih letin; sedem shujšanih krav pa ino sedem snetnjavih klasov pomeni sedem nerodovitnih létin, ktere bodo za rodovitnimi prišle, ino njih obilnost pojedle. Strašna dragina bo vso deželo stiskala. Bog bo gotovo ino skorej storil, kar je sklenil storiti. Kralj naj tedaj umniga ino neutrujeniga moža, poiše, kteri bo obilnost bogatih létin v žitnice spravljal, de bo ob dragini kaj jesti.“

To govorjenje je bilo kralju zlo všeč, toraj reče: „Kje dobimo koga, de bi bil kakor ti od Boga razsvetljen? Glej, postavim te čez ves Egipt! Vsi moji podložni se morajo po tvojim povelji ravnati. Viši od tebe v nobeni reči nočem biti; le samo kraljevi sedež si perhranim.“ Na to sname kralj svoj perstan, ino ga Jožefu na roko natakne; obleče ga v drago belo tenčico, obesi mu zlato verigico ali ketnico okoli vratu, posadi ga v svojo drugo kočijo ino klicati reče pred njim:

„Deželni oče je tale!“

Otroci! zgodbo od Ježefa še enkrat premislite, ino učite se verovati vse svoje žive dni: Bog jim, kteri ga ljubijo, vse v prid obrača. Kakor Bog gotovo živi, se mora pobožnim ino pravičnim ljudem vsaj zadnjič dobro goditi.“

21. Jožefovi brati v ječi.

Sedem rodovitnih létin zdaj pride, kakor je Jožef prerokoval. Jožef gre, ino spravlja žito v žitnice; neizrečeno obilno ga je bilo. Pa tudi sedem hudih letin je nastopilo, kakor je prerokoval. Velika lakota perhaja po vsih deželah. Jožef odklene tedaj žitnice, ino previduje s kruham ves Egipt. Tudi iz bližnjih dežel hodijo od Jožefa žita kupovat.

Tudi po Kananskim pertisne velika dragina. Jakop tedaj reče svojim sinam: „Stopite doli v Egipt, ino nakupite nam hruha ali žita, de vsaj lakote ne umerjemo.“ Deset Jožefovih bratov gre tedaj v Egipt. Benjamina pa, kateri je bil tistikrat še otrok, ko so bili Jožefa prodali, obderže oče doma. Djali so namreč oče: „Utegnilo bi se mu po poti kaj hudiga pergoditi.“

Srečno pridejo v Egipt do Jožefa. Pa Jožefa ne poznajo, ino z veliko častjo popadajo pred-nj na obras. Jožef jih je berž spoznal, se spomni sanj svoje mladosti, ino misli v prečudno previdnost božjo.

Jožef se neznaniga dela proti njim, govori ojstro z njimi, ino reče: „Ogleduhi ste! dežele ste prišli ogledovat.“ Vsi prestrašeni mu odgovore: „Gospod, tega ne! Le živeža pridemo kupovat. Pošteni ljudje smo; dvanajst bratov nas je. Naš oče še žive na Kananskim. Naj mlajši brat je doma per očetu. Uniga družiga pa — zdaj so blezo malo jecali — uniga družiga več ni.“ „Vidite no!“ reče Jožef, gotovo je, vam ni upati. Kakor gotovo jaz ino kralj živi-va, de mi ne pojdete od tod, dokler vašiga

naj mlajšiga brata ne bo. Koga zmed sebe pošljite po-nj! Vi drugi ste pa ta čas moji jetniki.“ V ječo jih reče peljati. — Nekedaj so svojiga brata vergli v vodnjak, zdaj pa oni tiče v ječi.

Prav človek se nikoli ne mašuje nad sovražnikom; tudi Jožef se ne mašuje nad svojimi hudobnimi brati. Le poboljšati jih hoče. Čez tri dni jih ukaže iz ječe perpeljati, ino jim reče: „Jaz se Boga bojim, ino nikomur ne delam krivice. Če ste pošteni ljudje, pustite eniga zmed sebe tukaj perpertiga; vi drugi pa pojdite s kupljenim žitom domu. Perpeljite mi potlej svojiga mladiga brata; ino vam bom verjel, ino odšli ste smerti.“

Vdajo se v to, ino si pravijo med seboj: „Tega smo se nad Jožefam, svojim bratom, zadolžili! Vidili smo britkost njegove duše, milo nas je prosil; pa ga nismo uslišali: Sa to pride ta nadloga nad nas.“

Tako se včasih vest še pozno zbudi. Pa niso mislili, da jih Jožef ume; zakaj po tolmači je govoril z njimi. Jožef, slišijoč ta pogovor, se od njih oberne, ino joka. Serce se mu od ljubezni taja, berž ko čuti, da jim je žal. Pa da bi zvedil, ali jim je resnica, se spet vane oberne, ino reče Šimeona, kateri je bil blezo naj neusmiljenši proti njemu, vpričo njih zvezati. Svojim služabnikom pa reče, jim vreče ali žakle z žitom nasuti, ino vane vsakimu svoj denar djati, ino jim še živeža za po poti dati. Potlej otovorijo svoje osle, in odrinejo domu.

Doma povedo očetu vse, kar se jim je permerilo. Stari oče pa tarnajo rekoč: „Ob vse

moje otroke me boste perpravili. Jožefa več ni, Simeon sedi zapert; zdaj pa mi hočete še Benjamina vzeti! Ne bo hodil ne z vami v Egipt.“ Kedar vréče praznijo, ino vsak svoj denar v njih najde, se vsi grozno grozno prestrašijo.

22. Benjamin gre v Egipt.

Med tem je žito pohajalo, ino oče silijo spet sinove v Egipt. Juda pa pravi: „Možu, ki ondi zapoveduje, se ne smemo brez svojiga naj manjšiga brata pred oči perkazati. Toraj mladencā z menoj dajte. Jaz sim za-nj porok!“

Tedaj reče Jakop: „Če je le taka, naj bo. Pa vzemite seboj, kar raste nar boljšiga v deželi, ino nesite v dar možu. Še toliko denarjev vzemite seboj, ino pa denarje, ki ste jih per verhu vreč našli; morebiti se je bila kaka zmota zgodila. Bog pa vsigamogočni vam daj milost sadobiti per možī, de vam da nazaj zapertiga brata ino tudi mojiga ljubiga Benjamina. Oh, jaz sim pa kakor kdo, ki je ob vse svoje otroke perpravljen!“

Jožefovi bratje dojdejo z Benjaminam ino z darmi srečno v Egipt. Kedar Jožef zve, de je Benjamin per njih, zapove svojimu hišniku jim dobro obedo napraviti. Ta mož jih pelje v hišo. Še med vratmi ga opomnijo zavoljo denarjev, ktere so bili v vrečah našli. Pa jim reče brez skerbi biti, jim perpelje Simeona, poklade njih oslam, ino jim napové, de bodo opoldne tukaj jedli. Preden je Jožef domu prišel, so svoje dari perpravili. Kedar v hišo stopi, padejo vsi na kolena, vsak s svojim daram v

roki. Jožef jih prijazno pozdravi, ino reče: „So li zdravi vaš stari oče, ki ste mi pravili od njih? še žive?“ Odgovore mu: „Zdravi so naš oče, tvoj hlapec; še žive, ino se jim dobro godi!“ Jožef zagleda Benjamina, ino vpraša: „Je li ta vaš mlaji brat? — Bog ti daj dobro, moj sin!“ mu reče, ino urno gre iz hiše; užalilo namreč iz ljubezni se mu je nad bratom. Solze ga silijo; gre na samno, ino se izjoka. O kako lepa je resnična bratovska ljubezen!

Ko si je Jožef obras izmil, pride nazaj, se premaguje, ino reče: „Jedi sdaj na mizo dajte! Posadite jih po starosti, naj staršiga od zgorej, ino naj mlajšiga pa od spodej.“ Nad tem se vsi zavzamejo. Zdaj nosijo jed za jedjo na mizo. Pa Benjamin dobi vsiga petkrat več kakor uni drugi. Jedli so, pili, ino bili vesele volje.

23. Jozefova sreberna kupa.

Jožef dene svoje brate, de bi se od njih poboljšanja popolnoma prepričal, še na eno terdo poskušnjo. Svojimu hišniku zapové: „Napolni možem vreče z žitom, kar ga gre va-nje. Deni na verh žita vsakimu svoje denarje v vrečo; v mlajšiga vrečo pa še mojo sreberno kupo.“ Hišnik stori tako, ino drugo jutro ko se dan zazna, odrinejo s svojimi osli proti domu. Komej so od mesta odšli, ukaže Jožef hišniku za njimi hiteti, ino jih zavoljo kupe terdo prijeti.

Dohiti jih hišnik, ino jim reče: „Kupo, ki moj gospod pije iz nje, ste ukradli! Tako s hudim povračujete dobrote?“ Na to vsi osterme, in odgovoré: „Kaj mi bi bili kaj tako hu-

diga storili?“ Umerje zmed nas naj tisti, per katerim se kupa najde. Pa še tvoji sužni naj bomo vsi drugi po verhu.“ Ko bi mignil, vzamejo vreče z oslov, odvezujejo vsak vsojo vrečo. Zakaj v tej reči so bili dobre vesti, ino toraj vsi serčni. Hišnik preiskuje vse vreče od naj starjiga do naj mlajiga. Kar kupo najde v vreči Benjaminovi. Ostermeli so vsi, ino vernili se k Jožefu, Juda od spred. Pred-nj na kolena popadajo vsi. Jožef jim reče: „Zakaj ste tako naredili?“ Juda odgovori: „Gospod, kaj ti hočem odgovarjati! Bog je našel krivico nad nami; za to se nam taka godi. Glej, on, ki se je kupa našla per njem, ino vsi mi smo tvoji sužni!“ Jožef reče: „Tega me Bog varuj! Kupe tat bo moj sužen; vi drugi pojdite k očetu per miru domu.

Juda zdaj bliže stopi k Jožefu, ino reče: „Gospod, kralju enak! prosim, naj smem reči besedo, tvoj hlapec! Unikrat si nam ukazal seboj perpeljati svojiga naj mlajšiga brata. Oče ga niso radi izpustili, ker ga ljubijo, kakor svoje življenje. Jaz sim se jim poroka storil za mladenčca, jaz naj bom tedaj tvoj sužen, de le mladenec gre z brati domu. Kako neki bi mogel brez njega k očetu! Vsaj britkosti ne bom vidil, ktera jih čaka!“ Ta Judova je bila lepa.

24. Jozef se da spoznati.

Jožef se zdaj ne more nič več premagovati. Reče Egipčanam, ki so okoli njega: „Pojdite iz hiše vsi.“ Ko ni bilo nikogar ptujiga zraven, ino ko je bil Jožef per bratih sam zdaj; izpusti

na glas jok, ino reče: „Jožef, vaš brat, sim jaz! Še žive moj oče?“ Bratje oterpnejo od strahu, ino kar besedice ne morejo pregovoriti. Vsa krivica, ki so jo Jožefu storili, jim hodi na misel.

Jožef pa, ves prijazen, jim reče: „Bliže, le bliže do mene! Jožef sim, ki ste me bili na Egiptovsko prodali. Pa vender nikar se ne bojte za to! Vam v prid me je Bog pred vami les poslal, de ste vi lakote ino smerti oteti. Za to me je kneza naredil po vsi Egiptovski deželi. Hitite tedaj do mojiga očeta, ino recite jim: Jožef, vaš sin, vam sporoči: Bog me je gospoda postavil vse Egiptovske dežele. Doli pridite k meni, ne mudite se. V naj lepšim kraji dežele boste prebivali; bliz mene boste vi ino vse, kar imate. Še pet let bo lakota. Hitro hodite, kmal nazaj pridite, ino mojiga očeta seboj perpeljite.

Ino zdaj se Jožef Benjamina svojiga brata oklene, ino joka, ino tudi Benjamin se joka. Ino vse brate kušne, ino joka.

Otroci! kdo tukaj ne bo s solznimi očmi v nebo pogledoval, ino ne poreče z omečenim srcam: „Oh, kako si ti dober, o Bog!“

25. Očeta Jakopa veselje.

Tudi kralj je zaslišal, de so prišli Jožefovi bratje. Kralj ino vsi per dvorù so tega veseli. Svoje lastne vozove je dal kralj, de so šli po Jožefoviga očeta, ino pa po njegovih bratov žene in otroke. Jožef da še vsakimu dvoje praznje oblačilo, Benjaminu pa tri sto srebernikov ino

petero praznje oblačilo. Ravno toliko denarjev ino preblek je očetu poslal, ino verhi tega še desetero z Egiptovskim blagam otovorjenih oslov ino desetero z žitami ino živežem za po poti obloženih oslic. Tako jih odpravi, ino per odhodu jim reče: „Ne kregajte se mi po poti zavoljo neke danjiga, vse bodi pozabljeno!“

Stari oče so jih med tem žalostni perčakovali. Kar pridejo z Benjaminom, ino berž, ko v hišo stopijo, povedó: „Jožef, vaš sin še živi, ino je gospodar vsiga Egipta!“ Jakop jim pa ne verjame, dokler ni vidil kraljevih vozov ino toliko dražih darov. Zdaj mu je, kakor ko bi se iz hudih sanj prebudil. „Dosti mi je,“ reče, de moj sin Jožef še živi! Grem, vidil ga bom, preden umerjem!“

Potlej je pobožni starček k Bogu molil, ino Bog mu je govoril ponoči v perkazni: „Nič se ne boj! Iz tvojih otrok hočem v Egiptu velik narod storiti, ino jih spet nazaj perpeljati.“ Zdaj se vzdigne na pot v Egipt. Na meji Kananske dežele je še Jakop Bogu dar opravil. Juda gre naprej, očeta napovedat. Jožef se mu naproti pelje. De le očeta zagleda, plane iz kočije, se jih oklene, ino se od samiga veselja joka. Stari oče pa rečejo: „Rad umerjem zdaj, de te le vidim še enkrat!“

Jožef v svojim veličastvu se ni sramoval očeta, pred kralja jih pelje. Kralj se je zlo veseselil, de je očeta taciga pobožniga sina vidil, ino ukaže na Egiptovskim mu dati naj lepši deželo, — Gesensko. Ondi je Jožef njega ino njegove z vsim obilno preskerbel.

Otroci! od Jožefa se učite svoje starše ljubiti.

26. Jakopova ino Jozefova smert.

Jakop je sto sedem ino štirideset lét doživel. Kedar se je njegova smert perbliževala, pošlje po Jožefa, svojiga sina. Jožef pride, ino pa tudi svoja sinka, Eprajma ino Manaseta, stari-mu očetu perpelje. Jakop, malo pred smertjo, se sklone na postelji, vzame otročiča v naročje, ji kušuje ino blagoslovi. Jožefu pa reče: „Glej! jaz umerjem, pa Bog bo per vas, ino vas bo spet perpeljal v deželo vaših očetov. Še en del več ko tvojim bratam dam tebi, Sihemsko selo.“

Na to se Jakop sniti reče vsim svojim sinovam, ino moli nad vsimi. Judu še sosebno reče: „Kraljeva palica ne bo prešla od Juda, ne vojvodstvo od mlajšev njegovih, dokler ne bo tistiga, ki je namenjen biti poslan, to je, zveličarja. Narodje bodo upali va-nj.“

Vsim skupej reče: „Pokopajte me v dvojni jami na Kananskim, kjer Abraham ino Zara, Izak ino Rebeka počivajo!“ Ko je to izrekel, se poravná nazaj v posteljo, ino umerje.

Jožef, to viditi, pade očetu po obrazu, joka, ino jih kušuje, ino na Kananskim jih pokoplje, kakor so si želeli. — Dobri otroci ljubijo svoje starše celo do smerti, ino spolnijo jim tudi voljo še po smerti.

Jožef je sto ino deset lét doživel. Kedar se njegov konec perbliža, reče svojim bratam: „Jaz umerjem zdaj. Pa Bog vas bo varoval, ino vas v deželo perpeljal, ktero je našim očetam obljubil. Tisti čas vzemite tudi moje košice seboj.“ Obljubiti mu morajo to. Ino potlej je umerl, poln vére v božje obljube, mirno ino

veselo. Veliko, veliko solz je bilo prelitih po njem. Tukaj per Jožefovi trugi, ljubi otroci! sklenite po njegovim zgledu pobožno živeti, de boste tudi vi nekedaj mirni umerli kakor Jožef.

27. Otrok Mozes v bičnatim jerbasčku.

Iz Jakopovih otrok se je sčasama velik narod zaredil. Po njih očetu Jakopu, ki mu je bilo tudi Izrael ime, se jim je reklo Izraelov narod, ino so bili v dvanajst rodov razdeljeni.

Tisti stari, dobri kralj na Egiptovskim je bil mertev. Novi kralj pa ni hotel nič vediti za Jožefa. Tolikanj ptujiga naroda v njegovi deželi mu pergreva. Sklene ga tedaj zatirati. Po ceglovnica ino na polji so mogli hudo hudo tlako opravljati, ino pretežke dela delati. Ino vse vnovič rojene Izraelske dečke je ukazal še celo v vodo pometati. Bila je tistikrat neka dobra, vsa bogaboječa Izraelska mati. Le toliko zalo dete je imela. Čez vse ga je ljubila, ino v strahu skrivala cele tri mesce. Pa zdaj ga nič več ne more perkrivati. Iz bičevja tedaj splete jerbasček, ga znotraj zasmolí, položi déte va-nj, ino dene jerbasček per kraji Nila v ločje. Mislila si je: Morebiti vender Bog koga pošlje, de se usmili lepiga otroka.

Otrokova sestra pa se je od deleč ustavila, ino gleda, kaj se bo z otrokam godilo. Ino mili Bog je tako naklonil, de je ravno tisti čas kraljeva hči k vodi prišla. Zagleda jerbasček v ločji, ino precej reče svojih dekel eni po-nj iti.

Ko ga odpre, zagleda otroka v njem. Ino glej, dete je vekalo! Kraljevi hčeri se smili, ino reče: „Oh, Izraelskih otrok ti bo kateri!“

Kedar je otrokova sestra od deleč vidila, de je kraljeva hči tako prijazna, ino de se ji dete tako smili; stopi serčno k njej, ino ji reče: „Naj grem naj, ino kako Hebrejko pokličem, de bo dete dojila.“ Kraljeva hči reče: „Le idi, le!“ Deklica teče vesela domu po mater. Mati je jaderno prišla, ino kraljeva hči ji reče: „Vzemite tega otroka, ino redite mi ga; vam bom že dobro plačala.“

Pač je bila mati vesela, pač je hvalila Boga, ino s hvaležnostjo svojiga otroka spet v naročje vzela! Ljubeznjiviga dečka je iz njega zredila. Kraljeva hči ga je za svojiga sina vzela, ino imé *Mozes* mu dala. — Tako le skerbi dobrotljivi Bog tudi sa otroke.

28. Mozes per studenci.

Kedar je Mozes že dobro odrastel, vidi nadlogo Izraelcov, svojih bratov. To ga je v živo bolelo. Raji hoče z zatiranim ljudstvom revež biti, kakor s hudobneži vse Egiptovske bogastva vživati. V Boga, njega nevidniga, obrača oči, kakor de bi ga vidil, ino se za svoje stiskane brate serčno ponaša. Kralj mu je toraj po življenji stregel, ino Mozes pobegne iz Egipta. Pa Bog tega jaci ga moža ni zapustil.

Mozes je na Madjansko bežal. Truden ino ves shojen séde per nekim studencu. V tistim kraji je prebival bogaboječ duhoven. Jetro mu je bilo imé, ino je imel sedem hčer. Očetove

ovce so pasle, ino ravno so čede pergnale k studencu napajat. Mozes jim vodo zajema, ino korita naliva. Drugi pastirji — kakor pred za-robljenci — hočejo dekleta odpahati. Pa Mozes se za-nje potegne, ino jim ovce napoji.

Ko so domu prišle pastarice, povedó očetu vse to. Oče rečejo: „Zakaj nisto tega moža, ki vam je dobro storil, seboj perpeljale? Pokličite ga, de zajme z nami.“ Berž ga pokličejo, ino Mozes pride k bogaboječimu Jetru. Kmal sta si bila všeč. Mozes mora Jetru obljubiti, de ostane per njem, ino Jetro mu pa svojo hčer Seporo da za ženo.

29. Goreči germ.

Mozes je zdaj Jetrove ovce pasel. Enkrat jih žene deleč deleč v pušavo, celo do Horeba gore. Tukaj po teh samotah, kjer družiga ni bilo, kakor semtertje kak germ, je Mozes večkrat v revo svojih bratov v Egiptu mislil, ino k Bogu molil. Ves v to zamišljen zagleda na enkrat v germu velik plamen. Cudi se, de germ ne zgori, ino gre bliže njege. Ker ga glas iz plamena ogovori: „Mozes, Mozes!“ Mozes reče: „Tù sim!“ Glas reče: „Jaz sim Bog tvojiga očeta, Bog Abrahamov, Izakov ino Jakopov.“ Mozes, poln svetiga strahú, obraz skrije, Bog pa dalje govori: „Vidil sim revo svojiga ljudstva v Egiptu, ino slišal njegovo zdihtovanje. Rešiti jih hočem iz rok Egipčanov, ino jih peljati v dobro prostorno deželo, ki se mleko ino méd po njej cedi; na Kanansko jih

popeljem. Toraj idi, ino spelji moje ljudstvu iz Egipta.

Mozes je iz pokoršine ino iz ponižnosti storil po božjim povelji. Vzame od Jetra slovo, prime palico v roko, ino gre v Egipt.

V pušavi ga Aron, njegov brat, sreča. Mozes mu pove, po kaj ga Bog pošlje. Toraj gresta oba vkup v Egipt, ino tam skličeta vse starašine Izraelskiga ljudstva. Aron jim per-poveduje vse besede, ki jih je Bog govoril; Mozes dela čudeže s palico. Vse ljudstvo je verovalo, ino Boga molilo.

30. Božji čudeži.

Mozes ino Aron, po osemdeset lét stara sivčika, stopita pred kralja zdaj, ino mu na-povesta božje povelje. Rečeta mu: „Tako pravi Gospod: Izpusti moje ljudstvo, de mi gre godú obhajati v pušavi.“ Kralj odgovori ves prevze-ten: „Ne vem Gospoda nobeniga, de bi mu jaz bil v strahu. Ljudstva ne dam iz dežele.“

Skazati tedaj, de ga je res Bog poslal, stori Mozes v Gospodovim imenu več čudežev. Vergel je palico na tla, ino zvergla se je v kačo. Pa ne zmeni se za to kralj; še bolj je ljudi stiskal ko pred. — Mozes udari s palico vpricho kralja na reko Nil. Ino vsa voda se sver-že v kri; ribe pomerjejo v njej, ino nihče je ne more več piti. Pa kralj se oberne, ino mu ne gre k sercu.

Na to pokrijejo po božjim povelji mnoge živali, žabe, komarji, kobilice, ves Egipt. Po polji, po hišah, po shrambah ino celo po kra-

ljevimi poslopji jih je bilo vse živo. — Strašna kuga je živino morila. Černi mehurji se izpahnejo po ljudeh ino po živini. — Strašno vreme, polno toče ino treska, pokončuje vso zelenjavo na polji, pobija ljudi ino živino.

Tako nastopi desetero stisk saporedama, ena hujši ko druga. Kralj pa ostane le še terdovraten; ali pa, če je ravno ob času stiske obljubil ljudstvo izpustiti, se berž skuja, ko stiska na Mozesovo prošnjo odjenja.

Pa kar je Bog sklenil, se vender le mora zgoditi. Kralj ne more božjiga ljudstva rešenja ubraniti. Kaj neki je človek, de bi se vsigamogočnimu Bogu v bran stavil!

31. Večerja ino odhod iz Egipta.

Mozes ino Aron stopita zdaj zadnjič pred kralja, ino mu rečeta: „Tako pravi Gospod: Opolnoči bo umerlo vse pervorojeno po Egiptu. Per Izraelovih otrocih pa kar pes ne bo čerhnil. Potlej pojdem iz Egipta ino vse ljudstvo Izraelsko z menoj.“ Kralj je ostal terdovraten.

Noč se dela. Vsak Izraelsk gospodar mora kakor je Bog po svoji očetovi skerbi ukazal, jagnje zaklati, ino ga speči, de se na pot pokrepčajo. Vsaka gospodinja mora vmesiti, de so imeli kruha za po poti. Vsi na pot perpravljeni, palico v rokah ino čevlje na nogah, sedejo k jedi. Tudi so mogli z jagnjetovo kervjo hišne podboje ino naddurje zaznamovati.

Polnoči je zdaj. P vsih Izraelskih hišah je vse veliko ino majhno okoli pečeniga jagnjeta zbrano. Nihče ne sme iz hiše. Zdaj se je božje

žuganje spolnilo. Egipčovski pervenci ali pervorojeni otroci so umerli, od kraljeviga perviga sinu do perviga sinu nar manjšiga najemnika. Tudi vsa pervenšina živine cerka. Vsi prestrašeni puhnejo kralj ino vse ljudstvo iz spanja. Neznani krik je po vsim Egiptu. Ne hiše ni, v kateri bi ne bilo merliča.

Kralj pokliče še ponoči Mozesa ino Arona, ino jima reče: „Pojdite, ino odtegnite vsi, vidva ino Izraelovi otroci vsi! Tudi govedino ino drobnico ženite seboj, ino blagoslovita me še, preden gresta!“ Egipčanje so jih silili, de naj hité iz dežele. Izraelci so tedaj mogli v naglici srovo testo zadeti, še preden se je prekrvasilo. Še Jožefove kosti vzamejo, ino pa berž berž gredo vsi Izraelci iz Egipta.

32. Potopev Egipčanov.

Bog je Izraelce z velikimi čudeži iz Egipta izpeljal. Šestkrat sto jezar mož jih je bilo brez žen in otrok. Čuden oblak hodi pred njimi, ino jim pot kaže. Podnevi je temen, ponoči pa ves ognjen. Oblak jih je perpeljel v dolino zraven rudečiga morja. V njej med dvema gorama so šotore razpeli.

Zdaj se je kralj skesal, de je ljudstvo izpustil. „Na noge,“ pravi kralj, „ino hitimo za njimi!“ Per tej priči hiti kralj s svojo vojsko za njimi, ino jih dojde ob morji v dolini.

Noč je že bila. Izraelovi otroci so sdaj od vsih krajev zaperti. Spredej je morje, po obeh straneh stermo pečevje, zadej sovražnik. Strah ino trepet jih opada. Mozes jim serce

dela rekoč: „Ne bojte se! Gospod Bog se bo za vas vojskoval!“ Zdaj vzdigne svojo roko, ino v Gospodovim imenu iztegne palico nad morjem. Kar razgerne se voda. Žgoč veter je dno posušil. Izraelovi otroci gredo po sredi morja — po suhim skozi. Na desnici ino levici jim stoji voda ko zid.

Kralj, konjniki, vsa vojska, vse vse je planilo v morje za njimi. Ali na enkrat se iz oblaka uderó bliski ino strelo na Egipčane. Kola ino kolesa, vse se potáre, ino morje s strašnim hrupam zavezne Egipčane. Vozovi ino konjniki ino vsa kraljeva moč je v vodi poginila. Ne eden ni ušel.

Tako je Bog rešil svoje ljudstvo, ino štralfal grešnike.

33. Božji čudeži v pušavi.

Izraelovi otroci so bili sdaj čez morje, ino so v pušavi šotorili. Ta pušava je bila neizmerno velika, vsa nerodovitna ino divja, nikoder ni ne bajte ne njive. Kmal niso imeli kaj jesti. Lakota prihaja zmiraj večí. Od kod bi se kruha dobilo za toliko sto jezar ljudi? Bog jim je do zdaj tako prečudno pomagal; tudi zdaj jim pomaga. Kedar zjutrej rôsa zgine, glej, je vsa pušava lepo bela ko sneg, ino kakor s slano opadena. Celo majhne bele zernica so to bile, v ustih pa kakor medena potica. Izraelovi otroci, to viditi, vsi ostermé, ino zavpijejo: „O jej! kaj je neki to?“ Mozes reče: „Glejte, kruh je to, kteriga vam Bog pošlje. Naberite si ga.“ Vse ga nabira! Vsak ga toliko dobi,

kolikor ga potrebuje. S tem kruham, ki so mu *mana* rekli, jih je Bog ves čas živil, dokler so bili v pušavi.

Dobrotljivi Bog daje tudi nam ravno tako čudno vsakdanji kruh iz zemlje, ino slehern kosček kruha dobimo le od njega.

V drusim kraji pušave niso imeli vode. Le kaplice je ni bilo dobiti. Zeje so skorej poginili; otroci so vekali ino vpili, živina je mukala. Spet jim pomaga Bog. Po njegovim povelji udari Mozes vpričo vsih s palico na skalo. Studenec merzle vode pervrè iz nje, ino vse si žejo lahko ogasi.

34. Zapovedi božje ino Izraelcov nezvestoba.

Izraelci so prišli po pušavi do Sinajske gore. Mozes gre na goro. Na njej Bog govori z njim, ino mu reče: „Čez tri dni, ko bo zapela trobenta, naj vse ljudstvo obstopi goró; do tistih mal pa naj se po pražnje napravi.“ Zgodilo se je to. Vsi so se snažno oblekli, kakor v dan velik ino svet. Tretji dan pride. Jutro napoči. Ino glej, bliska se, sliši se germeti. Temen oblak pokriva goró. Glasno trobenta buči. Prestraš se ljudstvo vse. Iz šotorov jih Mozes vse pelje Bogu naproti. Ustavili so se pod goró. V dimu, plamenu ino v potresu je vsa gora. Zmiram glasnejši je pela trobenta.

Vse tiho je zdaj, ino Bog govori. Dobro se sliši glas iz oblaka: „Jaz sim Gospod, tvoj Bog, ki sim te rešil is Egiptovske sužnosti. Veruj eniga samiga Boga! — Ne imenuj po

nemarnim imena svojiga Boga! — Posvečuj saboto! — Spoštuj očeta ino mater, de boš dolgo živel, ino de ti bo dobro na zemlji! — Ne ubijaj! — Ne delaj nečistosti! — Ne kradi! — Ne pričuj po krivim! — Ne želi svojiga bližnjiga žene! — Ne želi svojiga bližnjiga blaga! —

V strahu ino trepetu je stalo ljudstvo ob gori, ino s svetim strahom zavpije: „Vse bomo storili, kar je rekel Gospód!“

Zapovedi božje nas napeljujejo *k pravi popolnamasti ino sreči, k svetosti ino zveličanju*. Vse svoje žive dni živimo zvesto po njih.

Desiravno je to ljudstvo take ino tolikošne dobrote od Boga prejelo, mu je bilo vendar le velikokrat nehvaležno, nezaupno ino nepokorno. Enkrat je Izraelsko ljudstvo ulito zlato tele molilo, kakor neverniki. Velikokrat so zaničevali Mozesa, če se jim ni po volji godilo, ino so godernjali nad Bogam. Jozve ino Kaleb ino deset družih mož je šlo naprej gledat dežele, ktero jim je Bog dati obljubil, de bi zvedili, kako se kaj v njej živi. Ko nazaj pridejo, povestih deset mož veliko laži; močno grajajo deželo, ino pravijo, de jih v njej družiga ne čaka ko smert. Tem lažem verjamejo Izraelci bolj kakor božji besedi. Po vsih šotorih so jok zagнали, ino spet hočejo nazaj v Egipt, ali pa v pušavi umreti. Ta greh je bil velik v božjih očeh. Štirideset let so se mogli zato po pušavi potikati. Vsih šest sto jezer mož, kar jih je bilo iz Egipta prišlo, je v pušavi pomerlo: le Jozve ino Kaleb ne. Nov zarod je podrastel. Zgoli mladi ljudje so bili zdaj, per štiridesetih letih ali še mlajši.

35. Mozesova smert.

Mozes je zdaj že sto ino dvajset let doživel. Blížala se je ura njegove smerti. Tudi njemu ni dano priti v obljubljeni deželo. Enkrat le ni prav terdno v Boga zaupal, kedar namreč ni precej voda iz skale pertekla, ko je s palico bil na-njo udaril. Za ta greh ga Bog ni pustil v obljubljeni deželo. Neskončno svetemu Bogu se stidi nad vsakim še tako majhnim greham. Pred smertjo pokliče Mozes še enkrat vse Izraelove otroke pred se, se posloví, ino jim ko umirajoč oče prav k sercu govori.

„Glejte!“ jim reče, „v tej pušavi moram umreti, ino ne pojdem čez reko Jordan. Vi pa pojdete čez-njo, ino prejeli boste v last dobro deželo. Oh, ostanite zvesti Gospodu, svojimu Bogu, kateri je toliko veliciga ino dobriga storil nad vami! Ljubite Gospoda, njegov glas poslušajte, njega se deržite zvesto, njemu bodite pokorni.“

Še to imenitno obljubo je Mozes dal ljudstvu rekoč: „Glejte, preroka vam bo, kakor mene, odudil Gospod vaš Bog zmed vaših bratov. Njega poslušajte, kar koli vam poreče. Kdor pa ne bo maral za njegovo besedo, naj bo potrebljen zmed ljudsta.“

Kako imenitna je ta obljuba, ino nad kom se je spolnila, bomo slišali pozneje.

Na to položi Mozes po božjim povelji na Jozveta roke, ino ga postavi pred vse ljudstvo, de naj bo odsihmal njemu pokorno.

Ino zdaj gre Mozes, kakor mu je Bog ukazal, na goro *Nebo*. Onda se mu je Bog per-

kazal, ino mu je znad nje razkazal vso Kanansko deželo. „Glej jo,“ je rekel, „to je dežela, ktero sim Abrahamu, Izaku ino Jakopu s persego obljubil. Z očmi jo zdaj vidiš; va-njo pa ne pojdeš.“ Nad te dežele prelepim razgledam je njegova duša veliciga veselja vsa iz sebe; zavoljo ljubiga ljudstva ga veseli; zahvali Boga, ino pohlevno ino blago ugasne. Tako umerje pobožni; tako se loči pravični od tega sveta.

36. Izraelci gredo v obljubljeno deželo.

Čas se je perbližal, de Izraelsko ljudstvo doseže lepo, že zdavnej obljubljeno deželo. Junaško jih Jozve pelje va-njo med čudeži ino znamenji, ki jih je Bog delal. Jordan, reka tekoča med pušavo ino obljubljeno deželo, se razdeli, ino šli so skoz-njo s suho nogo. Jerihunškiga mesta zidovi se na glas trobent sosujejo. Prebivavce Kananske dežele, ki so bili z gerdimi hudobijami mero svojih grehov dopolnili, je Jozve z bojem premagal.

Potlej je Jozve deželo razdelil med dvanajst Izraelovih rodov. — Prav dobra je bila ta dežela. Studenci ino potoki so napajali hribe ino doline. Rastla je lepa pšenica ino ječmen, terta je obilno rodila, jablane ino smokve ali fige so bile polne sadu. Vsiga dosti je bilo; olja, paše, medu ino vsiga. Toraj so ji rekli dežela, po kateri se mleko ino med cedi.

Kako veseli so bili zdaj Izraelci, ko so po tolicih nadlogah obljubljeno deželo prejeli v last!

Na hribu Hebalu so postavili altar, ino Boga zahvalili za vse dobrote, ki jim jih je storil.

Tudi nam je obljubljen kraljestvo, od Kananske dežele vse boljši, — nebeško kraljestvo. Vse svoje žive dni imejte per sercu to božjo obljubo, ino va-nj si perzadevajte resnično. Ondi je pokoj, ondi veselje, ondi naš pravi dom!

37. Ruta pobožna ino dobra sinaha v Izraelu.

Enkrat je Bog Izraelcam na Kananskim zavoljo njih grehov veliko dragino poslal. On namreč zamore rodovitnost dati deželi, ali pa ji jo vzeti. Neki mož iz Betlehemskega mesta se tedaj preseli z ženo ino sinovama v Moabsko deželo. Njemu je bilo ime Elimelek, njej Noema. Dolgo so že bili v tej deželi. Elimelek umerje. Deset lét pozneje umerjeta tudi sinova, pa oženila sta se bila per Moabljankah. Noema, njuna mati, se verne na Kanansko v svojo domačo deželo. Njene sinahi, ki ste bile vdovi, Orfa ino Ruta, jo pa spremita.

Ko ste jo že deleč spremile, jima Noema reče: „Zdaj pa se vernite na materin dom! Bog vama poverni, kar ste za-me ino za ranjke storile!“ Ino kušnila je obé. One pa jok zaženete ino pravite: „Z vami greve k vašim ljudem.“ Noema reče: „Obernite se, hčeri! čimu pojdete z menoj? Sej vama ne morem več nič pomagati. Vajna reva bi le mojo pomnožila. Glejte, bogata ino blagodarjena sim prišla k vam, ubogo ino zapušeno me Bog nazaj pelje.“ Še večji jok spustite obé. Orfa se

zadnjič da pogovoriti, vzame od taše slovo, jo kušne, ino se verne. Ruta pa ostane. Noema ji reče: „Glej svakinjo, domu gre; pojdi z njo!“ Ruta reče: „Mati! ne govorite mi vsaj več, de bi vas zapustila. Kamor greste vi, grem tudi jaz, ino kjer bodo vas pokopali, naj zagernejo tudi mene.“ Na to jo Noema pusti. Resnično ljubezen so imele te sorodnice ali žlahtnice med seboj; s tako ljubeznijo se je sorodovina dolžna ljubiti.

Noema ino Ruta, revne obé, pridete v Betlehem. Ravno so želi tam. Ruta reče Noemi: „Klasja grem pobirat za ženjci, če vam je prav, kjer mi ga kak dober gospodar pobirati per-pusti.“ Noema reče: „Prav; hči! le idi.“ Ruta gre, ino lavka. Bog pa oberne, de je lavkala ravno po Bocovi njivi, moža pošteniga ino bogatiga. Ko je Boc k ženjcem prišel, jih vpraša rekoč: „Kdo je ta lavkeška?“ Mu odgovoré: „Moabljanka je, Noemina sinaha. Prosila je, de sme za ženjci lavkati. Od davi je že na njivi, ino se ni ganila domu.“ Boc ji reče: „Slišiš, hči! le mojih dekel se derži, ino za njimi hodi, kamor pojdejo žet. Zapovedal bom hlapcam, de ti nič žaliga ne store. Ino kedar si žejna, le pij iz posode, iz ktere moji ljudje pijejo.“ Ruta odgovori lepo ponižno: „S čem zaslužim doseči tako milost per vas, jaz ptujka?“ Boc reče: „Že vem vse, kar si svoji taši storila po moževi smerti. Bog ti poverni, kar si ji dobriga storila!“ Ruta reče: „Povračila dosti, ker dosežem milost per vas, desiravno me ni naj manji vaše dékle.“

Ko je bila južna, pokliče Boc Ruto, ino

reče: „Sem le pojdi, ino z nami zajmi!“ Ruta persede k ženjam. Boc ji naloži. Jedla, ino še nekoliko za tašo je djala na stran. Po tem je precej vstala, ino do večera lavkala. Boc je še hlapcam ukazal popušati nalaš kaj snopja semtertje, de ga brez rudečice lahko pobere. Zvečer otepe klasje s cepčikam, ino je per-nesla ječmena polovico dobre mere svoji taši domu.

Tukaj sta dva zgleda lepe čednosti. Bogati Boc je tak usmiljen ino dobrotljiv; revna Ruta pa tako pridna, slušljiva, pametna ino hvaležna. To je Bocu nad bogaboječo ino dobro vdovo tako slo dopadlo, de jo, ako ravno je uboga, vzame. Ko pred dober mož, si je namreč Boc mislil: *Naj boljši dota je čednost.* Ino pač res je to; kjer čednost prebiva, ondi je sreča, ondi gre vse lepo od rok. Tako je bila tudi Noema še v svoji starosti oveseljena. Bog ne zapusti pobožnih.

38. Helitova hudobna sinova ino Elkanov dobri sin.

Izraelci so imeli tudi kraj za očitno službo božjo. Ze v pušavi je bil Mozes po božjim povelji za-njo napravil lep šotor, ino vanj djal z zlatam obdelano skrinjo zaveze, v kateri so bile hranjene tabli zapoved božjih, ki so tako rekoč zavezo delale med Bogam ino Izraelci. V ta šotor so imeli navado se sniti, kedar koli so Boga posebno častili, ino mu darovali; toraj mu *snidnica* pravimo.

Bila je zdaj snidnica v Siluntu, ino per njej

je imel veliki duhoven Heli svoj dom. Vsi gospodarji v deželi so tje nosili pervino svojih čed ino desetino svojih perdelkov, jih darovali Gospod Bogu, ino obhajali darine.

Heli je imel dva sinova, Opnja ino Pineza. Bila sta hudobna ino spridena. Ni jima bilo mar ne za Boga, ne za ljudi. Kedar ljudje pridejo v *Silunt*, ino se snidejo na darino; per tej priči sta zraven s svojimi vilicami, ino kradeta meso iz loncov, še preden je kuhano. Pa še druge hudobe sta počenjala na skrivnim. Heli, njun oče, jih je sicer svaril zavoljo tega; pa ni jima mar za očetovo svarjenje, ino huji strah jima dati je bil starčik vse premehak.

Tistikrat sta bila perpeljala dva pobožna zakonska, Elkan ino Ana, svojiga sinčika, kteriga sta si bila od Boga sprosila, k velikimu duhovnu Helitu, de bi bil vse svoje žive dni Gospodu posvečen, ino bi mu per snidnici stregel. Sinu je bilo *Samuel* ime. Prav pobožen deček je bil, na vsako pokoren, ino ves v Boga zbran, ko je stregel per altarji. Od Helitovih hudobnih sinov se ni dal zapeljati. Za to je bil pa tudi Bogu ino ljudem prijeten.

Samuel spi enkrat v snidnici, ki je skrinja zaveze v njej stala. Pred skrinjo je gorel zlat svečnik s sedmemi lučmi. Heli je precej zraven njega neki drugej spal. Kar Bog Samuela zakliče: „Samuel, Samuel!“ Samuel je menil, de ga Heli kliče. Vstane gre k Helitu, ino reče: Tù sim! klicali ste me.“ Heli odgovori: „Nisim te klical ne; le idi, ino zaspi.“ Ravno tisti glas ga vdrugeč kliče. Samuel spet vstane, gre k Helitu, ino dobi ravno tak odgovor. Tako

se je vtretjič sgodilo. Tedaj ga je Heli podučil: „Če še enkrat slišiš, klicati, reci: Gospod! govori, tvoj služabnik posluša.“ Samuel gre, ino spet leže. Ino res, še enkrat kliče Glas: „Samuel, Samuel!“ Samuel reče, kakor ga je Heli učil, namreč: „Gospod! govori, tvoj služabnik posluša.“ Gospod Bog tedaj reče: „Prišel je dan, de Helita ino njegova sinova štrafam. Vediti je Heli, kako nesramno se sinova vedeta, pa ji ni strahoval.“

Heli reče zjutrej Samuelu: „Kaj je Gospod Bog s teboj govoril? Nič mi ne zamolči!“ Samuel, desiravno težko, mu vse na ravnost pové.

Oroci! od Samuela se učite pokoršine, ino ravno tako voljni slušajte svoje starše, učenike ino prednike! Njih glas vam bodi glas božji! Bodite pa tudi po Samuelovo odkritoserčni vselej, kedar vas kaj poprašajo starši.

Kmal se je spolnilo, kar je Bog razodel Samuelu. Skrinja zaveze je prišla sovražniku v roke, ino v vojski sta bila oba Helitova sinova pobita. Heli, slišali to nesrečo, znak pade s stola, si ulomi otilnik, ino umerje.

Strašno kaznuje Bog nad otroci nepokoršino, ino nad starši preveliko mehkoto. Ostudnost v Gospodovih očeh je oboje.

39. David pastir.

Pervi kralj Izraeloviga naroda je bil Savi, lepe ino čedne postave, celo glavo večji od vsih rojakov. — S perviga je bil cel vojšak ino pa ves dober; pa kraljeva čast ga je prevzetniga

ino sreča per vojski ropnika storila. Ker ni maral za božje zapovedi, ga je Bog zaverigel, ino je nekoga izvolil, kateri je bil bolji od Savla. David je bil ta, Izajev naj mlajši sin, Betlehemljan, prav lep mladeneč. Ravno ovce je pasel, kedar je Samuel na dóm njegoviga očeta prišel poslan od Boga. Na pašo morajo po-nj iti. Tedaj vzame Samuel rog ali pušica z oljem, ino v sredi njegovih bratov ga je kralja pomazal. Odsihmal je Duh božji sosebnó v njem prebival.

Bog pozna tudi pastirčika še tako uboziga v hosti; ljubi ga, če je nedolžen. Ino ravno tak je bil David. Na paši per ovcah zgoli sam je serce ino misli povzdigoval k Bogu; je pre-mišljeval lepe dela božje, nebo ino zemljo, solnce, luno ino zvezde, rože ino sadje, kako lepo je vse skupej. To je njegovo notranje ginilo, de je oči ino roke nakviško povzdignil, ino Boga molil. K časti božji je vseskozi pre-peval lepe pesmi, ki jih je sam zložil, ino je per petji na harpo brenkal.

Ker je znal tako lepo peti, ino brenkati na harpo, ga je kralj na svoj dvor poklical. Vesselje je kralju Savlu delalo to petje ino brenkanje; prevedrilo ga je, kedar so se ga kalne misli lotile. Za to ga je rad imel Savl, še raji pa kraljev sin *Jonata*. Ta je sosebnó ljubil Davida pobožniga, ino zavezo sta storila, de se bosta ljubila vse svoje žive dni.

40. Goljat velikan.

David pride enkrat, ko je bil še celo mlad, v Izraelski stan. Precej uno stran doline so

bili Filiščani sovražniki ino njih stan. Tedaj pride iz Filiščanskiga stana grozoviten velikan, Goljat po imenu. Več ko šest komolcov velik je bil. — S strašnim orožjem se ustavi, zabavlja, se košati, ino vpije na Izraelce rekoč: „Dajte mi koga! Kdo je, de si upa z menoj se poskusiti?“ Le viditi ga, ali pa slišati, prepade že strah Izraelce. Ko David Filiščana se tolikanj ustiti sliši, reče: „Kdo je ta, de se prederzne božje ljudstvo tako zasmehovati? Jaz grem, ino se skusim z njim.“ Kralj, to govorenje slišati, ga obleče v svoje lastno orožje, mu dene na glavo svoj brončeni grebenak, ga opne z lastnim oklepam, ino z lastnim mečem opaše. David poskuša iti; pa ne ve se nič prav kam djati, ino reče: „Ne morem ne tak hoditi.“ Vse je spet slekel, prijel pastirsko palico, zbral si pet gladkih kamničkov iz vode, vzel fračo, ino tak gre velikanu naproti. Filiščan ga zasramuje rekoč: „Sim mar pes, de prideš s palico nad-me? Pa le pridi!“ David odgovori: „Ti s sulico, z mečem, ino škitam prideš nad-me; jaz pa grem nad-te v imenu Boga, ki si ga ti oponašal.“ Tedaj se vzdigne velikan nad Davida. David mu hiti naproti, seže urno v tvorbo, vzame iz nje kamen, ino ga s fračo zadegá v Filiščana. V čelo na ravnost mu ga je zasadil. Velikan se zverne na obras; David pa mu meč izdere, ino glavo odseka. Strah pobije vsó Filiščansko vojsko, ino ulili so jo.

Vidite, kaj vse zamore Bog; tudi s slabimi ljudmi zmaga naj močnejšiga. V Gospodovim imenu je storil to David, ino cepne prevzetni velikan.

Posihmal David več ni imel dobriga očesa od Savla; nevošljiv mu je kralj bil zavoljo časti, ki so jo njegovimu vojaštvu peli po deželi. Pregarjal ga je, kar ga je mogel.

Jonata, kraljev sin, je večkrat za Davida prosil; pa nič ni pomagalo. Savl mu povsod po življenji streže. David si nikjer življenja ni svest, ino zbeži v pušavo. Po temni hosti je hodil. S smertnimi nevarnostmi je bil zaprežen od vsih strani. Komu bi v takim ne upadlo sercé? Le Davidu ne upade; zakaj v Boga je zaupal, ino tako le prepeval:

„Kdor v zavetji Narviš'ga prebiva,
Kdor pod slémenam Vsigamogoč'ga noči;
Moje perbežaljšé si, reče Bogu, ino tabor si moj!
Moj Bog si, v tebe zaupam.
Perute me pokrivajo Tvoje,
Ves sim pod perjem Tvojim zaveten;
Tvoja zvestoba m' je bramba in škit.
Ne bojim se ponočniga straha,
Ne pšice podnevi švigajoče,
Ne kuge, ki hodi o mraku,
Ne sile, ki opoldne hlastá,
Gledat' daš mi zveličanje Tvoje.

Zaupanje v Boga ga stori serčniga ino mirniga, kdor je pobožen, pridejo naj tudi še take nevarnosti.

Velikokrat bi bil David lahko škodoval Savlu, svojimu sovražniku. Pa kar stvarice mu žaliga ne stori, ino časti nad Savlam kralja od Boga postavljeniga, z Gospodovim oljem pomažaniga, nad katerim se ne sme nihče pregrešiti.

Savl je zadnjič v nesrečni vojski strašen konec vzel, ino ljudstvo je Davida kralja izvolilo.

41. David, pobožni kralj.

V Jeruzalemskim mestu si je David kraljevi sedež izbral. Dober kralj je bil. Serce je imel polno ljubezni ino pokoršine do Boga, ino si je tudi na vso moč perzadeval svoje ljudstvo bogaboječe ino srečno storiti. Navdati je želel Izraelce s pobožnimi občutljeji ino s pravim svetim strahom. Toraj stori za občjo ali očitno službo božjo, kar mu je v moči.

Kmal zraven Jeruzalemskiga mesta je bil lep hrib, lepava, tako rekoč, cele dežele. Na njem je David skrinji zaveze brehek šotor postavil. Va-nj so z veliko častjo skrinjo zaveze pernesli. Razlega se glas pesem, trobent ino bobnov, — neizrečeno veselje je bilo.

Ker je bil David takosen, ino kakor sveto pismo pravi, *mož po volji božji*; mu je pa tudi Gospodov duh marsikaj prihodnjiga razodel. V prihodnje čase je na tanko vidil, ino govoril prerokbe imenitne tudi še za nas. Bog mu je veliko obljubo storil, de bo iz njegoviga rodu prišel večni kralj, kteriga kraljestvo ne bo imelo konca. Tako je že David vidil v duhu božjiga odrešenika vesoljniga sveta, ino je njegovo veličastvo v pesmih prepeval.

Nam vsim je to večno kraljestvo namenjeno; nebeško kraljestvo je, po njem moramo hrepeneti.

42. Salomon, Izraelski kralj.

Salomon je bil Davidov sin. Na smertni postelji so ga oblagoslovili pobožni oče, ino ga

serčno opominjali, de naj voljno služi Gospodu. Ko je Salomon kraljevati perčel, je Boga iz serca ljubil. Gospod se mu tedaj ponoči v sanjah perkaže, ino mu reče: „Prosi, kar hočeš, dal ti bom.“ Salomon ni prosil ne bogastva, ne časti, ampak modrosti ino imenitnosti, to je, praviga spoznanja svojih dolžnosti, de bi prav vladal svoje ljudstvo, ga svestiga ohranil Bogu, ino osrečil.

Bogu je bila prav všeč ta prošnja. Reče mu: „Ker to prosiš; glej, tako modrost ino tak um ti bom dal, de tebi enaciga kralja ni bilo, ino ga ne bo. Pa dal ti bom tudi, česar nisi prosil, bogastvo, čast, slavo ino dolgo življenje.

Modrost ino čednost ste brez mere boljši ko blago. Modrosti ino čednosti prosimo vsak dan Boga, ino vse drugo nam bo pervergel.

Častito je bilo Salomonovo kraljevanje, pravične njegove sodbe, ino srečne njegove dela. Nad njegovo modrostjo, nad njegovim veličastvam so se pozemeljski kralji ino knezi čudili. Vidil se je blagoslov božji nad njimi.

Salomon je Bogu v Jeruzalemu tudi zidal tisti veliki ino lepi tempelj, ki so mu ga bili že ranjki oče staviti ukazali, ino mu za-nj nabrali veliko zlata ino srebra. Vse stene so bile z cedrovim lesam obdjane, ino z zlatim rožicami ino drevesi opisane. Altar, vsih deset svečnikov po obeh straneh, vsa posoda ino vse kadilnice so bile iz samočistiga zlatá. Celo žebli so bili zlati. Tla so bile z zlatam vložene, ino vrata z zlatam prevlečene. Tako lepiga tempeljna še ni bilo na svetu.

V ta tempelj so se Izraelci s-hajali, častit očitno ediniga Boga. Mi ga moramo v cerkvah moliti.

Pa kakor lepe perve, tako žalostne so bile poslednje leta Salomonoviga kraljevanja. Oh, padel je v velike pregrehe, ino še celo v malikovanje! Milost božja ga zapusti. Odsihmal se Salomonovo veličastvo zاتمnuje. Puntje ino premetje mu cele dežele odkrušijo. Roboamu, njegovimu sinu ino kraljestva nastopniku, je odstopilo deset rodov Izraelskiga ljudstva, ino so novo kraljestvo postavili, *Izraelsko* po imenu. Unimu pa so rekli kraljestvo *Judovo* ali *Judovsko*, ino je bilo veliko manjši. Veliko mesto Judovskiga kraljestva je bil Jeruzalem; Samarija pa Izraelskiga.

Hude vojske ste te kraljestvi skorej vedno imele med seboj. Kralj, naj bodo Judovski ali Izraelski, če se jih nekaj dobrih odbere, so bili hudobni vsi od kraja. Ljudstvo je lezlo v nevednost, v grehe ino hudobije. Zmiram je manj praviga češenja božjiga. Občja ali ljudska sreča je zginila. Za greham pervre nadloga kakor per posameznih ljudeh, tako per celim ljudstvu.

Poboljšat ljudstvo ino kralje je Bog od časa do časa pošiljal bogaboječe svete može, kterim se je reklo *preroki*. Ti so vredni, de še zdaj posebno va-nje oči oberremo. Bog se je po njih častitiga razodeval, ino sosebno z njih prerokovanjem spričal, de vse vé, de tudi prihodne reči vidi.

43. Elija prerok.

Ahab je bil nar huji Izraelski kralj. Nobeden drug ni storil toliko hudiga v Boga. Maliku Balu, izrezani podobi, je celo altarje delal, ino ljudstvo v malikovanje zapeljeval.

Prerok Elija tedaj stopi pred kralja, ino mu reče: „Kakor živi Gospod Izraelski Bog, pred katerim stojim, ne bo ne dežja, ne rose te léta, dokler jaz ne porečem.“ Ahab se za to nič ne zmeni, še le po življenji streže Eliju skrivej. Toraj reče Bog Eliju: „Idi od tod, ino perkrij se per potoku Karitu. Pij iz potoka; živiti te sim že orlam ukazal.“ Elija berž gre, ino je prebival v samoti per potoku. Pil je vodo iz potoka, ino orli mu nosijo zjutrej ino zvečer kruha ino mesa. Bog preskerbi vselej svoje služabnike.

Pa sčasama je tudi ta potok usahnil, ker po vsi deželi ni bilo dežja. Elija sede ondi, ino nima kaj piti. Bog mu pa spet pomaga iz sile. „Vzdigni se,“ mu je djal, „ino idi v Sarepto na Sidonsko; vdovi te bom rekel ondi živeti.“ Elija gre. Pred mestnimi vrati jo najde, ko je ravno dreva pobirala. Reče ji: „Pil bi rad; pernesi mi, pernesi vode v korcu.“ Vdova je prav voljna ino postrežna. Ko bi mignil, mu gre po vode. Prerok zavpije še za njo: „Prosim, tudi kak grizljeje kruha mi pernesi!“ Odgovori: „Kakor živi Gospod, tvoj Bog, de ga nimam kar skorjice. Le pešico moke imam še v predalu ino bitvico olja v verči. Glej, ravno sklestkov nabiram, de spečem še to bitev za-se, ino za sinu. Še to bova pojedla, preden umerjeva.“ Gotovo so ji solze igrale v očeh, kedar je to

rekla. Elija ji reče: „Le nikar ne skerbi toliko za prihodni čas! Idi, ino speci iz pesti moke kak grižljaj kruha.“ Spekla ga je. Jedel je Elija, vdovo ino njen sin, s kakošnim hvaležnim veseljem, se vé: Od tistiga časa ne zmanjka ne moke v predalu, ne olja v verči. Kako je Bog vender mogočen!

Tri leta ino šest mescov je že bilo, kar ni le kapljice dežja kanilo na zemljo. Studenci usahnejo, polje je enako pušavi, vsa dežela žaluje. Toliko rev se perčne, če Bog ljudem svojih dobrot le eno okraji!

Izraelcam se zdaj oči odpirajo, ino spet mislijo v Boga. Bog pošlje tedaj Elija spet v deželo. Prerok stopi pred kralja, ino mu reče: „Pošlji, ino na hrib Karmel mi spravi vse Izraelce, pa tudi unih štiristo ino petdeset Balovih prerokov.“ Ahab je storil tako. Elija reče zbranimu ljudstvu: „Dajte zdaj dva junca, Balovi preroki naj si eniga izberejo, razkosijo, ino denejo na germado, pa ognja ne pod-njo; jaz pa bom uniga vzel, ino ravno tako storil. Potlej naj oni v svojiga Boga kličejo, de jim dar z ognjem spod neba požgi; jaz pa bom svojiga Boga tega prosil. Kteri Bog sé z ognjem oglasi, bodi si moj ali vaš; njega častite vsi praviga Boga.“ Vse ljudstvo je savpilo: „To je prav, to!“

Naj prvič vzamejo Balovi preroki junca, ga zakoljejo, ino kličejo od jutra do polne neprenehama: „Bal, usliši nas!“ Ino kolena upogujejo, ter skačejo okoli altarja med vpitjem. Pa ni ga odgovora. Opoldne kličejo še glasneje, ino tako celo do večera. Pa ni ga odgovora, ne uslišanja.

Zvečer pokliče Elija ljudstvo k sebi. Vzame dvanajst kamnov po številu dvanajst Izraelkih rodov, ino popravi poderti božji altar. Okoli altarja naredi širok, globok graben. Potlej zloži dreva na altar, razseka junca, ino ga dene na dreva. Po tem reče: Pernesite štiri čebre vode, ino polijte dar ino germado!“ Store trikrat tako, ino voda se oceja ob altarji, ter nastopi do verha po grabnu.

Zdaj stopi Elija pred altar, ino je molil: „Gospod, Abrahamov, Izakov ino Jakopov Bog, usliši me, ino pokaži dans, de si ti Bog po Izraelskim.“ Kar ogenj se je z neba uderl, ino povžil je darilo, dreva ino kamnje, ino pa tudi vodo poliže po grabnu. Ljudstvo, to viditi, popada na obras, ino kričalo je: Elijev Gospod je pravi Bog!“ — Elija reče kralju: „Hiti domu, velik dež slišim peršumeti.“ On sam je šel na verh hriba, poklekne, ino je molil. Tu se je vidilo, koliko premore molitev pravičniga. Še preden si je kdo svest, se vzdigne vihar, nebo se zatemni, ino velik dež je povsod, kteriga so Izraelci že tako dolgo časa prosili. Takrat se je prav vidilo, kaka dobrota božja je vlažen dež.

44. Elizej.

Elija je Bog ob viharji z zemlje vzel. V ognjenim vozu z ogujenimi konji se je peljal proti nebu. Njegov nastopnik je bil Elizej. Tudi on je velike ino čudne reči delal.

Naman, Sirskega kralja veliki vojvoda, je bil bogat, ino v veliki časti; pa je bil gobov.

Gobe so še veliko gerši bolezen kakor koze. Per njem je Izraelsko dekle služilo. Ta reče eniga dne Namanovi ženi: „Oh, naj bi bili naš Gospod per preroku v Samarii, gotovo bi jim gobe odpravil! Kedar Naman to zvé, se pelje do Elizeja, ino vzame za-nj veliko zlata ino srebra seboj. Ko se ta imenitni gospod pred Elizejevo hišo perpelje, mu prerok poroči po svojim služabniku: „Idi, ino operi se sedemkrat v Jordanu, potlej boš očišen od gob.“ Naman, ves prevzeten, je bil nevoljen, de ni prerok sam iz hiše k njem prišel, ino reče: Čimu bi se neki mogel ravno v Jordanu umivati? Kaj niso naše Sirske vode boljši?“ Pa njegov služabnik ga tolaži, de naj se le po prerokovih besedah v Jordanu umije.“ Umil se je, ino gobe so minile. Kar vernil k preroku se je z svojo družino, gre k njemu v hišo, ino mu ponudi dražih daril, zlata, srebra ino lepih oblačil. Elizej pa reče: „Kakor živi Bog, vpričo kteriga stojim, kar trohe ne vzamem. Le z Bogam idi!“ Ino res celo nič ni vsel. Služabnik božji namreč ne sme biti dobička željen. — Vidite, kako tudi otroci, ako so dobri, lahko kaj dobrega storé. Tista deklica je pokazala pot po kateri je ta imenitni gospod dobil zdravje ino vero v Boga.

Gijeci, Elizejev služabnik, pa ni bil tako čist od dobičkaželjnosti, kakor je bil prerok. Kedar Naman odide, letí Gijeci za njim, ino mu reče: „Moj gospod me pošlje, ino vam sporoči, de bi mu dali en talent srebra ino pa dve pražnje prebleki za dva preroška mladenča.“ Naman mu da dva talenta ino prebleki. Gijeci

pride domu, pa je vse skril pred prerokam. Potlej gre k svojimu gospodu, če ga bo treba. Elizej ga vpraša: „Gijeci, od kod prideš?“ Gijeci odgovori: „Sej se še iz hiše nisim ganil.“ Elizej pa reče: „Meniš, de me ni bilo zraven v duhu, ko je mož iz voza stopil, ino ti prišel naproti? Je bilo zdaj čas srebro ino oblačila jemati? Namanove gobe se te prijemajo, ino ostale ti bodo ves čas.“ Gijeci je bil berž ves gobov.

Terdo svarilo je to vsim, kateri so po njegovo hlinjivi, lakomni, lažnjivi ino zvijačni.

45. Jona.

Ob tem času je tudi prerok Jona živel. Bog mu ukaže v veliko mesto Ninive iti, ondi ljudi učiti, ino k pokori opominjati. Pa Jona se boji tje iti, ker so bili Ninivljani neizrečeno hudobni. Umakniti se hoče Bogu, dobi ajdovsko barko, plača voznino, stopi va-njo, ino jo misli potegniti po morji. Pa kdo more Bogu ubežati? Sej nas Bog povsod vidi, sej povsod za nas vé!

Bog obudi hud vihar, ino strašno vreme se vzdigne na morji. Barka je v nevarnosti iti na kozce, ino brodniki zgubé že vse upanje se rešiti. Vse je molilo, vsak je klical na pomoč svojiga Boga. Jona je ves prestrašen, pa si vender ne upa moliti, ker je imel nepokojno vest. Nar na dno je šel v barko, ino se sili spati. Neverni brodniki so si mislili, de bi med njimi utegnil kak velik hudodelic biti. Vadljajo ali losajo, de bi zvedili, kdo jim je kriv te nesreče. Prederzno je bilo to; pa Bog je tako obernil,

de je Jona zadelo. Jona pove brodnikam svojo pregreho, ino jim reče: „**Primate**, ino verzite me v morje, ino pokojno bo morje!“ Veržejo ga tedaj iz barke v morje, ino ko bi z očmi trenil, je utihnilo.

Bog je obernil, de je prišla velika morska riba. Požerla je Jona, ino šla z njim v globočino morja. Pa **Bog** ga je v ribnim trebuhu ohranil per življenji. Zdaj je molil, ter k **Bogu** za rešenje zdihoval. **Bog** ga je uslišal. Tretji dan ga da riba spet živiga iz sebe na suho. Tako ve **Bog** krotiti, pa tako ve spet rešiti.

Zdaj je Jona **Bogu** pokoren, ino per tej priči gre v Ninive. Ninive so bile veliko mesto Asirskiga kraljestva. Bile so veliko sloveče mesto, tri dni hodá je imelo v okrogljeji. Jona gre dan hoda po mestu, ino je vpil: „Še štirideset dni, ino Ninive bo konec!“ Ninivljani so v **Boga** verovali, ino jeli pokoro delati; kralj ino vsi prebivavci so se poboljšali. Vse je prosilo odpušenja. Ino **Bog**, kateri je vselej perpravljen odpustiti, se jih je usmilit, ino jim je perzanesel.

Jona gre iz mesta, ino se usede v senco pod kloščevino, de bi vidil, kakošna bo z mestam. Kedar vidi, de se mestu le nič ne zgodi, ga je nevolja obšla. Ves hud je, toži **Bogu**, ino želi umreti. Ta je bila od preroka zelo napačna. Pa **Bog** ga je milo posvaril. Drugi dan, preden je zarja napočila, je dal **Bog** červa v kloščevino. Spodjedel jo je, ino se usuši. Kedar se solnce razsije, žge Jona zelo v glavo. Jona si zdaj vnovič voši smert. **Bog** mu reče: „Tebi je toliko žal za kloščevino, ki je nisi

ne sadil ne redil; ino meni bi se pa Ninive ne smilile, ki je v njih nad sto ino dvajset jezer ljudi, kateri so se zdaj poboljšali!“ Oh, de bi bili pač vsi ljudje po božje tacih ljubeznjivih misel!

46. Tobija v Asirski sužnosti.

Vsi še toliki čudeži ino nauki prerokov niso kaj zdali per Izraelcih. Izraelci so bili zmiraj razujdaniši, Bogu zmiram nepokorniši. Zadnjič jih je božja šiba zadela. Salmanasar, Asirski kralj, je prišel s strašno vojsko v Izraelsko kraljestvo, je užugal Samarijo, njegovo veliko mesto, ino vse Izraelce v sužnost gnal na Asirsko. Ondi so mogli dolgo biti, ino veliko prestati. Velikokrat nimajo ne grizljeja kruha, de bi si lakoto potolažili, ne oblačila, de bi se pošteno oblekli. Veliko so jih pomorili, ino njih trupla čez mestni zid pometali, de so jih ropne ptice ino divje zveri snedle.

Ta čas se je sosebno lepo razodevala dobrodelnost pobožniga Tobija v Ninivah. Vjete Izraelce, svoje brate po veri, je obiskoval, jih opominjal ino tolažil, ino jim od svojiga premoženja delil. Živil je lačne, oblačil nage, ino pokopaval mertve. Kedar je slišal, de kak ubit Izraelic na kacim kraji leži, pusti kosilo, gre po truplo, ino ga pernese na svoj dom, de ga je ponoči pokopal.

S tem se je kralju tako zelo zameril, de mu je vse premoženje pobral, ino še po življenji stregel. Tobija je tedaj mogel ubog pobegniti, ino z ženo ino sinam se perkrivati per

dobrih ljudeh. Pa Bog ga ni zapustil. Pet ino štirideset dni po tem je bil kralj umorjen. Tobija pride spet domu, ino prejme vse svoje premoženje.

Pa še potlej je po božji volji nadloga skušala tega pobožniga moža. Enkrat je prišel od pokopovanja ves truden domu. Pod steno je legel, ino zaspi. Gorek lastovjek iz lastoviga gnjezda mu je v oči perletel, ino oslepi. Tudi to je Tobija poterpežljivo preterpel, ino se v božjo voljo vdal.

Ana, njegova žena, ga je o prejri živila. Enkrat je za predšino dobila kozlička, ino ga je domu pernesla. Slepí Tobija ga sliši mekatati. Vedil je, de perpresti toliko ni mogla. Toraj ji reče: „Pa ne, ko bi bil ukraden? Če ni naš, nazaj mu ga berž dajte, čigar je. Zakaj tatvine ne smemo imeti, še dotakniti se je ne.“ Vidite, kako tanko vest je imel! Te besede so Ano grozno zbodle; zmerjala ga, ino veliko mu jih je očitala. Tobija je poterpel molče to ragljanje, je natihamaj jokal, ino k Bogu zdihoval.

Tobija je zdaj menil, de bo kmal umerl. Tedaj pokliče svojiga sina, ino mu reče:

„Sin! spoštuj svojo mater, dokler žive, ino pomni, koliko so zavoljo tebe prestali. Kedar ti umerjejo, jih zraven mene pokoplji.“

„Boga imej pred očmi vse svoje žive dni, de ne boš nikoli v kak greh pervolil, ali kaj taciga storil, kar bi bilo zoper božje zapovedi.“

Vhogajme dajaj od svojiga premoženja. Če imaš veliko, daj veliko; če imaš malo, daj tudi malo iz dobriega serca. Nič ne maraj, moj

sin! ubožno sicer živimo; pa veliko dobriga bomo vender le imeli, če se Boga bojimo, greha varujemo, ino pa prav storimo.“

Sin mu odgovori: „Oče! vse bom storil, kar ste mi rekli.“ Ino zvesto je spolnoval, kar je obljubil. Otroci, tudi vi tako storite!

Dobri oče pa niso takrat umerli. Bog jim je dal še veliko veselje doživeti nad svojim sinom. Stari Tobija pošlje svojiga sina na Madjansko nekaciga stariga dolga tirjat. Angelj Rafael se mu v podobi mladenčca ponudi tovarša, ino gre z njim; pa mladi Tobija ga ni poznal.

Pervi dan hoda si je mladi Tobija v reko Tigrid nog šel umivat, ker se velika riba požene iz vode, ino zine po njem. Pa po angeljevim povelji jo je zgrabil za plavute, ino potegnil iz vode. Nje meso sta jedla po poti; serce, jetra ino želč je pa Tobija s-hranil, za zdravilo. — Angelj ga je peljal k nekomu, ki mu je bil v rodu, ino je imel edino hčer, pa veliko premoženja. Sara je bilo hčeri ime, ino vsa bogaboječa je bila. Angelj je po božji volji tako obrnil, de mladi Tobija bogaboječo Saro vzame za ženo. Tudi denarje iz Rageza mu je pernesel. Potlej se angelj ino mladi Tobija hitro verneti domu. Za njima gre njegova žena z deklami ino velbjudi. Starši doma so že težko perčakovali svojiga sina. Mati je dan na dan hodila na hrib gledat, če bo kaj kmal prišel. Zadnjič ga od delec zagleda, leti hitro domu, ino zavpije: „Sin že gré!“ Komej je izrekla te besede, kar že psiček perteče, ki ga je bil sin seboj vzel, ino je prijazno migal z repam,

kakor de bi hotel prihod napovedati. Veliko veselje je bilo. Naproti mu vsi tečejo; oče tudi se dajo hlapcu za roko peljati, ino mu hite naproti. Od veselja zaženeta jok oče ino mati, ino objameta ino kušujeta svojiga sina. Boga hvalijo zdaj vsi za srečni prihod. Potlej pomaže sin slepimu očetu oči z ribinim želčem. Tako mu je bil namreč angelj ukazal. Ino stari Tobija je pregledal. Kako slo so se veselili! Tem ljudem je Bog po nadlogi vse te dobrote dodelil! Kako je Bog pač dobrotljiv! Kdo bi ga ne ljubil?

47. Daniel v Babilonski sužnosti.

Kakoršna se je Izraelskimu kraljestvu zavoljo njegovih grehov zgodila, ravno taka se je tudi Judovskimu kraljestvu.

Nabuhodonozor, Babilonski kralj, je prišel s svojo vojsko v Judovsko kraljestvo, premaga mesto Jeruzalem, pelje kralja ino podložne v sužnost na Babilonsko, ino požge mesto ino tempelj.

Vmes vjetih Judov so bili tudi mladenči kraljeve ino knežje kervi. Naj umetniši, lepši ino perljudniši je rekel kralj odbrati v njegovo postrežbo, ino jim jed od njegove mize dajati.

Ali Daniel, naj boljši Judovski mladeneč, si je to v greh štel. Nekatere jedi namreč so Judam v njih postavi prepovedane. Tedaj prosi veliciga kraljeviga hišnika lepo, de bi mu perpusstil, ne jesti tacih jedi, ki so Judam prepovedane. Tudi trije drugi mladenči, *Ananija*, *Acarija* ino *Mizael* po imenu, so tako storili.

Kraljevimu hišniku je bila vŕseĉ ta njih prošnja; tode bal se je kralja, ino si ne upa vanjo dovoliti. „Utegnili bi,“ je rekel, „mladenĉi slabŕih jedi obledeti ino zmedleti, ino za glavo bi se mi majalo.“ Daniel pa ŕe le prosi: „Poskusi nas le deset dni, ino gole opresnine ino vode nam dajaj, ĉe bomo kaj s-huŕŕali proti mladenĉem, kateri s kraljeve mize jedo. Potlej stori z nami, kakor previdiŕ.“ Kraljev sluŕabnik je storil tako, ino prošnja dobriga Daniela je bila usliŕšana. Ino glej, ko je tistih deset dni preteklo, so bile lica teh ŕtirih mladenĉev lepŕi, ŕivejŕi ino bolj polne, kakor lica družih mladenĉev. Njih lepa zderŕnost je bila Bogu vŕseĉ, ino zato jim je dal, de so bili tudi bolj zdravi ino umni, kakor vsi drugi mladenĉi.

Babilonĉani, med kterimi so Judje v suŕznosti ŕiveli, so bili tako nespametni, de so mrtve podobe ino divje zveri molili. V svojim tempeljni so imeli bronasto podobo. Bala po imenu, ino potlej pa drakona, to je, kaĉjo poŕŕast. Tudi Daniela so silili, de bi ji molil. Pa Daniel, zvesti sluŕabnik boŕŕji, se je v bran postavil, ino je Bala zdrobil, ino drakona umoril. S tem si je veliko sovraŕnikov storil. Pogovore se, gredo h kralju, ino reko: „Daj nam Daniela v roke, ali pa pomorimo tebe ino tvojsce!“ Kralj vidi, de mu hoĉejo silo delati; toraj jim da z britkim sercam Daniela v roke. Zgrabili so ga, ino vergli v levnjak, ki je bilo sedem hudih levov v njem. Dve ĉloveŕŕi trupli ino dvoje ovc so jim dajali vsak dan; pa zdaj jim celo niĉ ne dajo ŕest dni, de bi se raji Daniela lotili, ino ga rastergali.

Bogaboječi Daniel sedi v levnjaku, zapu-
 šen od ljudi, med levi; pa **Bog** ga ni zapustil,
 tudi v levnjaku mu je pomagal. Levi mu ne
 store nič žaliga. Skozi toliko dni mu je začela
 lakota perhajati. Ravno ob tem času se je pre-
 rok **Habakuk** napravil na polje, de bi svojim
 žnjicam nesel kruha. Pa angelj božji mu reče:
 „Nesi to južno **Danielu**, ki je v **Babilonu** v lev-
 njaku!“ **Habakuk** odgovori: „Gospod, svoje
 žive dni nisim bil v **Babilonu**, ino tudi, kje je
 levnjak, ne vem.“ Tedaj ga angelj prime, ga
 nese ko vihar po nebu, ino v **Babilonu** pred lev-
 njakam ga na tla spusti. **Habakuk** je zaklical
Daniela, ino reče: „Služabnik božji! na južino
 ki ti jo **Bog** pošlje!“ **Daniel** reče: „O **Bog**,
 vender me le nisi pozabil!“ Je vstal ino sné,
 ino angelj nese **Habakuka** spet v njegov kraj!

Sedmi dan je prišel kralj k levnjaku po
Danielu jokat. Ves rad ga je namreč imel, ino
 levi, je mislil, so ga gotovo raztergali. Kedar
 v levnjak pogleda, kar sedi **Daniel** brez vse
 škode med levi, sdrav ino vesel, kakor pastir-
 ček med jagnjeti. Kralj zažene glas rekoč: „Oh,
Gospod, ti **Danielov Bog**, velik si ti, ino le ti
 si **Bog**, ino pa nihče drug!“ Per tej priči je
Daniela rekel iz levnjaka vzeti, ino namesti nje-
 ga vse tiste v levnjak pometati, kateri so mu po
 življenji stregli. Ino ko bi trenil, so jih levi
 pohrustali. Po tem čudeži je vse **Babilonsko**
 kraljestvo prišlo k spoznanju praviga **Boga**.

Bog je **Danielu**, svojimu služabniku, marsi-
 kake prihodne reči razodel, s kterimi je sužne
Jude tolažil. Obljubil mu je, de pojdejo kmal
 nazaj v svojo ljubo deželo, ino de bo štiri sto

ino devetdeset let po tem Odrešenik na svet prišel. Ta obljuba se je na tanko spolnila. Vidite, otroci! kako Bog svoje obljube vselej spolni.

48. Tempelj ino mesto sta vnovič zidana.

Perzanski kralj, Cir po imenu, je užugal Babilonsko ino Asirsko kraljestvo, kjer so prebivali Izraelci v svoji sužnosti. Ta kralj je prvo leto svojiga kraljevanja rekel po vsim kraljestvu oklicati: „Pojdite, kolikor vas je božjiga ljudstva, v Jeruzalem zidat Gospodoviga tempeljna, ino Gospod bodi z vami!“ Tudi je ukazal vjetim Judam dati zlate ino sreberne posode, ktere je bil Nabuhodonozor iz tempeljna poropal.

Tako je prišlo veliko ljudstva nazaj na Kanansko v zapušene mesta. Potlej se v Jeruzalemu snidejo. Duhovni so v trobente trobili, ino rekli: „Hvalite Gospoda, ker je dobrotljiv, ino brez konca je njegova dobrota!“ Vse ljudstvo je od veselja ukało. Ino tako so začeli z veseljem spet tempelj zidati. Spet je bil tempelj častit ino lep, kakor je bil Bog po prerokih napovedal.

Ko je bil tempelj dozidan, so začeli tudi poderto mesto Jeruzalem popravljati, desiravno z velikim trudem ino z veliko nevarnostjo. Bližnji neverni narodje so jim hotli zidanje po sili ubraniti. Toraj so mogli Judje z orožjem v rokah zidati, ko bi morebiti sovražniki nadnje planili. Tako so z božjo pomočjo zidove dozidali, ino počasi mesto postavili. Veseli neizrečeno so bili Judje: s trobentami, harpami ino zvončkulji ino z lepimi pesmimi so hvalili Boga za milost, ki jo je storil nad njimi, ter

ga v resnici molili, ino mirni ino zadovoljni so zdaj spet v svoji deželi prebivali.

49. Sedem Makabejskih bratov.

Sčasama so Judje spet v grehe zagazili, ino Bog jih je dal spet sovražnikom v roke. Naj huji med temi je bil Antijoh, Sirski kralj. Ropil je nad Jeruzalem, ino ga užugal; vse svete posode je pobral iz tempeljna, ino vse ljudstvo je hotel persiliti, de bi se postavi svojih očetov odpovedali, ino malike molili, ino de bi, to spričati, svinjsko meso jedli, katero jim je Bog prepovedal jesti. Veliko Judov, ki so se branili, je bilo pomorjenih.

Kralj Antijoh pokliče tudi neko mater s sedmimi sinovi pred-se, ino jim ukaže per tej priči svinjsko meso jesti. Reko mu: „Naša postava nam ga prepové jesti, toraj ga ne smemo ino ne moremo jesti.“ Kralj jih tedaj ukaže z biči ino žilami tepsti.

Pa naj starji brat reče kralju: „Umerjemo raji, kakor de bi božjo postavo svojih očakov prelomili.“ Kralj se je raztogotil, ino reče jezik mu izrovati, ga iz kože djati, ino mu roke ino noge odsekati. Potlej ga denejo na razbeljen razenj, ino ga živiga peko. Drugi bratje ino mati so mogli gledati. Stanovitno je umrl.

Zdaj so družiga brata perpeljali, ino ga mučili ali terpinčili, potlej tretjiga, po tem četertiga, ino tako jih je en dan vsih sedem umerlo. Boga so se vsi stanovitno deržali, ino še v smertnih težavah so z velikim zaupanjem od večniga življenja govorili. Za njimi so tudi mater mučili, ino

s tako stanovitnostjo kakor oni je svoje življenje Bogu v dar dala.

Otroci! tudi vi mislite: „Bolje je umreti, kakor pa grešiti,“ ino teh misel se deržiti, kedar vas bo kdo v greh nepeljeval.

50. Bog spet pomaga.

Tega Antijoha, kateri je bil do družih tako neizrečeno neusmiljen, ino se ni bal ne ljudi ne Boga, je kmal tudi zaslužena šiba zadela. Bog mu je ostudno bolezen poslal. Živ je začel gnjiti, červi so se po njem zadelali, ino grozen smrad je šel od njega, kteriga niso mogli ne on ne drugi prestati. Tako je umerl brez upanja ino tolažbe med grizenjem svoje težke vesti.

Zdaj so se Judje svojiga naj hujšiga sovražnika znebili. Še nekoliko časa so zmed svojiga naroda imeli kralje, kateri so Judovo kraljevo palico nosili. Poslednjič pa so se Rimljani, ki so bili tačas naj močnejši narod na zemlji, Judovske dežele polastili. Deželnega oblastnika so va-njo poslali. Ptujic, Herod po imenu, je z njih dovoljenjem le še imé kralja imel.

Čas je dotekel, ko je bila kraljeva palica odvzeta Judovskim narodu, ino ko je imel priti Odršenik svetá, po katerim je imela, kakor je Bog dolgo oznanoval, svetu velika sreča doiti, ino kteriga so vse svete duše zveličarja človeškiga rodu perčakovale.

Prišel je, ino njegovo sveto imé (z veliko častjo ga izrecimo!) je Jezus Kristus.

Z g o d b e

svetiga pisma noviga zakona.

1. Caharija ino Elizabeta.

Ob časih kralja Heroda je v Judovskih gorah v nekim mestu živel bogaboječ duhoven Caharija po imenu. Njegovi ženi se je reklo Elizabeta. Bila sta v sredi med hudobnimi ljudmi, vender per Bogu oba pravična ino brez madeža. Otrok nista imela. Britko grozno se jima dela, ino Boga prosita pogosto ino serčno, de bi jima sinu dal. Pa zdi se, kakor de bi bila sastonj njuna molitev; bila sta namreč oba že precej perletna. Ino nič družiga, kakor pred vse bogaboječe duše na zemlji, nista želela, kakor še doživeti rojstvo obljubljeniga kralja. Kar je spet enkrat Caharija zadela versta v tempeljnu božjim službo opravljati. Gre tedaj v Jeruzalem. Duhovni so takrat vadjali ali losali, kaj bo ta ali ta v tempeljnu opravljal. Caharija je to pot zadelo, (po božji volji, se ve,) v svetinjiši kadilo zažigati. Caharija gre, po duhovsko oblečen, z zlato kadilnico v rokah, za zagrinjalo, ktero je svetinjiše zakrivalo, ino stopi pred altar. Še se kadilo vali proti nebu. Ljudstvo je odzunaj, ino moli. Na enkrat zagleda Caharija

na desni strani altarja angelja. Strah ga opade. Angelj ga prijazno ogovori rekoč: „Ne ustraši se, Caharija! Uslišana je tvoja molitev. Tvoja žena Elizabeta bo zinu rodila, Janeza ga imenuj. Veliko veselje ti bo delal; že njegoviga rojstva se jih bo veliko veselilo, ker bo velik per Bogu. Vina ino močnih pijač ne bo pil; že pred rojstvom bo s svetim Duham napolnjen. Veliko Izraelcov bo k Gospod Bogu spreobernal. Še več: v duhu ino v moči preroka Elija pojde pred Odrešenikom, de bo ljudi učil, ino njih serca na njegov prihod perpravil.“ Caharija ostermí, ino se skorej ne zavé. Sinu imeti se mu je skorej nemogoče zdelo; torej reče angelju: „Kaj me hoče tega prepričati? Jaz sim star, ino moja žena je že perletna.“ Angelj mu odgovori: „Jaz sim Gabriel, ki pred sedežem božjim stojim. Bog me pošlje ti oznanit to veselje. Ino glej, ker nisi veroval mojim besedam, boš mutast do dneva, dokler se ne spolnijo.“

Angelj zgine, ino Caharija je res mutast. Dolgo od straha nič ne more. Ljudstvo ga čakka, ino ne ve, zakaj se tako dolgo v svetinjiši mudí. Kedar iz svetinjiša pride, se nad njim precej vidi, de se mu je kaj posebniga pergodilo. Pa kar besedice ne more povedati, le v nebo kaže, ino daje na znanje, de je imel perkazen z nebes. Ko so dnevi njegoviga oprava minili, se verne z veselim sercam domu.

S to perkaznijo v tempeljnu se perčno bližnje zgodbe obljubljeniga Odrešenika. Kolikor čistejši so naše serca, toliko umevniši ino prijetniši nam bo sveta zgodba od Odrešenika sveta.

2. M a r i j a.

V Nacaretu, majhnim mesticu na Galilejskim, je uboga devica natihamo prebivala. Od dela svojih rok je živela, desiravno je bila rodovine kralja Davida. Jožefu, ubogimu stenarju ali cimpermanu, ki je bil ves bogaboječ, je bila v zakon obljubljen. Pa kakor uboga časniga blaga, tako je bila bogata lepih čednost. Vsa čista, nedolžna ino ponižna je bila. Marija ji je bilo imé. Vsa je hrepenela po Odrešenikovim prihodu iz nebes. Ravno je premišljevala veliko zveličanje, ktero bo po njem Izraelskimu ljudstvu, ino je blezo v pohlevno molitev zamaknjena v svoji tihi stanici pred Bogom klečala, kar Gabriel, angelj božji, na enkrat k njej stopi v stanico. Z nebeško prijaznostjo jo pozdravi: „Češena bodi, Marija, milosti polna, Gospod je s teboj! Naj srečniši svojiga spola si ti.“

Marija se prestraši angelja, še bolj pa njegoviga odgovora. Semtertje pomišluje, kaj bi pomenilo to pozdravljenje. Angelj jo pa prijazno potolaži rekoč: „Ne boj se, Marija! Milost si dosegla per Bogu. Mati boš Sinu božjiga. Imé Jezus mu daj. Velik bo, ino sin Najvišiga se mu poreče. Gospod Bog mu bo dal sedež njegoviga očeta Davida. V Jakopovi hiši bo kraljeval vekomej; njegoviga kraljestva ne bo konca.“

Bogaboječa devica, desiravno že Jožefu obljubljen, še ni mislila v nobeno poroko. Z deviško sramožljivostjo reče: „Kako je to mogoče? Od nobeniga moža še ne vem!“ Angelj reče: „Sveti Duh bo nad te prišel, ino moč

Najvišiga te bo obsenčila. Toraj se tvojimu svetimu detetu poreče Sin božji. Ino le pomisli, Elizabeta, tvoja teta, bo svoje stare dni tudi sinu dobila. Bogu namreč ni nič nemogočiga.“

Marija se perklone, polna molitve ino hvale, ter pravi: „Dekla Gospodova sim, zgodi se mi po tvoji besedi.“ Ino angelj jo je zapustil.

Angelj oznani, de je tisti že bliz, od kteriga so preroki že zdavnej prerokovali. Naj čistejši, naj nedolžniši, naj ponižniši devica v Izraelu je Odrešenikova mati izvoljena.

3. Marija ino Elizabeta.

Marija se je precej vzdignila, ino gre jaderno čez goro k svoji teti Elizabeti, de bi se z njo vred v Bogu veselila. Tretji dan pride neprevidama v Elizabetino hišo, jo pozdravi, ino ji voši srečo do milosti, ktero je Bog tudi pobožni Elizabeti storil. Elizabeta, zaslišati to pozdravljenje, je bila od svetiga Duha razsvetljena; razodel ji je, po kaj je Marija k njej prišla. Polna časti ino svetiga veselja reče Marii: „O ti oblagodarjena med vsimi ženami! Od kod ta čast ino sreča, de me mati mojiga Gospoda obiše? O srečna, ki si verovala! Kar ti je Gospod obljubil, se bo vse spolnilo.“

Ko se Marija mater Gospodovo sliši imenovati, se čudi, de je Bog ne le njej Elizabetino skrivnost, ampak tudi Elizabeti njeno skrivnost razodel. Nje veselje se naraša, nje duh kipí proti nebu, serce jo zmaguje; ne more se več zderžati, hvalo zažene Bogu na glas, ino poje:

„Moja duša povelíčuje Gospoda,
 V Bogu, Zvelíčarji mojim, mi duh poskakuje!
 Ozerl se je na svoje dekle nizkost.
 Glej, odsihmal mi *srečna* rodovi vsi porekó;
 On mogočni je storil velike reči nad menoj!
Sveti je njemu imé.
 Kteri se njega boje, jim milost njegova
 Gre od roda do roda.
 Veliko reči on dela s svojo rokó:
 Naklepe prevzetnih podira,
 S' sedežev premogočne posaja,
 Ino ponižne na nje povzdiguje;
 Stradavcam daje obilnost,
 Bogatince pa prazne odpravlja.
 Izraela, svoj'ga služabnika, je poprijel;
 Pomnil je, kakor je našim očakam obljubil,
 Abrahamu in njega zarodu, do vekomej milost.“

Kako čista je mogla Marija biti, ker se nad ljubim, zvestim ino svetim Bogam tako veselí! Veselje nad Bogam, ta nebeška roža, percvetè le iz tal čistiga serca!

Marija je bila bliz treh mescov per Elizabeti. Težko ste se ločile; toliko je bilo obeh veselje nad Bogam, tolika ljubezen eno do druge.

4. Janezovo rojstvo.

Caharija in Elizabeta sta res sinu dobila, kteriga jima je bil Bog po angelji obljubi. Obe-ma je déte zgoli dar božji; vesela ino vsa hvaležna sta Bogu. „To veselje,“ pravi Elizabeta, „mi Gospod še na moje stare dni da!“

Z Elizabeto vred so se njena rodovina ino njeni sosedje prav sercama veselili. Oni so mislili, de morajo dete po imenu njegoviga očeta imenovati. Elizabeta pa pravi: „Ne, ne, tega ne! Janez naj bo.“ Ji reko: „Sej nima po celi

rodovini nihče tega imena.“ Pomignejo očetu, kakošno imé mu on hoče dati. Oče je bil še zmiraj mutast. Vzame tedaj tablico, ino zapiše na-njo: „Janez mu je imé.“ Tako je bil angelj v tempeljnu ukazal. — Nad tem so se vsi začudili. De je Caharija le imé svojiga sina zapisal, ino de je bilo le vse spolnjeno, kar je angelj od rojstva tega otroka prerokoval; je Caharija precej spregovoril. Ko bi trenil, začne na glas ino ves ginjen Boga hvaliti. Poln svetiga Duha reče Caharija:

„Hvaljen bodi Gospod, Izraelov Bog.
De obiše svoj polk, ino dela njegovo odrešenje.
Podporo perpravlja zveličanja nam
V Davida, svoj'ga služabnika, hiši,
Kakor je obetal po svojih svetih prerokih,
Ki so od nekdanj živeli:
De nas bo otél od sovražnikov naših,
Vsim, ki nas čertijo, rešil iz rok;
De bo ponovil našim očakam obljubljeno milost,
Spomnil se svoje svete zaveze,
Spolnil persego, ktero je Abrahamu našmu očetu
persegel,

In nam dodelil, de rešeni od sovražnikov svojih
Služimo njemu brez straha,
Ino pred njega obličjem v svetosti ino pravici
Hodimo vse svoje dni.

Zdaj se Caharija k malimu Janezku oberne:
ino reče:

„Tebi pa, déte moje! se prerok Najviš'ga poreče.
Pred Gospodam pojdeš, pot mu perpravljat,
K spoznanju zveličanja ljudstvo njegovo perpeljat,
Odpušanje grehov mu napovedat
Po usmiljeni milosti našiga Boga,
Po kateri obiše nas Odrešenik,
De jih razsetlí, ki v temi in smertni senci sedé,
In nam nogé na pot miru zaoberne.“

Vse pričujoče je svet strah presunil. Kteri so od tega slisali, so se čudili rekoč: „Kaj bo le iz tega otroka? Gospodova roka je očitno nad njim.“ Otrok pa je rasel, ino močen perhajal v duhu.

5. Rojstvo Jezusa, našiga Odrešenika.

Jožef še celo nič ni vedil, kaj se je z Marijo zgodilo. Tedaj je Bog to skrivnost tudi njemu razodel. Gospodov angelj se mu v spanji perkaže rekoč: „Jožef, sin Davidov! brez pomislika vzemi k sebi svojo ženo Marijo. Mati je Sinu božjiga. Imé *Jézus* daj njenimu sinu, ker bo svoje ljudstvo od njih grehov rešil!“ Jožef je storil, kar mu je angelj rekel. Je vzel k sebi Marijo, ino sta v Nacaretu živela, polna hvale božje, v pokoji ino ljubezni, vsa nedolžna, kakor dva angelja božja.

Jožef ino Marija sta zdaj vsak dan veselo perčakovala, kedaj de se bo božja obljuba spolnila. Kar se ukaz cesarja Avgusta okliče: „Vsi podložni po vsih deželah Rimskiga cesarstva morajo k popisovanju. Vsak naj gre v mesto svoje rodovine, de se da zapisati.“ Jožef ino Marija sta bila rodu kralja Davida. Toraj morata iti v Betlehem, v Davidovo rojstno mesto. Taka daljna pot jima je težko djala. Pa pokorna sta cesarju, ino brez odlašanja odrineta od doma.

Zvečer pozno dojdeta v Betlehem. Vse polno je bilo že ljudi, kteri so prišli k popisovanju. Jožef iše za-se ino za devico, svojo

ženo, kake hiše, de bi prenočila v njej. Pa povsod jima velevalo iti; noben kotiček se jima ne prvoši, de bi v njem noč prebila.

Zalostna je bila zdaj z Jožefam ino Marijo. Vsa s-hojena sta, noč pertiska, ino vse duri so jima zaklenjene. Pa pohlevna ino z vsim zadovoljna, kar jima Bog da, se tudi v to v-dasta. Na koncu mestica je bila stena ali hlev, ki so pastirji tistiga krala v njem prebivali, ino čede va-nj vganjali. V ta hlev se spravita čez noč. Ino tukaj, ljubi otroci! (kdor bere, naj pomisli, ino kdor sliši, naj dobro preudari!) tukaj na tem kraji je prišel Jezus Kristus, Sin božji, na svet. Bogu bodi čast ino hvala za to! Marija povije dete božje v plenice, ino ker ni boljšiga kraja, ga v jaslji položi.

V taki revšini, tako v tihi noči, tako brez vsiga šuma je bil Sin božji štiri tawžent let po stvarjenji sveta rojen. Tako je bila volja ne-beškiga Očeta, mislim posvetnjakov sicer nasprotna, vender pa vsa modra ino sveta. Posvetna čast nima v božjih očeh nobene cene, ino v kraljestvu, ki ga je Jezus prišel napravljat, družiga ne velja, kakor čednost ino svetost.

6. Pastirji per jasljih.

Bilo je že pozno ponoči. V Betlehemu je že vse spalo. Le nekaj ubozih pastirjev je bilo na polji per čedah še po koncu. Dobre, nedolžne duše so bili ino pobožniga serca, kakor pastirčik David, kateri je nekedaj ravno na teh planjavah pasel očetove ovce.

Kedar so tako v temi eden per drugim čuli,

kar stoji angelj Gospodov v nebeški časti pred njimi. Nebeška svetloba jih obsije. Vsi se prestrašijo. Pa angelj jim reče: „Ne bojte se! Glejte, oznanim vam veliko veselje, katero zadene vse ljudstvo. Nocoj vam je v mestu Davidovim rojen Sveličar, Kristus Gospod. De ga boste pa spoznali, vam bodi to le v znamenje: Našli boste dete, katero je v plenice povito, ino v jasliah leži.“

Komej je angelj izgovoril, že se je družih angeljev brez števila perkazalo. Vsi hvalijo Boga, ino pojo sveto pesem: „Slava Bogu po višavah, ino mir ljudem dobre volje na zemlji!“ Pastirji niso še nikoli kaj taciga ne vidili, ne slišali; toraj so se vsi veseli čudili.

Angelji so šli spet v nebo. Pastirji pa reko med seboj: „Le berž pojdimo v Betlehem gledat, kar nam je angelj oznanil!“ Urno gredo. Pridejo v znani hlev, najdejo Jožefa ino Marijo, ino v jasliah zagledajo prejlubeznivo dete. S pohlevno, sveto častjo se bližajo detetu, so vsi zamaknjeni va-nj, ino ga molijo. Marija ino Jožef se čudita ino veselita, de že ti možje vedó rojstvo nebeškiga otroka; pa še le bolj sta se veselila, ko jima pastirji povedó, de jim ga je sam angelj božji oznanil. Veselé se vsi skupej ino hvalijo Boga.

Pastirji so se zdaj spet domu vernili, ino hvalijo Boga za vse, kar so vidili ino slišali. Razglasovali tudi vse vprek so to pergodbo, ino kdor koli jo je slišal, se je čudil nad njo. Marija pa je slehernó besedo, ki so jo pastirji bili rekli, v sercu ohranila ino premišljevala.

Tudi mi to sveto zgodbo po Mariinim zgle-

du v sercu ohranimo: Kteri so dobre volje, bodo veselje imeli nad njo; sej le takim je Jezus v zveličanje.

7. Jezus v tempelju Bogu darovan.

Perva hoja Marije, ko je po rojstvu svojiga sina iz doma šla, je bila v tempelj. Tako je Mozesova zapoved ukazovala. Marija je tudi to is ponižnosti ino pokoršine spolnila. Š kako častjo ino pobožnostjo je Marija pač v tempelj božji stopila, ino nebeškemu Očetu njegoviga ediniga Sina v naročji zročevala, to se ne da še misliti, nikar pa dopovedati! Tudi dvoje golobov, kakor je bilo za uboge žene zapovedano, je v dar opravila, ker jagnjeta zavoljo uboštva ni mogla darovati.

Pa iz resničniga serca je darovala, ino to Bogu naj bolj dopade.

Duhovni ino ljudstvo, kteri so dete Jezusa v tempelj vidili pernesti, ga niso poznali, ino se niso zmenili, kdo je to dete. Prenesveti so bili. Le nekaj dobrim dušam v Jeruzalemu je Bog to razodel. Živel je ondi častitljiv starčik, Simeon po imenu. Ves pravičen ino bogaboječ je bil. Toraj je serčno hrepenel po Izraelskim veselji, po Odrešeniku sveta. Sveti Duh, ki je bil v njem, mu je obljubil, de ne bo umerl, dokler Kristusa, Gospodoviga maziljenca ne bo vidil. Ko sta Marija ino Jožef z detetam Jezusam v tempeljnu bila, pride tudi Simeon od svetiga Duha gnan va-nj. Simeon zagleda Jezusa, ino berž spozna prihodnjiga Odrešenika

nad njim. V svoje naročje ga vzame, ino glas z očesam v nebo vpertim zažene rekoč: „Zdaj pa, Gospod, loči v miru svojiga služabnika, kakor si rekel, ker so moje oči vidile tvoje zveličanje, ki si ga vsim narodam perpravil; luč v razsvetljenje nevernikov, ino slavo tvojiga Izraelskiga polka!“ Z milim, pa vènder prijaznim očesam se oberne sivčik po tem k Marii, detetovi materi, ino ji reče: „Glej, ta jim je v Izraelu postavljen v padec ino vstajenje; v znamenje jim bo, nad katerim se bodo pričali. Ino tvoje serce bo meč presunil, de se bodo mnozih misli razódele.“

Simeon je še govoril, kar Ana pride. Vdova per štiri ino osemdesetih letih je bila. Bogu je služila vse svoje dni, veliko molila, terdo se postila, ino željno perčakovala obljubljeniga Odréšenika. Ino Bog ji je storil veselje, de ga je pred smertjo še s svojimi telesnimi očmi vidila. S Simeonom se toraj strine v hvali božji, ino perpoveduje vsim dobrim, kaj je vidila.

Bog se jim rad da spoznati, kateri ga resnično išejo.

S. Modri od jutra.

Zveličar je bil že v tempelj Bogu v dar pernesen. Pa le nekoliko dobrih duš se ga je natihama veselilo; veči del ljudi v Jeruzalemu ino na Izraelskim še besedice niso vedili od njega. Zdaj hoče Bog tudi tem rojstvo svojiga sina oznaniti.

Iz daljne dežele, od solnčniga iz-hoda, pridejo imenitni modri možje v Jeruzalem. Njih

pervo vprašanje je bilo: „Kje je Judovski novorojeni kralj? Njegovo zvezdo smo vidili na Jutrovskim, ino molit smo ga prišli.“ Prihod tih imenitnih mož ino njih vprašanje sta v Jeruzalem velikšum napravila. Kralj se prestraši na svojim sedeži, ino vsi Jeruzalemljani z njim vred, ker niso imeli dobre vesti; ino pa kralj se je tudi bal krone zgubiti. Hudobni se ondi tresejo, kjer se pravični veselé.

Nihče ne vé modrim na njih vprašanje odgovoriti. Herod reče nategama se sniti velikimu zboru, to je, veliki duhovšini ino boljším pismoukam, ino jim da vprašanje: „Kje bo Kristus rojen?“ Veliki zbor je odgovor dal: „V Betlehemu na Judovim. Zakaj tako je pisano per Miheji preroku: Ti, Betlehem na Judovim, nisi nikakor naj manjši mesto Judovih knežij, ker iz tebe pojde vojvoda, kateri bo moj Izraelski polk vodil, kteriga iz-hod je od začetka ino od večnih dni.“ Na to pokliče Herod modre na skrivnim k sebi, ino jih prav na tanko prepraša, kedar prav se jim je zvezda perkazala. Pošteni možje mu povedó. Potlej jim reče v Betlehem iti. „Pojdite,“ jim pravi, „oprašujte skerbno po detetu, ino kedar ga najdete, mi pridite povedat, de ga tudi jaz pojdem molit.“ Rekel pa je to le iz perhuljene hinavšine, ker je že poprej sklenil, dete na skrivnim poiskati ino umoriti.

Modri odrinejo v Betlehem, kateri je bil le kake dve uri od Jeruzalema. Spet ugledajo zvezdo, ktero so na Jutrovskim vidili, lepo ino prijazno na nebu. Gre pred njimi, ino obstoji nad hišo, v ktero se je bila med tem Marija z detetam vselila, ravno kakor de bi govorila:

„*Tukaj le je dete!*“ Modrih veselja ni bilo zdaj izreči. Šli so v hišo, ino najdejo dete ino njegovo mater Marijo. Pred otroka pokleknejo, ino ga molijo. Po tem odpró svoje zakláde, ino darujejo detetu zlato, kadilo ino miro. Iz serca so se veselili nad otrokam, ino so hvalili Boga, kateri jim je bil dete dal najti ino spoznati.

Modri mislijo zdaj h kralju Herodu se verniti, ino mu povedati vse. Pa Bog, kateri je vidil Herodove hude naklepe, je modrim v sanjah rekel, de naj ne hodijo k Herodu. Pokorni so bili božjimu povelju, ino po drugi poti se vernejo v svoj kraj, ino časte Boga, ko jih je tako srečno vodil.

9. Bég na Egiptovsko.

Herod je modrih že grozno težko čakal. Ko vidi, de jih zastonj čaka, da neusmiljeno povelje, vse dečke v Betlehemy ino okrog Betlehema, kar jih je bilo dve leti ali manj starih, naglo pomoriti. Tako le, si misli, ne bo moglo dete, ki ga sovražim, oditi mojimu meču. Tode Bog vé vse človeške naklepe, ino jih lahko podkoplje. Angelj se v spanji Jožefu perkaže, ino mu pravi: „Vstani, vzemi dete ino mater, ino pobegni na Egiptovsko! Ondi ostani, dokler te spet ne pokličem. Zakaj Herod bo vse iziskal, de bi dete našel ino umoril.“ Jožef precej vstane, ino pobegne v terdi noči z detetam ino z materjo. Grozno težka, se vé, jima je bila ta pot. Pa tako je Bog hotel, ino tako sta storila, vsa pokorna ino hvaležna Bogu, kateri nad nedolžnosti čuje, ino je varuje.

Dete Jezus je oteto ino v zavetji, kar morivci, ki jim je Herod rekel, ropijo v Betlehem. Z golimi meči uderó po vsih hišah. Iz naročja in od pers tergajo materam nedolžne otročiče, ino jih moré. O kako neizrečeno so vpili otroci ino matere!

Zdaj misli hudobni kralj, de je njegova krona prav uterjena; pa kako slò se je goljfal! Njegov meč ni mogel na Egiptovsko do Jezusa seči, ino nektere leta po tisti morii je prišel ob življenje ino krono.

Precej po Herodovi smerti se je angelj Gospodov na Egiptovskim Jožefu spet v spanji perkazal, in reče: „Vstani, vzemi dete ino njegovo mater, ino verni se na Izraelsko; kralj, kateri je detetu po življenji stregel, je že umerl.“ Spotama se Jožef ino Marija z božjim detetam vzdigneta, ino na Izraelski meji jima angelj ukaže na Galilejsko iti. Tako le sta, že dolgo časa iz doma, spet prišla v Nacaret svoje domače mesto, kjer sta od svojih rok živela, ino skerbno od Boga zročeno dete redila. Bog je bil nad njima.

10. Jezus, star dvanajst let, v tempeljnu.

V Nacaretu je Jezus v hiši svojih staršev nakviško rastel. Bil je ves ljubeznjiv, ves božji, ino že mladenčik poln božje modrosti. Jožef ino Marija sta vsako leto hodila v Jeruzalem na velikonočni praznik. Zapoved namreč je Izraelcam tako veléla. Kedar je bil Jezus dvanajst lét star, sta tudi njega seboj vzela. Desiravno

je bila dolga ino težavna ta pot, ga je vender prav veselila. Še mu je mogle serce utripati, ko je od deleč sveto mesto ino visoki tempelj zagledal, ko je mladenič prvič v tempelj stopil! Ves je v Boga zamaknjen, ves v molitvi, ves v veselji ino hvali.

Praznični dnevi so h koncu šli. Izraelci se domu vračajo. Jožef ino Marija sta tudi že na poti proti domu. Jezus le se še v tempelju mudi. Med potam ga starši pogrešé. Ker se nikoli brez njih dovoljena ni zmaknil od njih, so menili, de je per tovarših, ino prejdejo prvi dan hodá. Zvečer oprašujejo per vsi sorodovini po njem; pa nikjer ga ni, ino nihče ne ve za-nj. Kako slo se tedaj starši prestrašijo! Vsa v skerbi gresta oba v Jeruzalem celo daljo nazaj. Povsod, po vsih ulicah toliciga mesta ga preišeta, povsod v potisku med tolikanj ljudmi oprašujeta po njem. Tretji dan že je bil. Veči ino veči prihaja njuna skerb. Še v tempelj ga gresta iskat, ino glej, tukaj, tukaj v božjim tempelju zagledata mladenčika Jezusa v sredi učnikov! Poslušá, vprašuje jih, in odgovarja jim. Veliko ljudi je okoli njega; vsi imajo v njem oči, vsi strežejo na njegovo govorjenje, vsak se čudi, njegovi modrosti ino njegovim odgovoram. Njegova mati, ki je bila zavoljo njega v veliki skerbi te dni, mu reče: „Sin! zakaj si nama vender to storil? Glej, žalostna sva te oče ino jaz iskala!“ Jezus je krotko ino prijazno odgovoril: Čimu ste me iskali? Kaj niste vedili, de moram biti v hiši svojiga Očeta?“ — Ljubi otroci! ta beseda reče veliko.

Iz Jeruzalema se je Jezus spet v Nacaret vernil na tihi, revni dom svojih staršev. Tukaj je preživel svoje mlade leta, ino prav tukaj, ljubi otroci! vam je naj lepši zgled. V serci si ohranite zgodbo njegove mladosti, skrajšana je le v te le besede: „Jezus je bil svojim staršem pokoren, ino je rastel kakor v starosti, tako tudi v modrosti ino ljubeznjivosti per Bogu ino ljudem.“ — Otroci bodite mu že v mladosti podobni, ino posnemajte ga. On vam je v zgled; po njegovim zgledu morate tudi vi vedno modrejši prihajati, de vas bodo ljubili Bog ino vsi dobri ljudje.

11. Janez v pušavi.

Čas se je perbliževal, ko je Jezus Kristus očitno imel učiti, in odrešenje človeškiga rodú perčeti. Janez je imel ljudi na Odrešenikov prihod perpravljati. Tudi Janez je svoje mlade leta v svetosti preživel, ino v samoti, v tihi pušavi se perpravljajal na svoje opravilo. Zdaj dobi od Boga povelje, de naj začne učiti. Tedaj je prišel bolj iz pušave v kraje ob reki Jordanu, kamor so ljudje že bolj zahajali. Nosil je oistro oblačilo iz velbljudih dlak, ino usnjat pas okoli ledja. Jedel je le take jedi, ktere pušava rodi, zlasti hostni mёд ino nekake veči kobilice. Pi-jačo je iz studenca zajemal. Prebival pa je v kaki skalnici. Per Jordanu je začel očitno oznanovati: „*Delajte pokoro, božje kraljestvo se bliža*;“ Odrešenik, kteri ga bo postavil, je že prišel na svet. To je bil naj veči zapopadik njegovih nauk. Kteri so si to k sercu vzeli,

ino obljubili se resnično poboljšati; jih je z vodo kerstil, v znamenje, da se morajo znotraj od grehov očistiti. — Le samo takim, kateri se resnično želé poboljšati, so tudi še dan današnji duri v to kraljestvo odperete.

Zavoljo Janezoviga življenja ino učenja je velik šum vstal. Ne le Objordanci, ampak tudi iz Jeruzalema ino skorej iz vse Judeje so vreli k njemu v pušavo. Dajo se křstiti, ino se izpovedujejo svojih grehov. Tudi vražni hinavski Farizeji ino neverni Saduceji so hodili s svojim spačenim sercam. Oni niso imeli praviga duha, ki je h kerstu potreben. Toraj jih Janez močno ino oistro ogovori rekoč: „Gadja rodovina! kdo vas je učil, ali vam rekel, da je mogoče božje jeze ogniti se brez pokore ino poboljšanja življenja? Vreden sad pokore dajte od sebe. Le nikar ne recite: Abrahama imamo očeta. Zavoljo tega samo, ko ste Abrahamovi otroci, niste nič bolji per Bogu; zakaj vam povem, da Bog tudi iz teh le kamnov Abrahamu lahko otrok obudi. Enaki ste nerodovitnemu drevesu, ki je sekira že namerjena v njegovo korenino. Drevo, ktero dobriga sadu ne rodi, se poseka, ino v ogenj verže.“

To Janezovo govorjenje je veliko poslušavcov omečilo, v kterih so se resnične želje vnele poboljšate se. Toraj ga vprašaja, kaj bi jim bilo storiti. Janez pravi: „Kdor ima dvě suknji, naj da tistimu eno, ki nima nobene. Kdor ima živeža od več, naj ravno to stori.“ Tudi colnarji ino vojaki so k njemu prišli, ino mu djali: „Učenik! kaj pa je nam storiti?“ Janez je odgovoril colnarjem: „Nikar več ne jemljite,

kakor kar vam je postavljeniga.“ Vojakam pa je djal: „Nikomur ne delajte sile, nikogar ne tožite po krivim, ino bodite dovoljni s svojim plačilam.“

Zdaj, ko se Janezovi poslušavci v resnici boljšajo, se tudi želje v njih vnemajo, de bi **Odrešenika** le kaj kmal spoznali, ino sami per sebi mislijo: „Vse lahko, de je ravno **Janez Kristus**.“ Nekteri učeniki, ki so jih is Jeruzalema do njega poslali, ga celo vprašajo: „Ali si ti **Kristus**?“ — Janez pravi: „Jaz nisim **Kristus**, pa kmal bo prišel. On je veči od mene; jaz mu jermenov per čevljih nisim vreden odpenjati. Jaz keršujem z vodo, de vas k pokori perpravljam; on vas bo pa z ognjem, s svetim Duham kerstil. Velnico ima v rokah, ino skedenj bo počedil. Pšenico bo v žitnico spravil, pleve pa z neugasljivim ognjem požgal.“

12. Jezus je keršen, ino gre v pušavo.

Kedar se je ljudstvo Janezu kerstiti dajalo, je tudi Jezus k njemu na Jordan prišel, de bi ga kerstil. Ko hoče Jezus v reko stopiti, mu Janez iz časti, ki jo ima do njega, brani rekoč: „Jaz potrebujem tvojiga kersta, pa ti k meni hodiš?“ Jezus odgovori: „Naj bo za zdaj, ker se spodobi, de se vsim božjim sklepam podveržemo.“ Janez je tedaj odjenjal, ino ga je v Jordanu kerstil.“ Po kerstu stopi Jezus iz reke ino moli. Ino glej, nebesa se odpro nad njim; sveti Duh je z višiga prišel v podobi goloba, ter nad njim obstal, ino glas božji se za-

sliši z neba: „Ta je moj ljubeznjivi Sin, ki imam dopadajenje nad njim.“ — Tako je bilo očitno oznanjeno, da je Jezus Sin božji; nebeški Oče sam ga je svojiga Sina imenoval.

Jezus gre zdaj po nagibu svetiga Duha od reke Jordana v somoten kraj pušave. Gole gore le so bile okoli njega. V tej samoti je bil Jezus štirideset dni ino štirideset noči, je molil, premišljeval, se postil, ino tako na svoj uk se perpravljaj. Ko se je Jezus štirideset dni ino noči bil prepostil, je bil lačen. Kar se mu skušnjavic v pušavi perbliža. Ko je toliko od Zveličarja ino njegove neskončne moči že slišal, bi ga zdaj rad skusil, če je Sin božji ali ne. S hinavsko častjo se pred Jezusa vstopi, ino mu pravi: „Če si Sin božji, reci tem kamnam, da bo kruh iz njih.“ Jezus mu pa odgorori: „Zapisano je: Človek ne živi le od kruha, ampak od vsake besede, ki iz ust božjih iz-haja.“ —

Satan ga kmal vdruči skusi. V Jeruzalem na verh tempeljna pelje Jezusa, ino ga na rob postavi. Spodej v neizrečeni globočini se vidi veliko mesto po vsi širjavi. Satan mu tedaj reče v podobi angelja: „Če si Sin božji, skoči tu doli; sej je pisano: Svojim angeljem te je rekel povsod varovati; na rokah te ponesó, da se z nogo ob kak kamen ne udariš.“ Ali Jezus gleda le na voljo svojiga Očeta; toraj spet ne pervoli v skušnjava, ino reče: „Pisano je: Ne skušaj Gospoda svojiga Boga.“ Brez sile namreč se v nevarnost podajati, ino vender upati, da nas bo Bog s svojo pomočjo rešil, to je pregrešna prederznost.

Satan še ni jenjal, temuč se loti tretje skuš-

njave. Na prav visok hrib pelje Jezusa, neizrečeno deleč se je vidilo z njega ino pa v mnoge dežele ino kraljestva z vso njih lepoto. To mu razkazuje, ino pravi: „Glej, vse te dežele, ino kar imajo, ti bom dal, če poklekneš, ino me moliš.“ Ali terdo ino z vso ojstrostjo je Jezus rekel: „Poberi se, satan! zakaj pisano je: Gospoda svojiga Boga moli, ino njemu samimu služi.“ Stréla so bile satanu te besede. Popred je menil, de ga nihče ne pozná, ker je v popodobi angelja prišel; ko ga je pa Jezus po imenu imenoval, se je prestrašil, tèr je zbežal. Ino per tej priči so angelji iz nebes prišli, ino strežejo Jezusu.

Ne pervolimo tudi mi nikoli v nobeno skušnjava. Jezus nam bo pomagal, če se v njej serčno vojskujemo, ino angelji nas bodo veseli, ako jo premagamo.

13. Janez skazuje Jezusa ljudem. Jezusovi prvi učenci.

Veliko ljudi je bilo ravno okoli Janeza, kar pride Jezus iz pušave k njemu na Jordan. De ga Janez le zagleda, pokaže precej z roko na-nj, ino ves vesel ino z veliko častjo reče: „Glejte! ta je jagnje božje, ki grehe svetá odjemlje. Ta je, ki vam zmiraj od njega pravim, de nekdo za menoj pride, kteri je viši od mene, kteri je bil poprej kakor jaz.“

Drugi dan gre Jezus spet per Jordanu memo Janeza. Ta pokaže spet na-nj, ino povzame: „Glejte jagnje božje, ki grehe svetá odjemlje!“ Dva Janezovih učencov, to je, dva taka, ki sta

verovala, kar je Janez učil, so se poboljšala, ino kerstiti dala, sta želela Jezusa bolje spoznati. Počasi ino strahama gresta za njim. Kedar se mu vsa boječa perblížata, se Jezus ozrè, ino ji ves prijazen ogovori rekoč: „Kaj bi rada?“ Rečeta: „Učenik! kje stanuješ?“ Ljubeznjivo jima reče: „Pojdita z menoj, vidila bosta.“ Vsa vesela sta z njim šla, kjer je stanoval, ino per njem ostala ves tisti dan. Enimu tih učencov je bilo *Janez* imé, enimu pa *Andrej*. Oba sta bila potlej Jezusova aposteljna ino prav posebna prijatla.

Andrej je imel brata, kterimu je bilo *Simon* imé. Vesel mu gre precej pravit: „Kristusa sva z *Janezam* našla!“ *Simon* ga zaželi berž viditi, ino *Andrej* ga pelje k Jezusu. Gospod pogleda *Simona*, ino v znamenje, de ga dobro pozna, mu reče: „Ti si *Simon*, *Jonov* sin; pa odsihmal se ti *Peter* poreče,“ to je, *Skalnik*. S temi besedami je Jezus, božji kralj, *Petra* k sebi vzel. Posihmal je bil *Peter* Jezusov učenec.

Drugi dan se je Jezus na Galilejsko napravil. Med potam sreča *Filipa*. Jezus je vidil, de je *Filip* dobriga serca, toraj mu reče: „Hodi za menoj.“ Gospodova ljubeznjivost je *Filipa* ginila, ino *Filip* je posihmal Jezusov učenec.

Filip je imel prijatla, ki se mu je *Natanael* reklo. Iz *Kane* je bil doma, ves tudi je bil bogaboječ, ino je hrepenel po *Odrešeniku*. Toraj mu *Filip* teče pravit, de ga je našel. *Natanael* je bil tisti dan ravno nekoliko pod figovim drevesam. Ta čas je mogel za-nj kaj veliciga biti. Zakaj ravno tega sveto pismo ne pové;

pa gotovo bo, ob ljubim tihim jutru un sam, pod milim Bogam je ondi molil pobožno, ino želje po Zveličarji so ga prehajale. De le Natanael spod drevesa vstane, ga Filip sreča. Ves v veselji mu reče: „Našli smo ga, kteriga so Mozes ino preroki popisali. Jezus, sin Jožefov iz Nacareta, je.“ Natanael, prenagel v sodbi, pravi: „Že bo iz Nacareta kaj prida hodilo!“ Filip, kterimu je serce od nebeškiga veselja poskakovalo, si ni bil svest taciga merzliga odgovora; reče mu: „Pojdi, ino poglej!“ Ino Natanael gre precej z njim gledat. Kedar Jezus Natanela zagleda, reče: „Vidite ga praviga Izraelca, ki je ni zvijače v njem!“ Natanael se začudi temu govorjenju, ino pravi: „Od kod me pa poznaž?“ S pogledam, kteri je Natanaelu serce presunil, mu Jezus reče: „Preden je, Filip k tebi prišel, ko si bil še pod figovim drevesam, sim te že vidil.“ Natanael ostermi. Na enkrat je v njegovi duši vse jasno. Spoznal je, de je vsigaveden, pred komur stoji. Ves ginjen ino poln svete časti zavpije: „Učenik, ti si sin božji, ti si Izraelski kralj!“ Jezus mu reče: „Ker sim ti rekel, de sim te pod figovim drevesam vidil, mi verjameš. Še veči reči, ko je to, boš vidil. Gotovo vam povem,“ pravi Jezus, „nebesa boste odsihmal vidili odperte, ino angelje božje gori ino doli hoditi nad človekovim sinam.“ Natanael je bil posihmal Jeusov učenec; *Jernej* tudi se mu je reklo.

Jezus se je naj raji človekoviga sinu imenoval. Dobre duše se per Jezusu rade s-hajajo, in on jih rad sprejema. Kako dobro jim je per njem!

14. ⁶Zenitnina v Kani.

Tri dni potlej je bila ženitnina v Kani, v Galilejskim mesticu. Jezusova mati je bila tudi per njej; z ženinam ali nevesto so si bili v rodu, ali pa sicer dobri znanci. Ravno ta dan je Jezus v Kano prišel. De le svatje zvedó, ga precej povabijo z njegovimi učenci vred. Jezus se da pogovoriti, ino gre s svojimi učenci na ženitnino.

Zenin ino nevesta sta bila javalne bogata. Vino jim je pre zgodaj poteklo. Jezusova mati je to kmal čutila, toraj reče Jezusu: „Vina nimajo.“ Jezus ji odgovori: „Žena! kaj je nama za to?“ Moja ura še ni pertekla.“ Čutila je, de Jezus le perložniga časa perčakuje. Potlej reče služabnikom: „Vse storite, kar vam poreče.“ — V hiši je bilo šest kamnitih verčev, de je bilo vse prav snažno. Vsak teh šest verčev je deržal dve ali tri merice. Jezus reče služabnikom: „Nalijte te verče z vodo.“ Nalili so jih do verha. Jezus reče: „Natočite ino nesite starašinu.“ „Natočijo, ino nesó. Starašina pokusi v vino spremenjeno vodo, kar je vino, de nikoli boljšiga. Ni vedil, kaj se je zgodilo; se zavzame, pokliče ženina, ino reče: „Vsak daje s perviga dobro vino na mizo, ino potlej, ko se gosti že napijejo, še le slabšiga: ti pa si dobriga do zadnjiga hranil.“ Zdaj se ta čudež razglasi. Vse nad njim ostermí. Spoznali so, de je Sin božji za mizo per njih, ino so verovali va-nj. Ta je bil prvi čudež, kteriga je Jezus očitno storil. Kako lepo svetita iz njega njegova obilna dobrotljivost ino njegovo božje veličastvo!

15. Jezus v tempelju.

Velikonočni praznik se je perbliževal. Jezer ino jezer ljudi, Izraelci iz vse dežele, še celò veliko bogaboječih ajdov iz bližnjih narodov, so se v Jeruzalem s-hajali, ino hodili v tempelj Boga molit. Jezus gre tudi tje kaj na velikonočni praznik. Tempelj je bil zidovje, de nikoli taciga. Trije veliki dvori so bili va-nj. V perviga, ki se je va-nj šlo, so tudi neverni narodje smeli. Pa iz tega dvora so zdaj živinsko semiše storili. Tukaj so darila prodajali ino kupovali. Ko Jezus vanj stopi, ima na enkrat brez števila ljudi ino živine, volov ino drobnice, golobarjev ino dnarnih miz, pred očmi. Slò ga zaboli, de ajdje tukaj še ne najdejo kotička, de bi per pokoji Boga molili. Tedaj si naredi iz motozov tepežnico, ino je jel izganjati sèmače z volmi ino drobnico iz tempeljnoviga pred-dvora; je mize prebračal, de so se denarji po tleh terkljali, ino je djal golobarjem: „V stran s tem!“ Ino terdo je zavpil: „Ne delajte semiša iz hiše mojiga Očeta!“ Strah je vse opadel. Vse beži nihče se ni vstavil, veliki prostor je bil gredoč izpraznjen, ino spet je sveta tihota. — Toliko moč je imel Jezus v serca še take! Božje veličastvo se je svetilo iz njega, ino vse je razodevalo, čimu de je prišel na svet.

Ko je Jezus na tihim prostoru ves božji stal, stopijo duhovni k njemu, ino ga vprašajo: „S kakim znamenjem nam boš skazal, de imaš to delati oblast?“ Odgovori jim s to le mo-gočno besedo: „Poderite ta tempelj, (na-se

pokaže,) ino v treh dneh ga bom spet postavil.“ Jezus je tukaj svoje truplo mislil, ino ga je po pravici tempelj božji imenoval. Pa duhovni tega govorjenja niso umeli; menili so, de govori od kamnitiga tempeljna. Toraj se mu posmehujejo rekoč: „Šest ino štirideset let se je ta tempelj delal, ino ti ga hočeš v treh dneh postaviti?“ Ino s temi besedami gredo nevoljni od njega. — Kar je Jezus od podiranja tempeljna govoril, je njegovo smert pomemilo; kar je pa od noviga postavljanja tempeljna govoril, je pomemilo njegovo od smerti vstajenje. Ino kako resnično je v tej pomembi govoril!

16. Jezus per Jakopovim vodnjaku.

Jezus se spet iz Jeruzalema v Nacaret verne. Pot je šla po Samariskim. Do mesta Sihara, ki se mu je nekedaj Sihem reklo, je prišel. Bliz njega je bila pristava, ino per njej vodnjak, kteriga je bil nekedaj Jakop izkopal. Od pota truden se Jezus per vodnjaku usede. Njegovi učenci so med tem šli v mesto živeža kupovat. Ko je Jezus sam per vodnjaku sedel, pride iz mesta Samarijanka po vode. Judje so imeli do Samarijanov že staro vrašeno sovraštvo. Jih niso pozdravljali, ino niso iz ene sklede z njimi jedli. Tega sovraštva Jezus ni poterdil, desiravno so bili Samarijani v marsikterih zmotah. Le zmoto ino greh je sovražil, ljudi pa nikoli ne. Toraj reče ženi ves prijazen: „Daj mi piti!“ Žena se je zavzela nad tem prijaznim ogovorom. „Od kod je to,“ mu reče, „de me ti piti prosiš? Jud si, ino jaz sim Samarijanka!“ Jezus

reče: „Ako bi vedila, kdo s teboj govori, bi ti njega prosila, ino dal bi ti žive vode.“ Žena še ni umela, kam gre vse to. Mu reče: „Sej ni maš s čem sajati, ino vodnjak je vender le globok. Od kod boš neki jemal žive vode? Si li večji, ko naš oče Jakop, kateri je tudi iz njega pil, pa je vselej kaciga vedra potreboval?“ Jezus še ostane per tej priliki. „Kdor to vodo pije,“ pravi, „ga spet žeja; kdor pa vodo pije, katero mu jaz mislim dati, vekomaj več ne bo žejin. Voda, katero mu jaz dam, bo v njem studenic vode, tekoče v večno življenje.“ Te besede hočejo reči: Kakor žejni človek po hladni vodi hrepeni; ravno tako, kdor še ni ves popačen, zmiraj modrejši, boljši ino zveličan biti želi. Ino to dušino žejo obljudi Jezus tukaj ogasiti s svojim naukam ino duham. V našim lastnim sercu nam hoče nepotekljiv studenec resnice, svetosti ino zveličanja oživiti. Kaj si bomo boljšiga vošili!

Zdaj pové Jezus ženi neko skrivnost njeniga serca. Kakor bi jo strela zadela, ji je bilo. Zavzame se, de ta neznani učenik njeno pregreho vé. Prav kakor de bi pred sodbo Vsiga vedniga stala, se ji zdi. Vsa rúdeča ino skesana mu reče: „Gospod! vidim, de si ti prerok.“ Jezus ji je vidil v serce, de se sramuje ino kesá, ino se poboljšati želi; toraj ji ne reče več hude besedice.

Še ga žena popraša: „Naši očetje so Boga na tem hribu molili; vi Judje pa pravite, de ga v Jeruzalemu gre moliti.“ Jezus reče: „Žena, verjemi mi! Čas pride, de ne boste Očeta molili ne na tej gori, ne v Jeruzalemu. Vi ne ve-

ste, koga molite; mi pa vemo, ker vemo da je **Odrešenik** iz Judovskega rodu. **Pride** čas, ino zdaj je že, ko bodo pravi častivci božji **Očeta** v duhu ino resnici molili. In **Oče** hoče ravno take imeti; zakaj **Bog** je duh, ino kateri ga molijo, ga morajo v duhu ino resnici moliti.“ — **Kako** velik ino svet je ta nauk! Človekov duh je pravi tempelj božji. **Tukaj**, v svojim duhu molimo **Boga**, kateri je povsod pričujoč. **Um** mora spoznati, **serce** občutiti, **djanje** spričati, kar usta govore, sicer je molitev le laž ino hinavšina.

Samarijanka reče vsa ginjena: „**Vem**, de bo **Odrešenik** skorej prišej. **Kedar** on pride, nas bo vsiga podučil.“ **Jezus** ji reče: „**Jaz** sim, ki s teboj govorim.“ **Serce** ji poskakuje od veselja. **Popusti** verč per vodnjaku, teče v mesto ino pové vse ljudem. — **Ta** žena je bila tako srečna, dè ji je **Jezus** prvič s takimi golimi besedami povedal, de je on pravi **Odrešenik**. **Odkritoserčne** duše pridejo naj leže k spoznanju resnice.

Jezus je še s **Samarijanko** govoril, kar pridejo njegovi učenci z nakupljenimi jedmi iz mesta, ino jih pred-nj postavijo. **On** pa reče: „**Moja** jed je, de spolnim voljo tistiga, kateri me je poslal.“ — **Glejte**, božjo voljo spolniti je bilo **Jezusu** ljubši, kakor jesti ali piti! **Ravno** tako bi mogli tudi vsi biti, kateri se njegovi učenci, to je, kristjani imenujejo.

Kedar je bila žena **Samarijanam** od **Jezusa** povedala, so vsi iz **Sihara** k **Gospodu** hiteli, ino ga prosili, de bi per njih ostal. **Jezus**, ki ni nikomur pametne prošnje odrekel, je dva dni per njih ostal. **Učil** jih je svoj božji nauk, ino

veliko jih je va-nj verovalo. — Srečni so, kateri ga niso vidili, pa vender va-nj verujejo, ga ljubijo ino slušajo!

17. Jezusova prva pridiga v Nacaretu.

Jezus je spet prišel v Nacaret na svoj dom. Precej prvo saboto gre po svoji navadi v s-hodnico. Ondi so se Judje vsako saboto, kakor mi v nedeljo v cerkvi, zbirali. Kedar so se vsi zbrali, vstane Jezus v znamenje, de misli glasno brati. Toraj mu podajo bukve, ki so se ravno brale. Bile so prerokbe preroka Izaija. Ko jih odpre, (Bog je tako naklonil,) zadene na prav imenitno verstico. Bral jo je s prijetno besedo na glas rekoč:

„Gospodov Duh je nad menoj. Pomazal ino poslal me je, de ubogim veseli nauk oznanujem, ranjene serca ozdravljam, jetnikom rešenje ino slepcam pogled napovedujem, zati-rance izpušam, ino léto gospodove milosti oklicujem.“

Po tem je Jezus bukve zaperl, jih služabniku dal, ino sede. Vsih oči so va-nj obrnjene. Zdaj začne: „Dáns se spolnuye, kar ste ravno slišali iz svetiga písma.“ Ino jim je to na dolgo skazal. — Pomislite, ljubi otroci! ako je Jezus tisti, od kteriga je ravno kar iz bukev Izaija preroka bral; ako on to premore ino hoče, kar je per preroku od njega pisano: kaj lahko od njega vse upamo? Ino pa gotovo, prav on je tisti, ker se nam je z besedo ino z djanjem taciga skazal.

Dokler je govoril, se je vse čudilo nad ljubeznjivimi besedami, ki so mu iz ust šle. Pa kmal se v poslušavcih nevošljivost zbudi. Mislijo si: „Kaj čez nas se povzdiguje? Tako reven, ko je, pa se toliciga dela! Kaj pak de, veliko je slišati od njega ino njegovih del; pa res naj bi vse bilo, sam sebi ino svojim bi nar prej pomagal, ino tudi letu bi storil kaj tega.“ Jezus vidi njih misli. Toraj jih podučí, zakaj de med njimi nobeniga čudeža ne dela, ino jim reče: „Noben prerok ni všeč na svojim domovji. Ob Elijevim času, ko je bila velika lakota, je bilo veliko ubozih vdov na Izraelskim; pa le k vdovi v Sarepto je bil prerok Elija poslan. In ob Elizejevih časih je bilo na Izraelskim veliko gobovih; pa noben zmed njih, ampak le Siric Naman je bil ozdravljen.“ To slišati, vsi obdivjajo. Napuh oživi v njih, vse vre po njih. „Kaj nas pravoverce, si mislijo, bo zad za nevernike, za Sidonce ino Sirce deval?“ Nič več ga ne puste v besedo. Vse po s-hodnici se je z velikim hrupam zoper njega vzdignilo. Iz s-hodnice ga sunejo, ženejo iz mesta, vlečejo verh stermiga hriba, ki je bilo mesto pod njim, ino v brezen ga hočejo pahnuti. Ze na kraji brezna je Jezus stal, kar se oberne, ino gre po sredi med njimi tako mogočen ino miren, de so ondi stali, kakor de bi bili od straha okamneli. Tako so ti hudobni Nacarečani zveličanje od sebe odrinili.

18. Obilni ribji lov.

Jezus iz Nacareta dalje gredé je prišel k

Genezarskimu jezeru, ki se mu je tudi Galilejsko morje reklo. Kmal je bilo cele trume ljudi per njem. Vsak ga želi viditi ino slišati. Per kraji sta bila dva čelna. Eden je bil bratov Petra ino Andreja, eden pa bratov Janeza ino Jokopa. Ravno so vstavili, ino mreže izpirali. Jezus stopi v Petrov čeln, ino ga prijazno prosi nekoliko od kraja odriniti. Peter mu rad postreže. Jezus sede v čelnu ino uči, ljudstvo pa ga ob kraji poslušā. Ko je nehal učiti, reče Petru ino Andreju: „V globoko jezero zdaj strujajta, ino pomečita mrežo v lov!“ Peter odgovori: „Gospod! vso noč sva lovila, pa nič nisva vjela; pa ker ti rečeš, bom še enkrat mrežo pometal. Peter tedaj ino njegov brat sta veslala v globoko jezero, ino pomečeta mrežo. Ino toliko rib sta zajela, de se jima mreža terga. Toraj pomigneta Janezu ino Jakopu, ki sta bila v unim čelnu, de naj gresta pomagat. Berž perveslata. Ino oba čelna napolnijo z ribami, de se potopljujeta. Ko Peter to vidi, ga svet strah spreleti. Jezusu k nogam pade, ino zavpija: „Gospod! pojdi od mene, ker sim grešen človek.“ Jezus mu reče: „Nikar se ne boj! posihmal boš ljudi lovil,“ to je, boš cele trume ljudi v kraljestvo božje nabiral. Tudi unim, ki so ravno tako stermeli, je Jezus prijazno rekel: „Hodite za menoj, ino bom storil, de boš te ljudi lovili.“ Berž porinejo čelna na suho, pupusté mreže ino vse kar so imeli, gredo za Jezuzam, ino ostanejo vedno per njem.

Jezus je šel po tem v mesto Kaparnavm, kjer sta bila Peter ino Andrej doma. Janez ino Jakop sta ga spremila. Petrova taša je ravno

merzlico imela. Peter mu pové, ino ga prosi, de bi ji pomagal. Jezus gre k njej, jo prijazno prime za roko, ino reče merzlici od nje. Per tej priči jo je merzlica popustila. Berž je lahko vstala, ino je Jesusu ino njegovim učencam polna hvale ino veselja per mizi stregla. To je kmal po vsim mestu zaslovelo, ino zvečer so od vsih strani bolnike pred Petrove vrata nosili. Jezus je roke na-nje pokladal, ino vsak je per tej priči ozdravel, imej bolezen, ktero si bodi. — Koliko moč ino koliko ljubezen ima Jezus!

Odsihmal je Jezus hodil od mesta do mesta, od terga do terga, od vasi do vasi. Povsod je bolnike ozdravljaj, ino ljudi učil. Kratki zapadek njegovih naukov, sosebno s perviga je bil ta: „*Delajte pokoro! Nebeško kraljestvo se bliža.*“ Vsi njegovi nauki so bili polni moči.

19. Jezusovi nauki na gori.

Enkrat je Jezus posebno veliko ljudi imel pred seboj. Na višavo tedaj gre. Ondi sede. Učenci ga ostopijo po obeh straneh; spodej pa je ljudi cele trume. Vsi so va-nj gledali. Vse utihne, ino Jezus začne učiti tako le:

I.

„*Blagor ubogim v duhu*, je djal, *njih je nebeško kraljestvo.*“ Z ubogimi v duhu; po duhu, po volji meni Jezus prvič tiste uboge, kateri z voljo terpé uboštvo, ki jim ga božja previdnost pošilja, ino ne želé večiga bogastva, temuč se še le veselé, de imajo malo časniga

blaga; drugič tiste bogate, kateri na bogastvo ne tvezijo serca, temuč ga le v dobre dela obračajo, ino so ga, ako je božja volja, vsak čas perpravljeni zgubiti; tretjič vse tiste ljudi, kateri se iz svetiga konca, zavoljo nebeškiga kraljestva, vsimu časnimu blagu odpovedó, kakor so, postavim, aposteljni vse zapustili, ino za Jezusam šli. De bo pa le tisti človek v božjim kraljestvu del imel, kateri nebeške darove bolj ko pozemeljske ceni, pač ni treba v misel jemati. — Jezus z ubogimi v duhu tudi ponižne lahko meni, take, kateri previdijo, de jim boljših darov, modrosti ino čednosti, še permankuje. Svojo nepopolnamast spoznati je namreč perva stopnja k popolnamasti; prava serčna ponižnost so tako rekoč vrata, ki skozi nje v božje kraljestvo, v kraljestvo resnice ino čednosti pridemo.

„Blagor žalostnim, oveseljeni bodo.“ Ta Jezusova beseda obseže sicer vse, kateri voljuo terpé, zlasti pa tiste dobre duše, ki jih grehi pekó ino bolé, de nobena časna zguba, nobena telesna bolečina, nobena pozemeljska nesreča ne tako. Taka žalost napoveduje prihodno veselje. Kakor zjutrej obilna rosa po rožah lep dan oznanuje; ravno tako je okó, ki toči solze nad storjenimi grehi, kmal oveseljeno z zaupanjem v božje usmiljenje, ino jasen ino lep se mu dan večnosti odpira.

„Blagor krotkim, zemljo bodo posedli.“ Nihče jih ne bo dražil, kateri nad jezo gospodujejo, se v prepire ne spušajo, še manj pa v punte mešajo; mirni bodo doma v svoji hišici ino v senci pod svojo lipo prebivali, ino več tihiga, nedolžniga veselja že na zemlji vžili,

kakor kdor deželo na deželo premaga, unod groba pa uno boljši deželo v posest prejeli.

„*Blagor jim, kateri so lačni ino žejni pravice; nasiteni bodo.*“ Bog nam ni nobenih goljufnih nagibov v serce djal. Stvaril je lakoto ino žejo v nas; pa tudi jed ino pijačo je stvaril. Ker je tedaj še lepši lakota ino žeja do resnice ino pravice v nas djal, je li ne bo hotel potolažiti? Kaj, ko bi mi pač po resnici ino pravici, po čednosti ino vsim dobrim hrepeneli, kakor, kdor v opaljeni ino nerodovitni pušavi omaguje, po kruhu ino studencu hrepeni!

„*Blagor usmiljenim, usmiljenje bodo dosegli.*“ Kdor ubogim svoje serce odpira, bo v sili tudi usmiljene serca ino postrežne roke našel. Bog, kateri vsakimu po zasluženji povračuje, bo z njim ravnal, kakor on z drugimi, ino bo tudi njemu nekedaj storil usmiljenje, kteriga vsi potrebujemo.

„*Blagor jim, kateri so čistiga serca; Boga bodo gledali.*“ Kdor ima Boga vedno pred očmi, ino nič ne misli, ne želi, ne gleda, ne govori ino ne dela, kar bi Boga ino bogaboječe ljudi razžalilo; on ne misli ino ne poželi radovoljno nič gerdiga, ne pogleda nič nepošteniga, ne govori ino ne stori nič nespodobniga, je čistiga serca. Tak že na zemlji Boga bolj ino bolj spoznava, ino nekedaj ga bo gledal obličje v obličje. Le čistimu studencu se na dno vidi, le v njem se obličje solnca perkaže; le čista duša je zerkalo ali špegel, ki se Bog iz njega vidi.

„*Blagor mirnim, otroci božji bodo imenovani.*“ Mir seboj, z bližnjim ino z Bogam je naj večí blago na zemlji. Kdor ima tedaj ta

mir v sebi, ino ga tudi drugim naklanja in ohra-
ni; on je angelj božji na zemlji, prav otrok na-
šiga Boga, ki se mu Bog miru pravi, ino ki
je njegov edinorojeni Sin ravno za to na ta svet
prišel, de je ta mir ljudem pernesel. Taki otroci
bodo svojimu Očetu tudi nekedaj v njegovi ne-
beški hiši ljubi.

*„Blagor jim, kateri zavoljo pravice pre-
ganjanje terpe, njih je nebeško kraljestvo.“*
Vselej so bili res dobri ljudje od hudobnih pre-
ganjani. Kdor tedaj hoče res dober biti; mora
per vsim preganjanji čednosti zvest ostati, ino
perpravljen biti zavoljo nje vanati se časti per
ljudih ino vse časne sreče. Take čednosti, ktere
ne kalí ne samopridnost, ne lakomnost prazne
časti, čaka nestrohljiva krona v nebesih. — Ino
ker je Jezus previdil, de bodo sosebno njegovi
učenci, ki so bili ravno okrog njega, od hu-
dobnih strašno preganjani; za to je še rekel:
*„Blagor vam, če vas ljudje zavoljo mene pre-
klinjajo, preganjajo, ino vsiga hudiga po kri-
vim dolžé; veselite se, in od veselja poskakuj-
te, vaše plačilo je veliko v nebesih. Ravno tako
gerdo so že pred vami delali s preroki, z mož-
mi še tako modrimi ino svetimi.“*

Ljubi moji! povzemimo še enkrat vse te lepe
Jezusove nauke. Kako lepo podobo prave sve-
tosti nam Jezus z malo besedami tukaj popiše!
Kako obilen studenic čiste sreče nam odpre v
našim lastnim sercu! Tak naj bo kdo, tako
odvezen od pozemeljskiga, tako iz serca po-
nižen, tako tih ino poterpežljiv v terpljenji, tako
pohleven ino krotak, tako vnet za vse dobro,
tako mil ino usmiljen, tako nedolžen brez ovin-

kov ino zvijač, tako miren, tako voljen zavoljo dobriga vse preterpeti; že bi bil tak človek ljubezni ino časti vreden, Bogu ino ljudem prijeten! Kako dobro bi se mu godilo, kako miren, zadovoljen ino vesel bi bil! — Toraj vtisnite si te lepe kratke izreke globoko v spomin, ino spomnite se jih o pravim času. Če vas, postavim, lakomnost, jeza, sladnost k hudimu vlečejo; mislite si: „Blagor ubogim v duhu, blagor krotkim, blagor jim, kateri so čistiga serca!“ ino pa storite tudi tako. Veliko plačilo vam bo za to malo truda. Vse tiste velike ino lepe obljube se bodo nad vami spolnile, ki jim jih Jezus za to ino za uno življenje dela, kateri se po tem nauku ravnajo. Bolj ino bolj boste Boga spoznali, zmiram bolji, zmiram mirniši ino zadovoljniši boste; na unim svetu pa ga boste do konca spoznali, veselja do sitiga boste našli, zveličanje boste vživali, ki ga ni senca vse časno še toliko veselje.

II.

Potljej je Jezus na tisti gori zapovedi božje izlagal, posebno zapoved ljubezni do vsih ljudi. Rekel je:

„Ne mislite, de sim postave ino prerokov prišel zatirat; ne zatirat, ampak dopolnit sim jih prišel. Gotovo, vam povem, pred bosta nebo ino zemlja prešla, preden bi se le čerka ali pičica postave ne spolnila. — Povem vam, de, če vaša pravičnost ne bo veči kakor farizejev ino pismoukov, (ti so se Judam prav pravični ljudje zdeli,) ne pojdete v nebeško kraljestvo.“

„Slišali ste: de je bilo sprednikom rečemo:

Ne ubijaj; kdor pa ubija, je sodbe ali smerti kriv. Jaz pa vam rečem: Kdor se nad svojim bratom ali bližnjim razjezi, je sodbe kriv, (zasluži že smert). Kdor pa brata kolne, je obsoje veliciga zbora kriv, (zasluži še hujši smert kamnjanja). Kdor pa brata celo pogublja, jo peklenškiga ognja kriv, (zasluži naj strašnejši smert ognja). Če tedaj svoj dar na altar perneseš, ino ti še le ondi na misel pride de ima tvoj brat kaj zoper té; popuši dar na altarji, pojdi ino spravi se s svojim bratom, potlej pridi, in opravi svoj dar. — Spravi se s svojim zopernikom, dokler sta še na poti. Sicer bi te utegnili sodniku zdati, sodnik pa rabeljnu, ino rabelj te v ječo zapreti. Gotovo ti povem, ne bo te iz nje, dokler do zadnjiga vinarja ne poplačaš.“

„Kdor ti krivico dela, ne stavi se mu. Ne mašuj se nad sovražnikom, tudi ne prepiraj se z njim; temuč če te kdo po desnim licu udari, pomoli mu raji še leviga, kakor de bi z njim gerdo delal. Če se kdo za tvojo suknjo s teboj pravda, raji mu pusti še plajš, kakor de bi se z njim tožval. Ino če te kdo eno miljo z njim iti sili, rajši pojdi dve z njim, kakor de bi mu to delo ljubezni odrekel.“

„Ljubite svoje sovražnike; dobro jim vošite, kateri vas kolnejo; dobro jim storite, kateri vas čertijo; molite za nje, kateri vas žaliyo ino preganjajo. Potlej boste pravi otroci svojiga nebeškiga Očeta, kateri dobrim ino hudobnim svoje soluce pošilja, ino pravičnim ino krivičnim z dežjem pomoči. Če le tiste ljubite, kateri vas ljubijo; kakošno sasluženje imate od tega? Kaj ne store tega tudi colnarji, (ne store tega

tudi hudobni ljudje)? Ino če ste le do bratov (do sorodnikov) ljubeznjivi, kaj je to posebniga? Ali ne store tudi neverniki tega? — Bodite tedaj popolnoma, kakor je vaš Oče v nebesih popolnoma.“

Še druge zapovedi je Jezus bolj na tanko razložil. Po njegovim nauku ni dosti, le nečistosti ne delati; on že nesramen pogled, že nečiste želje v sercu ravno tako prepové, kakor gerdo djanje. — Ni dosti, če le ne kradeš; Jezus gladko zapoveduje: „Daj mu, kdor te prosi, ino kdor na posodbo iše, se mu nikdar ne odvrčaj.“ — Ni dosti, če kdo le per sodbi krivo ne pričuje, ali po krivim ne persega; Jezus tudi pravi: „Vaše govorjenje bodi: De, de! ne, ne! Vsaka beseda, ki vam iz ust gre, mora biti gola resnica.

III.

Ravno tako lepi so nauki, ktere je Jezus na daljej na gori dal od molitve ino družih dobrih del.

„Varujte se,“ je djal, „svojih dobrih del vpricho ljudi delati, de bi vas vidili; sicer per svojim nebeškim Očetu nič zasluženja ne boste imeli.“

„Kedar vbogajme deliš; naj ne ve tvoja levica, kaj tvoja desnica stori, de tvoj dar skrit ostane, ino tvoj Oče, ki na skrivnim vidi, ti ga bo gotovo povernil. — Kedar se postiš; ne hodi klavern kakor hinavci, temuč umij si obraz, de ne bo nihče, kakor le tvoj Oče, kteri na skrivnim vidi, za tvoj post vedil.“ Ino tvoj Oče, ki na skrivnim vidi, ti ga bo povernil.“

„Kedar moliš; idi v stanico, zakleni duri za seboj, ino ondi moli svojiga Očeta, ki je skrivej pričujoč, in on bo tvojo molitev uslišal. — Kedar molite; ne delajte veliko besedi, kakor neverniki, kateri menijo, de bodo zavoljo svojiga veliciga blebetanja uslišani. Ne ravnajte se po njih. Sej vaš Oče dobro vé, česar potrebujete, še preden ga prosite. Tako le molite: Oče naš, kateri si v nebesih; posvečeno bodi tvoje ime; pridi k nam tvoje kraljestvo; zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji; daj nam dans naš vsakdanji kruh; odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpušamo svojim dolžnikom; ino ne vpelji nas v skušnjava, temuč reši nas od zlega.“

„Če ljudem njih spodtike odpustite, vam bo tudi nebeški Oče vaše grehe odpustil; če pa ljudem njih spodtik ne odpustite, vam pa tudi vaš Oče v nebesih vaših grehov ne bo odpustil.“

IV.

Jezus je še na dalje govoral, ino vsim ljudem v nauk ino poveseljenje rekel:

„Ne spravljajte si zakladov na zemlji, ampak za nebesa, kjer jih ne snedo ne rija ne molji, kjer jih tudi tatje ne ukradejo. Kjer je vaš zaklad, ondi je vaše serce. Če tedaj svoje serce na časno blago navežeta, boste pa Boga pozabili; nihče ne more dvema gospodama, Bogu ino svetu, obema kmal služiti.“

„Rečem vam: Ne skerbite za življenje, kaj boste jedli ali pili; ne za život, s čim se boste oblekli. Taka je le nesrečna skerb nevernikov. Sej vaš nebeški Oče vé, de vsiga

tega potrebujete. Kaj ni življenje bolji od jedi, ino život bolji od obleke? Bog kateri vam je dal življenje ino život, bo že tudi za ohranjenje življenja ino za obleko skerbet. Poglejte ptic pod nebam: ne sejejo, ne žanjejo, ne spravljajo v žitnice; ino vaš Oče v nebesih jih vender preživí. Niste li vi veliko bolji od njih? Poglejte limbarjev na polji: ne delajo ino ne predejo; ino vam povem, še salomon v toliki svojo časti ni bil kakor njih kateri oblečen. Ako pa Bog travo na polji tako lepo oblači, ne bo li vam še raji tega dal, vi maloverci! Išite toraj naj poprej božjiga kraljestva ino njegove pravice, vse drugo vam bo perverzhenó. Tudi za jutrišnji dan ne skerbite; on bo že sam za-se skerbet. — Prosite, ino se vam bo dalo; išite, ino boste našli; terkajte, ino se vam bo odperlo.“

V.

Jezus je nam v podučenje ino poveseljenje še rekel:

„S kakoršno mero boste merili, s tako se vam bo odmerjalo. Čimu gledaš pezder v očesu svojiga brata, bruna v svojim očesu pa ne vidiš? — Kar koli hočete, de bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim. To je zapopadek postave ino prerokov.“

„Skozi ozke duri si perzadenite v nebesa. Zakaj široke so vrata, ino prostorna je cesta, ktera v pogubljenje pelje, ino veliko jih po njej hodi; silno oske pa so vrata, ino oska je cesta, ktera v življenje pelja, ino malo jih jo najde.“

„Varujte se lažnjivih prerokov (zapeljivcov), kateri v ovčjim oblačilu k vam hodijo,

znotrej pa so dereči volkovi! Iz sadu, to je, iz njih del jih boste spoznali. Ne vsak, kateri mi pravi Gospod, Gospod! temuč le, kdor voljo mojiga nebeškiga Očeta zpolnuje, pojde v nebeško kraljestvo. Drugim pa sodni dan porečem: Poberite se spred mene, ker ste hudo delali.“

Temu Jezusovimu govorjenju so se vsi čudili. Tacih naukov še nikoli niso slišali. Lepa tihota je bila med ljudstvom, ino svet strah jih je presunil. Jezus je te nauke tudi zavoljo nas dal. Blagor mu, kdor po njih živi! Ne če te nauke le vemo ali znamo, temuč če jih spolnimo, bomo zveličani.

20. Jajrova hči ino bolnica.

Jezus je bil per Matevži v hiši, kteriga je bil ravno med svoje učence pervzel, kar pride poglavar s-hodnice. Jajr mu je bilo imé. Imel je hčer, še le dvanajst let staro, ino je bila na smertni postelji. Komej ugleda Jezusa, pade berž pred-nj, ino ga milo prosi: „Moja hči umira! Pojdi k meni na dom, de deneš roke na-njo, živela bo!“ Jezus vstane, ino gre z njim. Njegovi učenci ino veliko ljudi gre za njim. Vse se je rilo okoli njega.

Med ljudstvom je bila žena, ktera že dvanajst let boleha. Mnogim zdravnikom je bila že v rokah; veliko že je prestala; vse svoje premoženje celo je že razdala. Vender vse nič ne pomaga; še le huje ino huje ji je bilo. Toraj prerije skozi ljudstvo do Jezusa, mu pride za herbet, ter se na tihama njegoviga oblačila do-

takne, ino per tej priči je bila zdrava. Menila je, de je to skrivej storila. Ino res, noben človek ni tega vidil. Ali Jezus je vedil misli njeniga serca, in on ji je pomagal. Oberne se, ino reče ljudem: „Kdo se je mojiga oblačila dotaknil?“ Nihče se ne oglasi. Peter ino drugi učenci mu rekó: „Učenik! sej vidiš, de ljudje od vsih strani v té tišé, ino še vprašaš: Kdo se me je dotaknil?“ Pa Jezus le terdi: „Nekdo se me je dotaknil, ker vem, de je ozdravljajoča moč šla iz mene.“ Pogleda po ženi, ki je to storila, ino jo dobro vé. Ko žena vidi, de se nič ne da skriti; je perstopila, ino se pred-nj vergla. Tako se je ustrašila, de vsa trepetá. Pa Jezusova prijaznost ji spet serce zravná, ino ves strah jo mine. Vse na ravnost je povedala. Vpričo ljudstva pravi, iz kake misli se je robu njegoviga oblačila dotaknila, ino kako je na mestu ozdravila. Jezus se milo va-njo ozré, ino ji reče: „Bodi vesela, moja hči! tvoja vera ti je pomagala. Pojdi v miru, odsihmal naj ne bo nič več tvoje nadloge.“ Vsa zdrava ino vesela je šla zdaj domu.

Jezus je še govoril, kar se nekaj služabnikov do poglavarja skozi ljudi perpahá, ino mu rekó: „Umerla je vaša hči; toraj več ne nadležujte učenika.“ Te besede ino pa strela dobrimu očetu! Ves pobit ostermi. Pa Jezus mu je rekel: „Ne ustraši se; le veruj, ino rešena bo.“ -- Jezus pride na poglavarjev dom. Pa nikomur ne pusti seboj v hišo, kakor le Petru, Jakopu ino Janezu ino otrokovim staršem. V hiši je vso polno nepokoja ino zmešnjave. Vse kriči ino joka po dekletu. Tudi se je po šegi

tistih časov že mrtvaška piskala, ino žalovavke so pele. Jezus je pokoj ljubil, hrup ino šum je čertil. Toraj reče: „Kaj ta razbota? Nehajte, ino razidite se. Deklica ni umerla, le spi.“ Tedaj se mu ljudje posmehujejo, ker so dobro vedili, de je deklica mrtva. Pa Jezus se jim spraviti ojstro zapové. Ko so vsi odšli, gre Jezus v stanico, ki je bil merlič v njej. Le dekletoviga očeta ino mater ino une tri učence je seboj vzel. Lepo ko roža so otroku malo poprej še le lica cvetle; zdaj pa je blede, terdo ino tiho njeno truplo v merlišnici ležalo! Jezus je k merliču stopil. Per njem stojta oče ino mati žalostna ino z vdertim bledim obrazam ino z objokanimi očmi. Zdaj ji strah zdaj upanje spreha. Tudi učenci se strahama pogledujejo, kaj bo. Kmal imajo v Jezusu oči, kmal v merliči. Jezus je zdaj merlička za roke prijel, ino kakor bi jo iz spanja hotel predramiti, pohlevno ino prijazno ji reče: „Dekle, rečem ti, vstani!“ Ino per tej priči je dekle vstalo ino hodilo. Jezus reče, de naj dekletu jesti dajo. Tudi jim je še terdo prepovedal tega ne drugod praviti. Pa kmal se je vender po vsi deželi razglasilo od tega veliciga čudeža. Molimo vsigamogočniga Boga, ki tudi mrtve spet v življenje obuduje.

21. Jezus ino osem ino trideset letni bolnik.

Jezus je spet prišel v Jeruzalem k prazniku. Revežev je iskal, za njimi je hodil, on ljubeznjivi prijatelj ljudi.

Per nekih vratih Jeruzalemskiga mesta so bile toplice; v jezero se je voda nabirala. Ob svojih časih je voda v jezeru kipela; angelj namreč je va-nj hodil, ino je vodo zmajal. Kdor je precej v vodo šinil, kedar je kipela; je ozdravel, imej še tako bolezen. Okoli jezera je bilo veliko poslopje, ki so mu rekli *Betesda*, po kranjsko Milostija. V tem poslopji je ležalo veliko slepih, hromih, jetičnih ino družih bolnikov, ino so čakali, kedaj bo voda kipela. Med njimi je bil nekdo, ki je bil že osem ino trideset let bolan. Jezus ga ugleda. Vedil je, de je že toliko časa bolan, ino mu prijazno reče: „Zdrav bi bil rad, jeli?“ Bolnik mu je odgovoril: „Gospod! nimam ga človeka, de bi mi pomagal v jezero, kedar voda kipi. Preden pa sam va-njo pridem, me že vselej kdo drug prehití.“ Jezus mu je rekel: „Vstani, vzemi posteljo, ino idi!“ Ko bi trenil, se mož zdraviga čuti. Vstane, vzame posteljo, ino gre ves vesel ino hvaležen domu. Jezus pa, ker se je ondi veliko ljudi stekati začelo, se je tako naglo umaknil, de ga ozdravljenic še po imenu vprašati ne utegne.

Tisti dan je bilo v saboto, ko je Jezus bolnika ozdravil. Viditi tedaj moža vsiga čverstiga ino zdraviga posteljo nesti, vse nad njim zarohni: „Dans je sabota, dans ni perpušeno postelje nositi.“ Je odgovoril: „Tisti, ki me je ozdravil, mi je djal: Vzemi posteljo, ino idi.“ Ga vprašajo: „Kdo je pa tisti, ki ti je rekel?“ Mož ga ni vedil imenovati. Jezus se kmal pottlej v tempeljnu z njim snide, ino mu reče: „Glej, zdaj si zdrav! Ne delaj več greha, de se ti še kaj hujšiga ne zgodi.“ — Ta bolnik si je bil

tedaj, kakor še več družih, ki so se v tej bolnišnici valjali, z grehi svoje mladosti tolikanj terpljenja nakopal. Osem ino trideset let, polnih reve ino nadloge, je bilo plačilo za nekatere ure ostudniga gerdiga veselja! Preljubi otroci! naj se vam smiraj studi nad greham, de ne boste tudi vi nesrečni.

Ko je mož Jezusa spoznal, gre ino pové Judam: „Jezus se mu pravi, kateri me je ozdravil.“ Ti so bili potlej na Jezusa še bolj hudi, ino še celo po življenji mu strežejo, ker je v saboto bolnika ozdravil. Jezus, kateri je vse to dobro vedil, jim reče: „Moj Oče (ljudem v prid neprenehama) dozday dela, ino ravno tako jaz.“ — Ino to se pravi saboto praznovati. Le z dobrimi deli obhajamo po vredno Gospodov dan, z lenobo pa ga le oskrunjamo.

22. Jezus izvoli ino pošlje aposteljne.

Jezus pride na Galilejsko, ino kmal se ljudi brez števila iz vse dežele okrog njega nabere. Celò od Tira ino Sidona in od sredškiga morja je slovelo njegovo ime, tudi od odod jih je brez števila. Bolj ino bolj pertiskajo okoli njega. Vsi bolniki se ga išejo dotakniti, de bi ozdraveli; slepi, gluhi, hromi, mutasti, obsedeni, mertudi. Ino vse je ozdravil, desiravno se je malovernih ino grešnih javalne med njimi manalo.

Ko je Jezus vidil toliko ljudi, ki so ga de-leč okoli oblegli, ino so eden drugimu nauk poslušati na poti bili; so se mu v serce smilili, ker so bili brez pomoči, kakor razkropljene ovce,

ki nimajo pastirja. Rekel je učencam: „Žetev je velika, pa delavcov je malo. Toraj prosite Gospoda žetve, da delavce va-njo pošlje.“ Novo naredbo zveličanja je sklenil, ino zvečer tega opravčniga dné je šel nekam na hrib, ter je ondi vso noč v molitvi prečul. Per molitvi si je njegovo serce naj bolj odsopelo.

Kedar se je bil dan napočil, jih je zmed učencov, ki jih je veliko imel, dvanajst odbral, kateri so mu bili naj bolj všeč, ino jih po posamezni k sebi pokliče. Njih imena so: Simon Peter ino njegov brat Andrej; Jakop ino njegov brat Janes; Filip ino Jernej; Matevž ino Tomaž; Jakop, mlajši tega imena, ino Juda Tadej; Simon iz Kana in Juda iz Karjota. Te je poslal, ino jim oblast dal očitno učiti, ino bolnike ozdravljali. Toraj jih je imenoval svoje posle, poslance ali kar je vse eno, aposteljne. Rekel jim je:

„Idite, pa zdaj še ne k nevernikom, tudi ne v Samariske mesta, ampak k zgubljenim ovcam Izraelove hiše. Povsod oznanujte pokoro, in oklicujte, da je božje kraljestvo bliz. Ozdravljajte bolnike, očišujte gobove, obudujte mrtve, izganjajte hudiče. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte.“

„Palico ino pa nič družiga ne jemljite seboj. Delavic je vreden živeža. Recite, kedar v kako hišo stopite: Mir bodi tej hiši! Če je hiša tega blagoslova vredna, bo gotovo prišel va-njo; če ne, se bo pa vaš blagoslov k vam vernil.“

Kjer vas ne sprejmejo, ino ne poslušajo vašiga nauka; per vratih iz taciga mesta ali

iz take hiše pojdite, ino še prah od nog otresite, v spričljjej zoper nje. Gotovo, vam povem, Sodomskemu ino Gomorskemu mestu bo ob dnevu sodbe lože, kakor takim ljudem, kateri vas nočejo sprejeti.“

„Vidite, kakor ovce med volkove vas pošljem. Bodite toraj razumni kakor kače, ino pa priprosti kakor golobje. Varujte se ljudi, veliko vas bo čertilo zavoljo mene. Pa sej učenec ni bolji od svojiga učenika, ne hlapec bolji od svojiga gospodarja. Prav bodi učencu, če mu je kakor učeniku, ino hlapcu če mu je kakor gospodarju. Ako so gospoda kleli, kolikanj bolj bodo še njegove posle! Pa ne bojte se jih, kateri le telo umoré, duše pa ne morejo umoriti; bojte se le tistiga, kateri zamore teló ino dušo v pekel pogubiti.“

„Se li ne prodaja dvoje vrabcov po vinarji? Ino vender še eden brez vesti ino volje vašiga Očeta ne pade na tla. Toraj nikar se ne bojte! Vi ste boljši kakor vsi vrabci. Tudi vsi lasje na glavi so vam prešteti.“

„Kdor bo mene pred ljudmi pričal, od njega bom tudi jaz per svojim Očetu v nebesih pričal, de je moj. Kdor bo pa mene per ljudeh zatajil, ino se mene ino mojiga nauka sramoval; njega se bom tudi jaz per Očetu v nebesih sramoval, ne bom ga svojiga spoznal. — Kdor očeta ali mater bolj ljubi ko mene; mene ni vreden. Kdor sinu ali hčer bolj ljubi ko mene, mene ni vreden. Kdor svojiga križa ne zadene ino za menoj ne hodi; mene ni vreden.“

„Kdor vas sprejme, mene sprejme, ino kdor mene sprejme, sprejme njega, kateri me je poslal.

Kdor naj manjšimu njih, kateri v mé verujejo, požirik merzle vode podá, za to ko je moj učenec; gotovo, vam povem, ne bo brez povračila ostal.“

Ko je bil Jezus te nauke končal; so se njegovi učenci po dva ino dva razšli, so oznanovali njegov uk po mestih ino terghih, so ljudi k pokori opominjevali, so napovedovali, de je kraljestvo božje bliz, ino so bolnike ozdravljali. Z drugimi učenci pa je Jezus od tod drugam šel, ino je povsod neprenehama učil, ter dobrote skazoval.

23. Jezusovi nauki v prilikah.

Jezus je spet veliko trumo ljudi, ki so ob Genezarskim jezeru stali, iz čelna učil. Zdaj jih je le v prilikah učil.

„Sejavic,“ je začel Jezus, „je šel sejat. Med setvijo je nekoliko zernja na pot padlo. Pohodijo ga; pa tudi ptice so letale, ino ga pozobljejo. Nekoliko ga je na kamnito padlo, kjer je bilo prepešeno, ino preplitvo persti. Je sicer naglo pognalo, pa solnce ga je zapeklo, ino se je usušilo, ker se ni kam vrasti imelo. Nekoliko ga je med ternje padlo. Ternje je z njim vred rastlo, ino ga je zadušilo; toraj tudi ni bilo nič sadú. Nekoliko pa ga je v dobro zemljo padlo. Pognalo, rastlo, zadelovalo, ino trideseteri, šestdeseteri, celo stoteri sad je obrodilo.“

Jezus sam je to priliko izložil. „Glejte,“ je djal, „séme je božja beseda. Per katerih zernje na pot pada, so tisti, ki slišijo božjo besedo, pa je ne razumejo. Tedaj pride kmal hudič, ino

pobere iz njih serc, kar je v njih zasejaniga, de ne verujejo, ino niso zveličani. Per kterih zernje ná kamnito pade, so tisti, ki božjo besedo slišijo, ino jo precej z veseljem sprejmejo, pa ji ne dajo vrasti se. Majavi so, ino le nekaj časa verujejo; pride naj pa nadloga nadnje ali preganjanje zavoljo božje besede, se pa kmal dajo zapeljati, in ob skušnjavi spet odstopijo. Per kterih zernje med ternje pada, so tisti, ki božjo besedo sicer poslušajo, pa vender prostor v svojim sercu dajo tudi časnim skerbem ino zadregam. Goljufno bogastvo, sladnost ino druge posvetne slasti jih mikajo, ino zaduše besedo božjo, de nič sadu nima. Per kterih zernje dobro zemljo najde, so tisti, ki besedo božjo poslušajo ino umejo, jo z voljnim ino dobrim sercam sprejmejo in ohranijo, ino z stanovitnostjo sad obrodé, nekteri trideseteriga, nekteri šestdeseteriga, ino nekteri stoteriga.“

V drugi priliki je Jezus vso zgodovino božjiga kraljestva na zemlji lepo popisal. Djal je:

„Per nebeškim kraljestvu je ravno tako, kakor per moži, kteri njivo z lepim semenam obseje. Pa ko njegovi spé, pride sovražnik, naseje ljuljke med pšenico, ino gre. Kedar setev poženo, ino klasje dela, se tudi ljulka perkaže. Hlapci gredo k gospodarju, ino mu rekó: Gospod! nisi li dobriga semena na njivo sejal, od kod je tedaj ljuljka? Gospodar reče: Sovražin človek je to storil. Hlapci rečejo: Hočes li, de gremo, ino jo porujemo? Ne, ne! jim reče, z ljuljko bi utegnil tudi pšenico populiti. Naj rastete skupej do žetve; ob žetvi pa porečem ženjam: Poberite vpervič ljuljko, ino v šópe

jo povežite, de se sožge; pšenico pa mi spravite v skedenj.“

Tudi to priliko je Jezus sam razložil. „Sejavic dobriga semena,“ je djal, „je sin človekov. Njiva je svet. Dobro seme so otroci božjiga kraljestva; ljuljka so otroci hudobije. Sovražnik, ki je ljuljko sejal, je hudič. Ženjci so angelji. Zetev je konec sveta. Kakor se tedaj ljuljka odbira ino požiga, ravno tak bo konec sveta. Sin človekov bo poslal angelje, de bodo vse pohujševavce ino hudodelnike iz njegoviga kraljestva odbrali, ino jih v plavž pometali; ondi bo jok ino škripanje z zobmi. Pravični pa se bodo v Očetovim kraljestvu svetili kakor solnce.“ Na zadnje je Jezus perdjal: „Kdor ima ušesa poslušati, poslušaj,“ to je, k sercu si vzemi leto, ino po tem ravnaj svoje življenje.

24. Nekaj manjih Jezusovih prilik.

„Nebeško kraljestvo,“ je še Jezus djal, „je podobno gorčičnimu ali zenofovimu semenu, ktero kdo vzame, ino na vert vseje. Je sicer naj manjši semence; ko je pa usejano, požene na kviško, ino zraste ko drevo, de ptiči spod neba hodijo, ino v njegovi senci prebivajo.“ — Kar se od konca majhno vidi, je sčasama veliko v odrastlikih ali nastopkih. Bodite tedaj tudi v majhnih rečeh Bogu zvesti; sicer bi mu bili kmal tudi v velicih nezvesti, kakor je pregovor: „Iz maliga se začne, v velikim se neha.“

„Nebeško kraljestvo,“ je djal Jezus, „je podobno kvasu, ki ga gospodinja vzame, ino

trikrat toliko moke z njim vmesi, de se skvasi.“ — Naj tudi nas Jezusov duh tako prešine, de bo vsaka naša beseda, vsako naše delo kaj nebeškiga imelo v sebi.

„Nebeško kraljestvo,“ je še djal Jezus, „je podobno zakladu, kateri je skrit v njivi; je podobno biserju ali perljnu, kteriga kdo kupi za vse kar ima.“ — Nič nam ne bodi ljubši, ko svetost ali pravo keršansko življenje ino ko zveličanje, ktero potlej upati smemo.

Drevo se po sadu spozna. Dobro drevó rodi dober sad. Ktero pa dobriga sadu ne rodí, se poseka, ino v ogenj verže.“ — Le svete besede ino dobri sklepi še ne storé dobriga človeka, kakor perje ino cvetje brez sadu ne stori dobriga drevesa.

„Kdo vas, ki ima sto ovce, ino bi eno zmed njih zgubil, bi unih devet ino devetdeset ne popustil v pušavi, ino šel zgubljene iskat, dokler je ne najde? Ino kedar jo najde, jo z veseljem na ramo zadene, domu nese, ter svoje prijatle ino sodede pokliče, ino jim reče: Veselite se z menoj! našel sim ovco, ktera se je bila zgubila.“ — Tako iše Jezus grešnika. Tako se vsele angelji nad pòboljšano dušo.

„Kdo vas,“ pravi Jezus, „je tak oče, de bo kamen dal svojimu sinu, ko ga kruha prosi; ali kačo, ko ga ribe prosi; ali škorpjona, ko ga jajca prosi? Ako tedaj ví, desiravno še hudobni, svojim otrokam dobre darove veste dajati; kolikanj bolj jim bo vaš nebeški Oče dobriga duha dal, kateri ga tega prosijo!“

25. Magdalena spokorjenka.

Farizej, Simon po imenu, je bil Jezusa k jedi povabil. Jezus je prišel, ino sede za mizo. Ravno v tem mestu je bila ženska, ki je slabo slovela, velika grešnica je bila. Pa kar je Jezusa spoznala, ino učiti slišala; je vsa druga, je polna časti ino ljubezni do njega, ino se iz serca kesa vsih svojih grehov. Ino komej je zvedila, de je Jezus v farizejevi hiši, je bila precej v njej.

Med jedjo pride v hišo. Pa ne upa si Jezusu pred oči; za herbet mu gre, ino k nogam se mu verže. Le besedice ne spregovori; pa solze se ji uderejo, ino kapajo Jezusu na noge. Ko je to vidila, jih otira s svojimi lasmi ino kušuje. V alabastrovi posodi je bila druziga mazila pernesla; na noge mu ga izlije.

Farizej, ki je Jezusa gostil, je molcé gledal, ino sam per sebi misli: „Prerok naj bi bil, že bi vedil, kdo je ta ženska, ki se ga dotika, de je grešnica!“ Jezus je vedil njegove misli, toraj mu reče: „Simon! nekaj ti imam povedati.“ Simon je djal: „Le povej mi, učenik!“ Jezus pravi: „Posojevavic je imel dva dolžnika. Eden mu je bil petdeset, eden pet sto srebernikov dolžen. Ker ni nobeden imel s čem plačati, je obema dolg odpustil. Kaj meniš, kateri tih dveh ga bo bolj ljubil!“ Simon je odgovoril: „Jaz bi rekel: komur je več odpustil.“ Jezus je djal: „Prav si razsodil.“

Farizej še ni vedil, kam Jezus s to priliko meri. Tedaj se Jezus v ženo oberne, ino reče Simonu: „Jo li vidiš to ženo?“ V tvojo hišo

sim prišel, ino še vode na noge mi nisi dal; ona pa mi je s solzami noge močila, ino s svojimi lasmi otirala. Nisi me kušnil v pozdravje; ona mi pa ni nehala nog kuševati, kar je v hišo stopila. Nisi mi glave z oljem pomazal! ona mi je pa še noge z dragim mazilam polila. Toraj ji je, ti povem, veliko grehov odpušenih, ker je njena ljubezen velika. Komur je pa manj odpušeniga, pa tudi manj ljubi.“ — Ženi pa je Jezus rekel: „Tvoji grehi so ti odpušeni; tvoja vera ti je pomagala, pojdi v miru!“

Jezus, poln božje milosti, grehe odpuša. Koga ne gine ta ljubezen?

26. Posebni Jezusovi nauki per mnogih perložnostih.

Pismouk je k Jezusu perstopil, ino ga vpraša: „Učenik! ktera je naj večí ino perva zapoved v postavi?“ Jezus mu odgovorí: „Ljubi Boga svojiga Gospoda iz celiga svojiga serca, iz cele svoje duše, iz vsiga svojiga uma ino iz vse svoje moči. Ta je perva ino naj večí zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojiga bližnjiga kakor sam sebe. Večí zapovedi, ko ste te dve, je ni. Vsa postava ino vsi preroki so v tih dveh zapovedih.“

Ko je Jezus nekedaj v sredi veliko ljudi stal, ki jim je bil ravno iz nadlog pomagal; je rekel te le besede, ki jih ni z zlatam preplačati. „Moj Oče,“ je djal, „je vse reči meni zročil. Pridite k meni vsi, ki ste obloženi in obtežani, ino jaz vas bom pokrepčal. Vzemite moj jarm na-se, ino učite se od mene, ker sim krotek

ino iz serca ponižen; po tem boste pokoj svojim dušam našli, ker je sladek moj jarm, ino lahka moja butara.“

Nekdo je prišel k Jezusu rekoč: „Gospod! s teboj biti sim sklenil; pa domu naj grem poprej, de se per svojih poslovim.“ Jezus, ki je dobro vedil, de mu je komej na pol resnica, ino de ga bodo doma spet odvernili, mu reče: „Kdor za plug prime, ino se za seboj ozira, ni za božje kraljestvo.“

Na poti je nekedaj pismouk k Jezusu prišel, ino mu reče: „Učenik! per tebi bom, kamor koli pojdeš.“ Češ, si je mislil sam per sebi, Jezus bo skorej pozemeljsko kraljestvo postavil, ino me obogatil. Pa Jezus mu je v serce vidil, toraj mu na njegove misli odgovori: „Lesice imajo svoje luknje, ptice svoje gnjezda; sin človekov pa še glave nima nikamor na svoje nasloniti.“

Jezus se je nekedaj v tempeljnu darivnici nasproti sedel, ino gleda, ko so denarje va-njo metali. Veliko bogatih je po veliko va-nj dajalo. Uboga vdova pa pride, ino da le dva božjaka vanjo, ktera sta vkup eno nežico znesla. Jezus pokliče svoje učence, ino jim reče: „Gotovo vam povem, ta uboga vdova je več dala, kakor vsi drugi. Vsi uni so le iz obilnosti v dar dali, ona pa je vse dala, kar je premogla.“ — Bog gleda veliko bolj na naše serce, kakor pa na naše dela.“

Nekdo je rekel Jezusu: „Kaj ne, učenik! malo jih bo zveličanik?“ Jezus pa je njemu ino unim, ki so per njem stali, rekel: „Perzadujte si skozi ozke vrata priti v nebeško kraljestvo,

ker veliko, vam povem, jih bo želelo va-nj priti, pa ne bodo mogli.“

Nekedaj je Peter k Jezusu stopil, ino mu rekel: „Gospod! kolikokrat moram bratu odpustiti, kateri me razžali? Sedemkrat, kali?“ Mislil je, neznano velika bo ta. Ali Jezus mu odgovori: „Povem ti, ne le sedemkrat, ampak sedemdesetkrat sedemkrat.“ — Vse moramo razžalnikom odpustiti, tako je božja volja.

27. Smert Janeza kerstnika.

Herod, sin tistiga Heroda, ki je bil dal Betlehemske otroke pomoriti, je bil knez na Galilejskim. Janeza kerstnika, ki je po vsi deželi slovel, je na svoj dvor poklical. Janez je prišel, ino ga svari zavoljo njegovih grehov, posebno pa zavoljo tega, de se je ta knez zaročil z ženo svojiga brata, kateri je še živel. Herod ga sluša v marsikaki reči, v tej pa ne. Heroiada pa (tako je bilo tej nezvesti ženi ime) je odsihal temu svetimu možu po življenji stre gla, ino kneza nagovarjala, de naj bi ga iz poti spravil. Herod reče tedaj Janeza vkleniti, ino ga v ječo pahne. Kmal po tem je bil Herodov god. Gostil je tisti dan, ino vse imenitne Galilejce povabi na obédo. Med jedjo pride Herodiadina hči v obednico, pleše vpríčo vsih, ino vsim dopáde. Herod ne ve kaj od veselja. Precej po plesu jo k sebi pokliče, ino ji reče: „Prosi me, kar hočeš; uslišal te bom, ko bi tudi polovico mojiga kraljestva prosila.“ Ino zapersegel se je. Dekle je urno per vratih šinilo, ino mater popraša: „Kaj čem prositi?“

Mati reče: „Glavo Janeza kerstnika!“ Dekle pride hitro nazaj, ino reče Herodu: „Prosim te, v tej skledi le mi daj precej glavo Janeza kerstnika.“ Herod se ustraši ino žalost ga opade. Pa zavoljo persege ino zavoljo gostov je vender le v prošnjo dovolil. Kmal pošlje rabeljna s poveljem Janezovo glavo pernest. Rabelj je šel, dene Janeza v ječi ob glavo, ino pernese v skledi kervavečo glavo. Dekletu jo podá, ino dekle jo je materi neslo.

Strašna krivica je prišla iz plesa. Pa če tudi meč nedolžnemu glavo odseka, čednost vender ne ostane brez plačila, kakor greh ne brez štrafnige; sej je še drugo življenje, ino Bog je neskončno pravičen.

28. Jezus božji prijatelj otrok.

Jezus je, kakor po navadi, ves dan v prerivu med ljudmi končal. Ne utrudi se, ves dan je učil, ino bolnike zdravil. Proti večeru se ljudje že zgubljajo, ino tudi Jezus je bil že dalje namenjen. Tedaj pride še nekaj bogaboječih mater, ktere so polne zaupanja ino ljubezni do Jezusa svoje otroke perpeljale, be bi jih blagoslovil, roke na-nje položil, ino molil nad njimi. Učenci, to viditi, so revkali nad otroci, ino kregajo matere. Odlegljej bi bili radi trudnemu učeniku pervošili, nov trud bi mu bili radi odvernili. Pa Jezus je otroke iz serca ljubil, ino ta neprijaznost mu ni bila všeč. Poln nebeške prijaznosti pokliče otroke k sebi, učencam pa reče: „Pustite otročiče k meni, ne branite jim; tacih je nebeško kraljestvo. Ino pa

gotovo vam povem,“ je še djal, „kdor koli božjiga kraljestva ne sprejme kakor otroci, z ravno toliko ponižnostjo ino priprostostjo, ne pojde va-nj.“ Potlej je Jezus otroke objemal, roke na-nje pokladal, ino molil nad njimi.

Per tej perložnosti je Jezus tudi še od-rašencam nekatere besede rekel. Resno ino ter-do je rekel pričujočim: „Kdor koli tih malih koga v mojim imenu sprejme, mene sprejme. Kdor pa taci majhni koga pohujša; bi mu bilo bolje, de bi se mu mlinsk kamen na vrat obesil, ino de bi bil v globočino morja potopljen. Gorje človeku, po katerim pohujšanje pride! — Ako te tvoje oko, ali tvoja noga, ali tvoja roka pohujša, izderi si oko, odsekaj si roko ali no-go, ino verzi jo od sebe; bolje ti je, de greš brez tih udov v nebeško kraljestvo, kakor de bi z njimi v pekel prišel, kjer grizejoči červ ne umerje, ino žgoči ogenj ne ugasne. — Va-rujte se tedaj koga tih malih zaničevati, ker povem vam, njih angelji v nebesih vedno gle-dajo obličje mojiga Očeta, koji je v nebesih. Kako preserčno ljubi Jezus otroke.

29. Jezusov spremin.

Jezus je enkrat svoje naj ljubši učence, Petra, Jakopa ino Janeza, na skrivnim seboj vzel, ino jih na visoko goro pelje. Ondi je mo-lil. Med molitvijo se na enkrat spremeni. Nje-gov obraz se je svetil kakor solnce, njegove oblačila so bile bele kakor sneg. Ino glej, dva moža v nebeški svetlobi se perkažeta, Mojzes namreč ino Elija. Z Jezusam sta se pogovar-

jala, kako se bo v Jeruzalemu z njim izšlo. — Jezusove tri učence, ki so ga spremenjeniga vidili, je svet strah prepadel. Vsi trije so zamaknjeni stermeli. Peter, ves sam iz sebe, reče Jezusu: „Gospod, dobro je tukaj biti! Naj naredimo tri šotore, tebi eniga, Mozesu eniga, ino Eliju eniga.“ Peter je še govoril, kar jih oblak obsenči, iz kteriga se glas oglasi: „Ta je moj preljubi sin, ki imam dopadenje nad njim; njega poslušajte!“ Učenci, slišati ta glas, so vsi prestrašeni na svoj obraz popadali, ino ga molili. Jezus stopi potlej k njim, jih primè, ino reče: „Vstanite, nikar se ne bojte!“ Odpro oči, pa ne vidiijo družiga, kakor samiga Jezusa v navadni postavi.

Z gore gredé jim je Jezus rekel: „Te perkazni nikomur ne pravite, dokler sin človekov ne bo od smerti vstal.“ Pa „*od smerti vstati*,“ teh besed še niso umeli; toraj so se med seboj pogovarjali, kaj bi pomenilo. Odsihmal je Jezus zmiraj umevniši od tega govoril. „V serce,“ jim je rekel, „si vtisnite te besede: Sin človekov bo Judam v roke zdan, ino umorili ga bodo. V treh dneh pa bo spet od smerti vstal.“ Tode te besede jim niso hotle v glavo, bile so jim zdaj še temne.

Tukaj na gori se jim je Jezus perkazal v svojim veličastvu, ktero je njemu, Sinu božjimu, lastno. Posnemajmo ga tukej na tem svestu, de ga bomo ondi v nebesih gledali obličje v obličje.

Zdaj je Jezus še dva ino sedemdeset učencov poslal po Izraelskim pred svojim obličjem v vse kraje, kamor je imel sam priti, s takim

poveljem, kokoršno je bil že poprej svojim apostelnam dal. Njegov nauk se je zmiraj bolj razglasoval, ino je zmiraj veči sad rodil.

30. Zgubljeni sin.

Jezus je spet večkrat nauke v prilikah dajal. Gotovo je ta le za človeško serce naj lepših ino naj ljubeznjivših ena.

Nekdo, je djal Jezus, je imel dva sinova. Mlaji sin reče: „Oče! dajte mi moj del, kolikor mi ga gre.“ Oče razdeli sinovama premoženje. Nekaj dni potlej je mlaji sin vse pobral, je šel od doma v daljen kraj, ino je z razujzdanim življenjem vse pognal. Kedar je bil že vse zapravil, je vstala v tisti deželi velika lakota. Tudi on je začel stradati. Toraj se vnudi nekimu mestnjanu v službo, kateri ga je na svojo pristavo poslal svinj past. Tukaj bi bil zavoljo lakote rad otrebke jedel, ktere so svinjem dajali; pa mu jih nihče ne da. Zadnjič gre sam v se, ino reče: „Naj manjši najemniki imajo v hiši mojiga očeta kruha čez nemoč; jaz pa tukaj še otrebkov ne dobim, de bi se jih najedel! Ino tako bi sin bogatiga očeta lakote umiral! Vzdignil, k svojimu očetu se bom vernil, ino jim porečem: Oče! pregrešil sim se nad nebam ino nad vami. Več nisim vreden vaš sin imenovan biti; le kdo vaših najemnikov naj bom!“ Na pot se podá, ino se poverne k svojimu očetu. Oče ga že od deleč ugleda. Grozno inako se mu stori, mu teče naproti, se ga oklene, ino ga kušne. Sin je začel: „Oče! grešil sim v nebo ino v

vas. Več nisim vreden vaš sin imenovan biti!“ Ali oče ga ni pustil izgovoriti; svojim služabnikom reče: „Urno pernesite naj lepši oblačilo, ino preblecite ga; perstan mu nataknite, ino obujte ga. Pojdite po pitano tele, ino zakoljite ga; gostili se bomo, ino veselico obhajali. Zakaj ta moj sin je bil umerl, pa je oživel; se je bil zgubil, pa se je spet našel!“ — Kako dober je očo! Tak je naš Bog do grešnikov, kateri se resnično spokoré.

Starji sin je bil ravno na polji, kedar je brat domu prišel. Domu gredé sliši gosti ino petje. Hlapcov eniga pokliče, ino ga vpraša, kaj de je. Je odgovoril: „Tvoj brat je nazaj prišel, ino oče, ker so ga spet zdraviga dobili, so rekli pitano tele zaklati.“ To je starimu bratu težko djalo, ino ni hotel v hišo. Toraj pride oče iz nje, ino ga prijazno prosi. Sin pa je očetu odgovoril: „Vidite, toliko let vam že delam, nikoli nobeniga vašiga povelja nisim prelomil; pa še kozleta mi niste nikoli dali, de bi se s prijatli pogostil. Ko se je pa ta vaš sin pertepel, kateri je ves svoj del z vlačugami pognal; mu pa še pitano tele rečete zaklati!“ Oče mu je djal: „Sin! ti si vedno per meni, ino vse moje je tvoje. Gostiti ino veseliti pa se je treba, de tvoj brat še živi, ko smo menili, de je že mertev, ino de se je zgubljeni spet našel!“

Ne delajte tako neusmiljeno ino neprijazno s svojim bližnjim kakor ta brat, temuč mili ino usmiljeni bodite kakor ta oče; rečem še več, kakor naš Oče v nebesih.

31. Usmiljenje ino neusmiljenje.

Jezus je djal: „Nekdo je šel iz Jeruzalema v Jerihunt. Na poti je med razbojnike zadel, kateri ga obropajo, ranijo, ino na pol mertviga popusté. Pergodí se pa, de gre Judovski duhoven po tej poti; ga vidi, ino gre memo. Tudi levit pride, ga vidi, ino gre ravno tako memo. Na zadnje pa je prišel popoten Samarijan do njega, ga vidi, ino se mu v serce smili. K njemu perstopi, mu olja ino vina v rane vlije, ino jih obéže, ga na svoje živinče posadi, v gostivnico ali oštarijo pelje, ino oskerbi. Drugi dan, preden odrine, da gostiničarju ali oštirju dva denarja rekoč: „Streži mu; kar se več nabere, ti bom nazaj gredé plačal.“ — To je prava ljubezen do bližnjiga, revežu namreč v nadlogi pomagati, ako ravno je kake krive vére. „Idi,“ je še Jezus djal, „ino tako stori.“

Drujkrat je nebeški učenik tako le pravil: Kralj je s svojimi dolžniki obrajt delal. Kedar je začel rajtati, pride dolžnik, kateri mu je bil deset jezer talentov dolžen. (En talent je okoli dva ino trideset jezer goljdinarjev znesel.) Ker dolžnik nima s čem plačati, prosi gospoda na kolenih rekoč: „Poterpi z menoj!“ Na njegovo milo prošnjo se ga je gospod usmilil, ino mu veš dolg odpustil. Od gospoda gredé sreča ta hlapec svojiga sohlapca, kateri mu je bil sto desetakov dolžen. Tega berž za vrat zgrabi, ino ga davi rekoč: „Plačaj, kar si mi dolžen!“ Sohlapec pade pred-nj, ino ga milo prosi rekoč: „Poterpi z menoj,

vse ti bom poplačal.“ On pa ni hotel, temuč je šel, ino ga verže v ječo, dokler dolga ne bo poplačal. Gospod zve vse to, pošlje precej po-nj, ino mu reče: „Hudobni hlapec! ves tvoj dolg sim ti odpustil ino izbrisal, ker si me prosil. Ali bi ne bil tudi ti toliko pravice imeti mogel, de bi se bil svojiga sohlapca usmilil, kakor sim se jez tebe?“ Ino kralj se je razserdil, ino ga da trinogam, dokler ne bo vsiga dolga poplačal.

„Ravno tako,“ pravi Jezus, „bo tudi moj nebeški Oče vsakterimu vas storil, če vsak svojimu bratu iz serca ne odpusti.“

32. Bogatinec ino ubožec.

Je bil bogat mož, pravi Jezus, kteri se je v škerlat ino tenčico oblačil, ino vsak dan židano gostil. Bil je tudi ubožec, Lacar po imenu, kteri je poln torov pred bogatinčevimi durmi ležal. Z drobtinami, ki so bogatincu z mize padle, bi se bil rad nasitil; pa nihče mu jih ne da, psi le hodijo k njemu, ino mu rane ližejo. Zgodilo se je, de umerje ubožec, ino angelji so ga nesli Abrahamu v naročje. Umerl je tudi bogatinec, ino je bil v pekel pogreznjen. V peklu v velicih mukah se nakviško ozrè, zagleda od deleč Abrahama, ino Lacarja v njegovim naročji. Berž glas zažene rekoč: „Oh, oče Abraham, usmili se me! Pošlji mi Lacarja, de konec persta v vodo pomoči, ino mi jezik ohladi; strašno terpim tukaj v plamenu.“ Abraham mu pa odgovori: „Pomisli, sin! de si ti že v življenji svoje dobrote prejel, Lacar pa je

veliko hudiga prestal; zdaj pa se on veseli, ino ti terpiš. Memo vsega tega je velik prepad med nami ino vami, de od tod, ko bi tudi kateri hotli, ne morejo k vam, ne od ondod k nam.“ Bogatinec je djal: „Pa prosim te, oče! vsaj na dom mojiga očeta ga pošlji, še pet bratov imam, de jim bo pričal, kakošna je tukaj; de vsaj oni v ta kraj terpljenja ne pridejo.“ Abraham mu reče: „Imajo Mozesa ino preroke, nje naj poslušajo!“ Bogatinec je djal: Oh, nikar tega, oče Abraham! Če pride kdo od mertvih do njih, se bodo poboljšali.“ Abraham je pogovor odrezal, ino reče: „Če Mozesa ino prerokov ne slušajo, ne bodo verovali, ko bi tudi kdo od mertvih vstal.“

Na tem svetu je bolje biti ubogi Lacar, kakor hudobni bogatinec.

33. Modre ino trapaste device.

V nebeškim kraljestvu, je djal Jezus, bo ravno tako, kakor z desetemi devicami, ktere so svoje svetila vzele, ino ženinu naproti šle. Pet jih je bilo trapastih, pet pa pametnih. Trapaste perneso sicer svetila, olja pa ne; pametne pa vzamejo s svetili vred tudi olja v posodah. Ker ženina le dolgo ni bilo, so vse podremale ino pospale. Opolnoči se na enkrat hrum vzdigne: Ženin gre! Vstanite, ino pojdite mu naproti!“ Device berž vstanejo, ino peržgo svetila. Tedaj reko trapaste pametnim! „Dajte nam svojiga olja, naše svetila ugasujejo.“ Pametne jim pa odgovoré: „Še ne! ne moremo vam ga dati, še nam bi ga perman-

kovati utegnilo; pojdite raji k oljarju, ino si ga kupite, kolikor ga potrebujete.“ So odšle, kar pride ženin. Kolikor jih je bilo perpravljenih, so šle z njim v hišo k ženitnini, ino duri se zapro. Pozneje pridejo tudi une device, ino kličejo: „Gospod, odpri nam, odpri!“ Ženin pa je odgovoril: „Gotovo, vam povem, ne poznam vas?“

Čimu so svetila brez olja? Kaj pomagajo zunanje dobre dela brez svetiga konca, brez dobriga serca? K zveličanju je kaj več potrebniga, kakor le zunanja dela ali le dobri sklepi.

34. Mnoge podučne zgodbe.

Jezus je bil s svojimi učenci spet v Karpnavmu, kar nekaj mož, kateri so davek za tempelj pobirali, k Petru perstopi, ino mu reko: „Ali vaš učenik ne plačuje tempeljnine, kali?“ Peter je djal: „Jo, jo!“ ino gre berž Jezusu pravit. Pa Jezus, ki je vse vedil, mu prevzame besedo rekoč: „Kaj meniš, Peter! od koga jemljo pozemeljski kralji davek, od svojih sinov ali od družih ljudi?“ Peter odgovori: „Od družih ljudi!“ Jezus je djal: „Sinovi so tedaj brez davka! Pa de jih ne pohujšamo, idi k jezeru, ino verzi ternik. Pervi ribi, ktera ti na-nj pride, odpri usta; v njih boš našel srebern denar, ki tempeljnino dvakrat plača. Vzemi ga, ter jo opravi za-me ino zase.“ Peter je tako storil. Z velikim čudam najde v ribinih čeljustih denar ino ga nese pobiračem tempeljnine. — Jezus je bil v vsim pra-

vičen, ino se je tudi gosposkinim naredbam voljno vdal.

Jezus se je spet v Jeruzalem namenil, ino pošlje sporočnikov pred seboj prosit, de bi ga v nekim tergu na Samariskim čez noč pod streho vzeli. Samarijani ga niso hotli. Ko Janez ino Jakop to slišata, mu rečeta: „Gospod! ogenj z nebes naj na-nje pokličemo, de jih pokonča!“ Jezus ji je pa oistro okregal. „Ne vesta,“ je djal, „de vama je hud duh to svetoval. Sej sin človekov ni prišel ljudi pokončevat ino morit, temuč prišel je rešit še tistih, kateri so bili že skorej zgubljeni.“ — Tak serd, ki želi drugim škodovati, ni iz Boga.

V Jeruzalem gredé je Jezus nekedaj v Betanijo terg peršel. Dve sestri, Marija ino Marta, ste ga v hišo sprejele. Marija mu z družimi vred k nogam sede, ino ga zvesto posluša. Marta pa si da veliko opraviti, de bi mu postregla. Toraj gre pred Jezusa, ino mu reče: „Gospod! ali nič ne rečeš, de moja sestra vse dela le na-me odvräča? Reci ji, reci, de naj mi pomaga! Jezus ji je pa odgovoril: „Marta, Marta! veliko skerbi ino opravka si daješ; le eno je portrebno. Marija si je naj boljši del izvolila, kateri ji ne bo obvzet.“ — Le eno je potrebno: besedo božjo poslušati, ino po njej živeti.

35. Lacarjeva obuditev.

Lacar, kateri je z Marijo ino Marto, svojima sestrama, v Betanii prebival, je zbolel.

Sestre pošljete posla do Jezusa, ino mu polne zaupanja poročite: „Gospod! glej, ki ga ljubiš, on je bolan.“ Ko je Jezus to slišal, je djal: „Ta bolezen ni k smerti, ampak Bogu k časti, de bo po njej Sin božji poveličan.“ Ino je še dva dni potlej ondi ostal, kjer je bil. Tretji dan je Jezus učencam rekel: „Pojdimo spet na Judovsko! Lacar, naš prijatelj je umerl; pa grem, ino ga bom obudil.“

Ko Jezus tje pride, je bilo Lacarjevo telo že štiri dni v grobu. Veliko ljudi je bilo per žalostnih sestrah, kateri so ju tolažit prišli. Marta zaslišati, de Jezus gre, mu naproti teče, ino de ga le zagleda, zaupije: „Gospod! ako bi bil ti pred tukaj, bi moj brat ne bil umerl. Pa tudi zdaj vem, kar koli boš Boga prosil, ti bo dal.“ — Jezus ji reče: „Tvoj brat bode vstal!“ Marta odgovori: „Vem; per vstajenji, sodni dan, kedar bomo vsi vstali.“ — Jezus reče: „Jaz sim vstajenje ino življenje. Kdor v mene veruje, bo živel, če je tudi že umerl. Ino kdor koli živi, ino v me veruje, ne bo umerl vekomej ne. Ali veruješ to?“ Marta odgovori: „Kaj pa de, Gospod! verujem, de si ti Kristus, Sin živiga Boga, kteriga si na svet prišel.“

Ko je bila Marta to izrekla, je šla, ino sestro Marijo pokliče, ter ji tiho na uho reče: „Učenik je tu, ino bi rad s teboj govoril.“ Berž vstane, ino gre k Jezusu. Tudi drugi ljudje gredo za njo. Zunaj terga namreč je bil ostal. Marija se mu precej k nogam verže, ino reče: „Gospod! ako bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umerl. Ino joka, ino tudi Judje,

ki so z njo vred prišli, se jokajo. Ko jih Jezus jokati vidi, se mu šerce terga. Ves ginjen reče: „Kam ste ga položili?“ Mu reko: „Gospod! pojdi, ino poglej!“ Jok sester ino prijatlov ranjega je Jezusu tako zlò šel k sercu, de se je tudi on zjokal. — Kako dober ino usmiljen je bil Jezus, in pa kako pobožen je pač Lacar mogel biti, ker je Jezus zavoljo njega solze točil!

Jezus gre k grobu, ino še huje se mu užali. Grob je bila jama v skalo, ino je s kamnam zaperta. Jezus reče: „Odvalite kamen!“ Marta brani to iz časti do Jezusa, ino pravi: „Gospod! že smerdi.“ Jezus ji reče: „Ali nisim rekel, ako veruješ, boš vidila božje veličastvo?“ Zdaj so odmaknili kamen, ino gledajo v grob. Jezus pa povzdigne svoje oči proti nebu, moli, ino z močnim glasom zavpije: „Lacar, vun pojdi!“ Per tej priči je merlič prišel iz groba. Roke ino noge so bile z rjuhami povite, ino njegov obraz je bil v ruto zager-njen. Vesel strah je sestre ino vse pričujoče prešinil; Jezus pa ves miren reče: „Razvežite ga, de bo mogel iti.“

To je veličastvo božje! Ravno tako veličastvo bo Jezus nad nami skazal, kedar sodni dan pride.

36. Jezus od Marije maziljen.

Veliko Judov je v Jezusa verovalo, ko so bili ta njegov čudež vidili. Nekaj pa jih je šlo, ino povedalo farizejem. Tedaj ga veliki zbor sklene umoriti. Jezus se je toraj do Izraelskih

mej odmaknil. Šest dni pred veliko nočjo pa je spet prišel v Betanijo.

Obujeni Lacar ino njegove dobre sestri, Marija ino Marta, si vse perzadenejo mu čast ino hvaležnost skazati. V hiši Simona, kteriga je bil Jezus od gob očistil, so iz prijaznosti njemu ino njegovim učencam večerjo napravili. Lacar je bil z drugimi vred za mizo. Marta je stregla. Marija pa pernese v alabastrovi pušici terdo libro druziga samočistiga nardoviga mazila, maže Jezusu, ki je bil per mizi, noge z njim, jih otira s svojimi lasmi, ino na zadnje mu izlije vso dišavo po glavi. Dišave lepi duh je vso hišo navdal. To je storila iz časti, hvaležnosti ino goreče ljubezni do Jezusa. Nekaj učencov pa je menilo, de bi se bila dišava raji prodala, ino cena med uboge razdelila; toraj so nevoljni nad Marijo. Ali Jezus, kteri jim je v serce vidil, je djal: „Marija je dobro delo storila nad menoj. K mojimu pogrebu me je pomazala, ker me takrat ne bo mogla.“ Ino še reče: „Gotovo, vam povem, po vsim svetu, koder koli se bo evangeli od Zveličarja oznanoval, se bo tudi to, kar je zdaj nad menoj storila, njej v spominj nad njo hvalilo. — Še zdaj, ravno ko to berete, se ta Jezusova beseda spolnuje; nje spominj je v časti do današnjiga dne.

37. Jezusova častita ježa v Jeruzalem.

Drugi dan se je Jezus s svojimi učenci v Jeruzalem vzdignil. Pod oljsko goro per ter-

gu, ki se mu je reklo Betfage, je obstal, ino reče dvema učencama: „V ta le terg pojdiva. Našla bosta oslico pervezano, ino per njej žebe, ki ga še nihče ni jezdil. Odvežita, ino perpeljita mi ga. Če vaji vprašajo, čimu de ga odvezujeta, le recita jim: Gospodu ga je treba; ino pustili vama ga bodo.“ Učenca sta šla, ino vse takó našla, kakor jima je bil Jezus rekel. Perpeljeta osla k Jezusu. Učenci ga s plajšem pogernejo, ino Jezus na-nj sede. To se je zgodilo, kakor je bilo prerokovano; prerok Caharija namreč pravi v svojim prerokovanji: „Veselite se Jeruzalemljani! vaš kralj ino Zveličar bo kmal prišel; ubog je, ino na žebetu oslice tovorivke sedi.“

Veliko ljudi se je sošlo od bližnjih ino daljnih krajev, ino so ga spremili. Med njimi je Jezus jezdil. Sveto veselje navdá vse. Eni razgrinjajo svoje oblačila pred njim po poti, de po njih jezdi: eni sekaja veje od dreves, jih pred njim nesó, ino po poti nastiljajo. Ino pred njim ino za njim so veselo vpili: „Čast mu, Davidovimu sinu! Počesešen bodi kralj, ki pride v Gospodovim imenu!“ Med njimi je bilo tudi nekaj farizejev, kateri so zraven šli. Te je grozno jezilo, de ljudstvo Jezusu toliko hvalo ino čast skazuje. Toraj mu rekó: „Učenik, prepovej jim vender!“ Ali Jezus jim je odgovoril: „Gotovo, vam povem, če ti molče, bo kamnje govorilo, in od mene spričevanje dajalo!“ Ino je molcé dalje jezdel. Hvala se je na desni ino na levi razlegala. Tudi iz Jeruzalema jih je veliko naproti prišlo, kateri so z umnimi vred hvalo peli.

Kedar Jezus na verh gore perjezdi, se v dolini pokaže lepo Jeruzalemsko mesto. Ugle-dati ga, se Jezus spomni njegovih prihodnjih nadlog, se mu užáli nad njim, ino reče: „Jeruzalem mesto, oh, de bi pač ta svoj dan spoznalo, kaj je k tvoji sreči! Pa skrito je tvojim očem. Toraj bodo dnevi čez te prišli, ko te bodo sovražniki ogradili, in od vsih strani stiskali, ko bodo tvoje otroke v tla pomendrali, ino tebe razvalili tako do čistiga, de ne bo kamen na kamnu ostal. Ino to, ker nisi dnev svojiga obiskanja, dnev ponujane milosti spoznalo.“ Ino ko je to govoril, je milo jokal.

Tako je jezdil v Jeruzalem. Vse v mestu je bilo po koncu. Vsi se vprašajo: „Kdo je ta?“ Ljudstvo pravi: „Jezus prerok!“ Jezus gre spotama v tempelj. Z nejevoljo ugleda nesveto derhal menjačev, kupovavcov ino prodajavcov. Spet jih, kakor pred tremi leti, iz tempeljna izžene rekoč: „Moja hiša je hiša molitve, vi pa ste jo v tolovajsko luknjo spremeni-li!“ Tedaj perstopijo bolniki, slepi ino hromi, k njemu v tempelj, ino vse je ozdravil. Ljudstvo je bilo silno veselo, ko so vidili njegove čudeže, ino mu na glas v tempeljnu hvalo dajo. Otroci celò, ki so bili krog njega zbrani, vpijejo od veselja: „Bodi česén Davidov sin!“ To je farizeje še bolj razkačilo; toraj kregajo otroke, ino rekó Jeusu: „Jih ne slišiš, kaj pravijo? Reci jim molčati!“ Gospod jim je odgovoril: „Slišim, slišim! Ali pa še niste nikoli brali: Iz ust otrok ino dojencov si sebi hvalo perpravil?“ — Ljubi otroci! dobro si to

v spominji ohranite. Bog tudi vaše majhne hvale ne zaničuje. Z bogaboječim sercam mu večkrat svete pesmi pojte!

38. Jezusovo naj imenitniši prerokovanje.

Gospod Jezus je sosebno zadnji teden pred svojo smertjo prav močno učil, ino bolnike zdravil. Vsak večer je šel s svojimi učenci iz mesta v Betanijo, zjutrej zgoodej pa je spet prišel v tempelj. Eniga dné, ko se je bil Jezus ravno pred solnčnim zahodom iz tempeljna vzdignil, so njegovi učenci zunaj obstali, ino pregledujejo tempeljna lepo poslopje. „Učenik,“ mu njih eden reče, „poglej, poglej, kakošno kamnje, kakošno zidovje!“ Jezus se ozrè, ino reče: „Jelite, vi vidite to toliko zidovje? Gotovo, gotovo, vam povem, dnevi bodo prišli, ino vse to bo tako razdjano, de ne bo kamen na kamen ostal!“

To učencam ni šlo v glavo, de bi Bog prelepi tempelj, ki je bil po njegovim povelji sozidan, razdjati perpustil. Od tega žalostniga Zveličarjeviga prerokovanja bi bili še kaj več radi slišali. Kedar tedaj na oljsko goro pridejo, se Jezus usede, ino učenci okrog njega. Od tod sta se ravno mesto ino tempelj vidila. Tukaj ga tedaj Peter z nekterimi drugimi vpraša: „Učenik! povej nam, povej, kedaj se bo vse to zgodilo, ino kedaj bo konec sveta?“ Jezus reče:

I.

„Kjer je mrtvo truplo, ondi se orli zbirajo. Slišali boste od vojsk ino puntov; semtertje bodo veliki potresi, lakota ino kuga, ino na nebu se bodo strašne znamenja perkazovalo. Pa le začetek nadlog je to.“

„Preden se vse to zgodi, bodo z rokami po vas segli, vas preganjali, v svojih s-hodnicah bičali, ino v ječe metali. Per vsih narodih ino ljudeh skorej boste zavoljo mene sovraženi. Pa nikar ne skerbite; brez volje vašiga Očeta v nebesih vam le las ne bo z glave prešel. Z stanovitno poterpežljivostjo boste svoje duše rešili.“

„Ko hudobija perseže, bo ljubezen omerznila. Tolika uadloga bo, de je ni bilo take od začetka svetá, ino je ne bo.“

„Varujte se, de vas kdo ne zapelje! Veliko jih bo, ki bodo z mojim imenom slepili, ino čudne reči delali, de bi, ko bi bilo mogoče, tudi izvoljene zapeljali.“

„Kedar boste Jeruzalem vidili z vojskami obdano, vedite, de je bliz njegovo razdjanje. Kdor bo takrat na Judovskim, naj beži v goro, ino kdor bo na polji, se ne vračaj v mesto po plajš; ker dnevi pravice maševavke so to.“

„Veliko jih bo pod mečem ino lakote umrlo, veliko jih med vse narode v sužnost poženo, ino v Jeruzalemu bodo tako dolgo ajdje divjali, dokler od Boga odločeni čas rešenja ne pride.“

II.

„Kmal pa,“ je Jezus še prerokoval, „kmal po dneh te nadloge, ko bo evangeli od kraljestva božjiga že vsim narodom na zemlji oznanjen, se bo konec perbližal. Solnce bo otemnelo, luna ne bo več svetila, zvezde se bodo iz svojiga teka premikale, ino nebeške moči se gibale. Strah ino groza bo vse ljudstva na zemlji opadla, le skoperneti jim bo.“

„Takrat se bo znamenje sinu človekoviga na nebu pokazalo. Vsi narodje na zemlji bodo kričali, ino sinu človekoviga vidili priti na nebu v oblakih z veliko močjo in oblastjo, z veličastvam ino slavo. Potlej bo poslal svoje angelje z glasnimi trobentami, de bodo njegove izvoljene od vsih krajev svetá zbrali.“

„Kedar se tedaj vse to začne goditi, takrat pogledjte nakviško, takrat vzdignite svoje glave; vaše rešenje namreč se bliža. Nebo ino zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle. Dne pa ino ure, kedaj bo to, ne vé nihče na zemlji, tudi angelji v nebesih ne, ampak le Oče. Toraj čujte ino molite!“

„Kedar tedaj sin človekov z vsimi svojimi angelji pride, bo na sedeži svojiga veličastva sedel. Vse ljudstva zemlje bodo pred-nj zbrane, ino jih bo ločil, kakor pastir ovce loči od kozlev. Dobro bo postavil na svojo desnico, hudobne pa na svojo levico.“

„Na to poreče kralj pravičnim na desnici: Pridite, preljubi mojiga Očeta! ino prejmite kraljestvo, ki vam je perpravljeno od začetka svetá. Sim bil lačen, ino ste mi dali jesti;

sim bil žejin, ino ste mi dali piti; sim bil nag, ino ste me oblekli; sim bil ptujic, ino ste me sprejeli; sim bil bolan, ino ste mi postregli; sim bil jetnik, ino ste me rešili. — **Stermé** porekó pravični: **Gospod!** kedaj smo te lačniga nasitili, ino te žejniga napojili; kedaj smo te naziga oblekli, ino te ptujcà sprejeli; kedaj smo ti bolniku postregli, ino te jetnika rešili? **Gospod** pa jim bo odgovoril: **Kar** koli ste naj manjšimu mojih bratov storili, ste meni storili.“

„Potlej se bo v une na levici obrnil, ino jim poreče: **Poberite** se spred mene, vi prekleti! v večni ogenj, ki je hudiču ino vsim njegovim perpravljen. **Sim** bil lačen, ino mi niste dali jesti; sim bil žejin, ino mi niste dali piti; sim bil nag, ino me niste oblekli; sim bil popotnik, ino me niste pod streho vzeli, sim bil bolan, ino mi niste postregli; sim bil jetnik, ino me niste obiskali. — Ino mu porekó tudi oni: **Gospod!** kedaj smo te vidili lačniga, de bi te bili nasitili; kedaj ženjiga, de bi te bili napojili; kedaj naziga, de bi te bili oblekli; kedaj popotnika, de bi te bili pod streho vzeli; kedaj bolnika ali jetnika, de bi ti bili postregli ino pomagali? On pa jim bo odgovoril: **Kar** naj manjšimu mojih bratov niste storili, tega meni niste storili. Po tem pojdejo hudobni v večno terpljenje, pravični pa v večno veselje.“

Kar je Jezus na oljski gori od razdjanja Jeruzalemskiga mesta prerokoval, se je štirideset let potlej vse na tanko spolnilo. Toraj se bo tudi uno, kar je od konca sveta prerokoval, ravno tako gotovo spolnilo. Ljubi otroci, kaj ko bi pač takrat vsi na Jezusovi desnici stali!

39. Poslednja večerja.

Čas Jezusove smerti se je zmiraj bolj približeval. Jezus je vedil, de bo mogel kmal umreti, ino je to zadnji teden svojim učencam večkrat pravil.

Bil je prvi dan velikonočnega praznika, ko se je imelo velkonočno jagnje zaklati. Jezus pošlje dva svojih učencov, Petra ino Janeza v mesto, de bi velikonočno jagnje perpravila. Rekel jima je, de bosta nekoga srečala, ki verč vode ponese; za njim naj gresta, kamor pojde v hišo, ino naj vse perpravita, kar je za velikonočno jagnje ino za večerjo potrebniga. To se je vse zgodilo.

Zvečer je Jezus s svojimi aposteljni prišel. Bila je svetla obednica, na sredi pogrnjena miza, ino na njej velikonočno jagnje, opresni kruhi ino vino.

Jezus séde za mizo, ino dvanajsteri okrog njega. Ljubeznjivo pogleda vse zapored, ino jim reče: „Serčno, serčno sim želel to velikonočno jagnje z vami jesti, preden terpim. Odsihmal ga ne bom več z vami jedel, dokler v kraljestvu božjim vse ne bo dopolnjeno.“ Potlej vzame kelh z vinam, moli, zahvali, ino ga podá okrog aposteljniam.

Zdaj vstane Jezus z za mize, sleče po-verhnje oblačilo, se s pertam opaše, vlije vode v umivalnico, ino umije vsim aposteljniam noge. Na to je sedel spet za mizo, ino reče: „Ali veste, kaj sim vam zdaj storil? Mi pravite Učenik ino Gospod, ino prav pravite. Ako sim tedaj jaz, vaš Učenik ino Gospod, vam noge

umival, si jih tudi vi eden družimu umivajte!“ — S tem jim je Jezus hotel na svetu še zadnjo ljubezen skazati, ino vsim zgled ponižnosti dati.

V vsih serca je Jezus vidil. Vsi so bili polni ljubezni do njega. Le Juda iz Karjota je s hinavsko prijaznostjo ves potuhnjen med njimi sedel. Toraj reče Jezus: „Zdaj ste scer čisti, pa ne vsi; dobro namreč jih poznam, ktere sim izvolil. Tode besede pisma se morajo dopolniti: Eden, ki z menoj je, bo roko zoper me vzdignil. Glejte, zdaj, preden se zgodi, vam povem, de boste verovali, kedar se zgodi, de me je nebeški Oče poslal.“ V duhu žalosten je bil Jezus, ko je to govoril. Serčno usmiljenje do izdajavca ga prehaja, ne jeza. Milo posvariti ga še hoče; toraj reče še očitniši, ino pogleda vse okrog mize: „Gotovo, vam povem, vas eden, kteri z menoj per mizi sedi, me bo izdal.“

Aposteljni so se tega govorjenja zlo ustrašili, ino so žalostni. Pogledujejo se, ino ne gre jim v misel, koga de meni. Eden družiga vprašajo, kdo zmed njih bi bil tako ludoben, ino bi taciga kaj storil? Sapored vprašajo Jezusa: „Gospod! sim mar jaz?“ Le Juda je molčal. Jezus še ni hotel svojiga izdajavca imenovati, le posvariti ga hoče; toraj zaterdi še bolj: „Vas dvanajstih eden, kteri z menoj v eno skledo pomaka, me bo izdal. Sin človekov sicer gre v to, kar mu je po pismih namenjeno. Pa vender gorjé mu, po komur bo izdan. Bolje bi bilo temu človeku, de bi nikoli rojen ne bil!“

Aposteljne začne še bolj skrbeti. Ljubeznjivi, nedolžni Janez, kteriga je Jezus posebno rad imel, je naj bliže Jezusa sedel. Peter mu toraj pomigne, de naj Jezusa vpraša, koga de meni. Janez se je zdaj še bolj Jezusu k persim naslonil, ino mu tiho reče: „Gospod! kdo pa je?“ Jezus je ravno grižljeje kruha v skledo pomakal, ki ga misli Judatu dati; toraj mu tiho odgovori: „Tisti je, kterimu bom pomočeni grižljeje kruha podal.“

Vsaj ta ljubezen, de mu Jezus, tako rekoč, iz svojih ust kruha odlomi, bi bila Judata mogla omečiti, de bi se bil skesal tako ljubeznjiviga priyatla ino dobrotnika izdajati. Ali Juda vzame kruh; ino se dela nedolžniga, kakor so uni bili nedolžni, ter vpraša po hinavsko: „Gospod! sim mar jaz!“ Jezus, de ga še zadnjič ino oostro posvari, mu je na ravnost rekel, pa de drugi ne slišijo: „Ti si, ti!“

Juda vidi zdaj, de vsa hinavšina nič ne pomaga, de je ves znan. Pa tudi to ga ne gane, se ne skesa pregrehe, ki jo je v sercu sklenil, terdovraten ostane v svojim hudobnim sklepu. Ko je Jezus vedil, de vse opominjevanje nič ne zda; mu je zadnjič djal: „No, pa stori no, kar misliš, ino ne opotavljaj se še?“ — Bog namreč človeka ne mora s silo k dobremu verniti. Življenje ino smert postavi pred-nj, ino mu da izvoliti. Slehern človek nosi v roki svoje življenje, ino mora le sam sebi perpisati, če ga zgubi.

Le Janez, noben drug per omizji ni vedil, zakaj je Jezus Judatu to rekel. Ker je Juda denarje hranil, so nekteri menili, de Je-

zus kaj potrebniga k prazniku kupiti velevali, ali pa, de naj med uboge kaj da; tudi to namreč je bilo per Jezusu ino njegovih aposteljnih praznik po vredno praznovati. Juda pa, ko je grižljaj vzela, vstane, ino gre. Bilo je že ponoči.

Komu bi se ne umililo nad Jezusom, de z aposteljni tako le prijazno, tako po domače ravna? Ino koga bi serce ne bolelo, de per tem ljubeznjivim omizji tudi hinavskiga terdovratniga izdajavca vidi? — Pa kakor se je Juda hlinil, se jih še zdaj veliko hlina. Marsikdo je komu le k videzu prijatal, v sercu pa ima piko do njega; marsikdo se drugim v obraz perlizuje, ino za herbtam jim škodovati želi; marsikdo se nedolžniga dela, skrivej pa gerde ino gerde hudobije počenja. Kakor je bil Juda per Jezusovim opominjevanji terdovraten, ravno taciga terdovratniga serca je še marsikdo per opominjevanji svojih staršev, učnikov, spovednikov, ino še celo per glasu svoje vesti. Le tako zvesto ga vest opominja, tako na glas mu pravi, de to ni prav; ves se trese, mraz ga spreleta; ino vender gre, ino spet greši.

Preljubi! izprašajte se tedaj prav na tanko, ako se že tudi zadetih ne čutite. Kdor bi tako po hinavsko ino terdovratno ravnal, on bi bil Judatu izdajavcu enak. Pa terdovratnosti per vas še ne bo mende slediti; ino vem, de boste raji nedolžnemu perserčnemu Janezu enaki, kteri je na persih Jezusovih slonel.

*

*

*

Jezus presunjen od žalosti, je nekoliko molčal. Potlej vzame kruh, ki je bil na mizi: povzdigne oči proti nebesam, zahvali Očeta, razlomi kruh na kosce, ino ga da aposteljnám rekoč: „Vzemite ino jejte; to je moje telo, ki bo za vas dano. To delajte v moj spominj.“

Potlej je Jezus kelh prijel, je spet Očeta zahvalil, ino ga podá aposteljnám rekoč: „Vzemite ino pijte vsi iz njega; to je moja kri, kri noviga zakona, ktera bo za vas ino za njih veliko prelita v odpušenje grehov. To storite, kolikorkrat boste delali, meni v spominj.“

Ta poslednja večerja, to naj svetejši rešnje telo je za vse prihodnje čase postavljeno v vedni spominj Jezusa ino njegove smerti, dokler spet ne pride.

*

*

*

Ločitev od aposteljnóv je šla Jezusu k sercu; z besedami, ki so polne ljubezni, začne od njih slovo jemati. „Ljubi otročiči!“ jim pravi, „le malo časa sim še per vas. Jaz zdaj grem, vi pa še ne morete z menoj.“ Peter mu reče: „Gospod! zakaj pa ne? Svoje življenje dam za-te!“ Jezus mu odgovori: „Peter! gotovo, gotovo, ti povem, preden petelin nocoj dvakrat zapoje, me boš trikrat zatajil. Ino vi vsi,“ je tudi drugim djal, „me boste zapustili.“

Žalostni ino vsi prestrašeni ga učenci pogledujejo. Jezus pa jim je djal: „Nikar naj

vam serce ne upade! Če v Boga zaupate, tudi v mé zaupajte! V hiši mojiga Očeta je veliko prebivališ. Jaz grem zdaj tje, de vam bom kraj v njej perpravil; potlej bom pa spet prišel, ino vas k sebi vzel, de boste tudi vi ondi, kjer bom jaz. Jaz sim pot, resnica ino življenje.“

„Kar koli boste ta čas Očeta v mojim imenu prosili, gotovo vam bo dal. Očeta bom prosil, ino družiga pomočnika ino poterdnika, svetiga Duha vam bo poslal. Ta bo per vas, ino vas bo vse učil. Ne zapustim vas sirot.“

„Ako me ljubite, spolnujte moje zapovedi. Kdor mene ljubi, njega bo tudi moj Oče ljubil, ino tudi jaz ga bom ljubil; razodel se mu bom. K njemu bova prišla, ino si per njem napravila stanovališe.“

„Pa več ne morem z vami veliko govoriti. Oblast tega sveta se perbližuje, desiravno nič nima per meni. Pa de bo svet spoznal, de Očeta ljubim, ino de ravnam, kakor mi je Oče rekel, vstanite ino v stran pojdimo od tod.“

Jezus je vstal, ino kedar so po navadi hvalne pesmi po jedi izpéli, gre proti oljski gori. Vsi pobiti od žalosti ino molcé ga učenci spremijo.

*

*

*

Po poti je Jezus spet začel učiti: „Jaz sim,“ je djal, „vinska terta, vi ste mladike, moj Oče pa je vinogradnik. Brez mene nič

ne morete. Kdor v meni ostane, ino jaz v njem, on veliko sadu obrodí. Kdor pa v meni ne ostane, se posuši kakor odlomljena mladika.“

„To je moja zapoved, de se ljubite med seboj, kakor sim vas jaz ljubil! Iz tega bodo vsi spoznali, de ste moji učenci.“

Če vas bo svet sovražil, si mislite; de je mene popred sovražil. Ako bi vi še svetovi bili, bi vas svet ljubil; ker pa niste na svetovo stran, ker sim vas od svetá odločil, vas bo svet sovražil. Pomnite besedo, katero sim vam djal: Hlapec ni bolji od gospoda. Kakor so mene preganjali, bodo tudi vas. Preklicovali ino iz s-hodnic vas bodo pahali. Ura celo bo prišla, de bo Bogu menil ustreči, kdor vas umorí. Pa nič se ne bojte! Jaz sim svet premagal; le v me zaupajte, tudi vi ga boste.

„Zalostno, ko od vas grem, je vaše serce; jokali še boste ino tarnali, svet pa se bo veselil. Ali le nič ne marajte. Vaša žalost se bo v veselje spremenila; spet se bomo vidili, vaše serce se bo veselilo, ino nihče več vam vašiga veselja ne bo mogel odvzeti.“

*

*

*

Zdaj Jezus v sredi svojih aposteljnov per tihi noči ob potoku Cedronu, le nekoliko stopinj od oljske gore, obstane, oči v nebo oberne, ino začne moliti: „Oče! prišla je ura. Dodelal sim delo, katero si mi ukazal. Toraj povelčaj me zdaj, kakor sim jaz tebe povelčal na zemlji! To je večno življenje, de ljudje spo-

znajo tebe samiga praviga Boga, ino Jezusa Kristusa, ki si ga poslal. Oznanil sim jim tvoje ime, ino spoznajo tebe ino mene.“

„Oče, sveti Oče! prosim te, varuj jih hudiga, de bodo eno, kakor sva mi dva le eno. Z resnico jih posveti! Tvoja beseda je resnica. V dar se dam za-nje, de bodo resnično posvečeni.“

„Pa ne le za-nje, ampak za vse tiste prosim, kateri bodo v poznejših časih po njih besedi v me verovali, de bodo vsi eno, eno v naju tako, kakor si ti, Oče! v meni, ino jaz v tebi.“

„Oče! želim, de bodo vsi, ktere si mi dal, per meni, kjer sim jas, de bodo vidili moje veličastvo.“

Ko je Jezus tako odmolil, gre čez potok Cedron proti oljski gori.

40. Jezus na oljski gori.

Aposteljni gredo s težkim sercam za Jezusam. Pridejo na vert, bliz pristave, ki se ji je v Gecemani reklo. Tedaj se Jezus k njim oberne, ino jim reče: „Sedite tukaj, de grem tje, ino molim. Tudi vi molite, de v skušnjave ne padete.“

Le Petra, Jakopa ino Janeza je seboj vzal, ino gre bolj v vert z njimi. Ko je Jezus per luni pod oljkami šel, ga velika žalost ino britkost opade; groza ga obletuje, težave ga sprehajajo, tresti se začne ino trepetati.

„Moja duša,“ je djal, „je žalostna do smerti. Ostaniti tukaj! Čujte ino molite z menoj!“ Ino je stopil en lučaj deleč od njih, poklekne ino moli: „Oče! če je mogoče, odvzemi mi britko terpljenje. Vender ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ Po tej molitvi vstane, ino se verne k svojim trem ljubim apostelnjam. Od žalosti omamljeni so zaspali. Jih zbudi, ino reče Petru: „Simon! kaj tudi ti spiš? De še eno uro niste mogli z menoj čuti! Čujte ino molite, de v skušnjavi ne omagate! Duh je je sicer voljen, pa meso je slabo.“

Spet obidejo težave Jezusa. Vdrugič gre, ino na kolena do tal z obrazam se verže, ino še perserčniši je molil: „Oče, ljubi Oče! če je mogoče, odverni od mene grenko terpljenje. Vender ne, kakor jaz, ampak kakor ti hočeš, naj se sgori!“ Potlej se k unim apostelnjam poverne. Spet jih najde spati, ino reče: „Kako morete vender zdaj spati?“ O čujte, čujte ino molite, de v skušnjava ne padete!“

Gre vtretjič od njih. Prave smertne težave mu hodijo. Njegov pot je bil kakor kervine kaplje, ki so na tla kapale. Tedaj je molil: „Moj Oče! ako se me ne more ogniti kelh terpljenja, de bi ga pil, zgodi se tvoja volja!“ Takrat se mu je angelj z nebes perkasal, ino ga je potolažil ino pokrepčal.

Ves pokojen pride k svojim učencam, ino jim reče: „Ura je prišla, de bo sin človekov grešnikom v roke dan. Vstanite, pojdimo! Moj izdajavic, glejte, se bliža!“ Komej je Jezus te besede izgovoril, kar Juda iz Karjota v vert

stopi; za njim pa gre velika derhal vojakov ino hlapcov Judovske duhovšine z baklami, mečmi ino sulicami. Juda je pred derhalijo šinil, se na ravnost k Jezusu spusti, ino reče: „Učenik, zdrav bodi!“ Ino ga kušne. To je bilo znamnje, ki ga je dal vojakam, de so zvedili, kateri je Jezus. Jezus pa reče Judatu: „Priatelj! čimu si prišel? Juda! kuševaje izdaš sinu človekoviga?“

Potlej gre Jezus derhali naproti, ino reče: „Koga išete?“ Mu odgovoré: „Jezusa Nacarečana.“ Jezus jim reče: „Jaz sim!“ Per tej besedi so vsi odskočili, ino popadajo kakor od strele sadeti po tleh. Ko si odsopejo, jih spet vpraša: „Koga išete?“ Spet rekó: „Jezusa Nacarečana.“ Jezus reče: „Glejte jaz sim! Če tedaj mene išete, pustite te le (pokaže svoje učence), de gredo.“

Vojaki ino hlapci zdaj k Jezusu stopijo, ino ga primeje. Peter izdere berž nož, ino hlapcu veliciga duhovna desno uho odseka. Jezus pa ga zaverne rekoč: „Vtakni svoj meč v nožnico. Meniš kali, de bi ne mogel še zdaj svojiga Očeta pomoči prosit? Ne bom li pil kelha, ki mi ga moj Oče poda? Zakaj bi se ne začelo terpljenje, katero mi je nebeški Oče naložil?“ Ino se je hlapčeviga ušesa dotaknil, ino per tej priči mu ga perceli. Potlej je Jezus radovoljno roke podal, ino se da zvezati. Vsi njegovi učenci pa so pobegnili.

41. Jezusova zadnja ino terpljenja polna noč.

Zvezaniga peljejo Jezusa kakor hudodelnika v Jeruzalem naj poprej k Anatu, ki je bil pred nekaj časom veliki duhoven. Jezus, desiravno zvezan, je krotak, kakor pred nedolžnost, pred sodnikom stal. Ana ga vpraša od njegovih učencov in od njegoviga uka. Jezus odgovori ves pohleven: „Očitno pred vsimi ljudmi sim učil. Čimu tedaj me vprašaš? Vprašaj jih, kateri so me slišali, kaj sim govoril.“ Zavoljo tega govorjenja ga hlapcov nekdo v obraz udari. Jezus ga milo pogleda, ino mu reče: „Če sim kaj napačniga rekel, skaži napako; če sim pa prav govoril, sakaj me biješ?“

Ana reče Jezusa h Kajfatu, sidanjimu velikimu duhovnu, gnati. Per njem je bil veliki zbor zbran, to je, duhovšina, pismouki ino starašini ljudstva. Tudi podkupljene krive priče so bile perpravljene. Te so ena za drugo zoper Jezusa pričale, ino veliko krivičniga povedale. Pa njih pričevanje se ni strinjalo. Nobeniga hudiga dela ga niso mogli prepričati. Jezus jih je poslušal, ino je molčal. Veliki duhoven vstane, stopi v sredo, ino reče Jezusu: „Kaj nič ne odgovoriš k vsimu temu?“ Jezus je le molčal. Veliki duhoven ga tedaj vnovič bolj na glas vpraša: „Zarotim te per živim Bogu, povej nam, ali si ti Kristus, Sin božji?“ Jezus je djal: „Jaz sim!“ Na to preterga veliki duhoven oblačilo na sebi, ino zavpije:

„Boga je klel! Vi vsi ste ga slišali, kaj se vam zdi!“ Vsi vpijejo: „Smert si je zaslužil!“ — Tedaj je bila gola presveta nedolžnost k smerti obsojena, in od koga? od slabih, spridenih zaničljivih ljudi.

Potlej peljejo hlapci Jezusa v dvoriše poslopja. Ondi so mu čez noč, kar so mogli, hudiga storili. Nekteri mu v obraz pljujejo: drugi mu oči zavezujejo, ino ga bijejo rekoč: „Kriste! prerokuj nam, kdo te je udaril?“ Ino se več hudiga so počeli. Jezus pa je vse molče ino voljno terpel.

Tisti čas, ko je bil Jezus pred velikim duhovnam izpraševan, se je na dvoriši nekaj žalostniga godilo. Hlapci ino briči so bili na sredi dvoriša ogenj napravili, ino so se greli okrog žerjavce. Tudi Peter je strahama prišel, ino med nje sedel, de bi vidil, kako bo z Jezusam izteklo. Kar pride vratarica, ugleda Petra, ino berž reče: „Ta le je tudi uniga Galilejčana nekdo.“ Peter so je ustrašil, ino reče: „Jaz ne, jaz ne! še ne poznam ga!“ Ino petelin je vpervič zapel. Tode Peter ves plašen tega ni čutil. Kmal po tem ga hlapcov nekdo pogleda, ino reče: „Je že res, tudi ta je Jezusov prijatelj!“ Peter taji vdruči, ino se celo roti, de ni. „Nisim ne,“ je djal; „še ne poznam tega moža!“ Nekaj časa potlej mu reče še nekdo drug: „Sej je vender gotova, ti si zmed njegovih učencov! Galilejčan si, beseda te razodeva.“ Peter vtretjič taji, ino se roti rekoč: „Ne, ne! nisim ne! še ne poznam ga, od kogar govorite!“ Ali komej je bil to izrekel, ino Jezusa vtretjič zatajil, je

petelin vdrugič zapel. V tistim trinku časa perpeljejo vojaki Jezusa k smerti obsojeniga iz svetne zbornice na dvoriše. Ino Jezus se v Petra ozré, ino milo ga krega njegovo okó. Ta pogled je Petru dušo presunil. Spomnil se je Jezusovih besed: „Preden petelin nocoj dvakrat zepoje, me boš trikrat zatajil.“ Ino je šel ves skesan iz dvoriša, ino se je v plajš zavil, ter milo jokal. — Čujmo ino molimo, de v skušnjavi ne omagamo, ino s hudim življenjem Jezusa ne zatajimo!

42. Jezus pred deželnim oblastnikom.

Ko se je dan zaznal, se je Judovski veliki zbor vnovič zbral. Jezus je bil spet pred-nj peljan. Spet je kakor snoči resnico povedal, ino veliki zbor ga spet tudi, kakor snoči, k smerti obsodi. Vsi vstanejo, kolikor jih je bilo, ino pred deželniga oblastnika, Poncija Pilata, peljejo Jezusa. Pilat je prišel na visoko mesto iz svoje hiše, de je njih tožbo poslušal. — Pilat ajd, glejte, je tedaj sodnik, nedolžni Jezus je zatoženi hudodelnik, ino mogočni iz Izraela so tožniki!

Pilat jih vpraša: „Kaj tožbe imate zoper tega človeka?“ Odgovoré: „Ta človek zapeljuje ljudstvo, prepoveduje cesarju davek dajati, ino pravi, de je kralj Judovski.“ Pilat se v Jezusa oberne, ino ga vpraša: „Ti si tedaj kralj Judovski?“ Jezus odgovori: Jaz sim.“ — Duhovšino ino starašini ljudstva so svojo

tožbo spet ponovili. Jezus pa je molčal, ino se ni celo nič odgovarjal. Pilat ga spet vpraša: „Ali ne slišiš, kaj vsiga te tožijo? Kaj nič ne odgovoriš?“ Jezus pa je le molčal, de se je sodnik sam čudil. Pilat je čutil, de so mu ga le iz nevošljivosti perpeljali. Toraj ga spred njih seboj v hišo pelje, ino ga samiga vpraša: „Ali si res ti kralj?“ Jezus odgovori: „Res sim jaz kralj, tode moje kraljestvo ni tega svetá. — Tedaj gre Pilat k Judam, ino jim reče: „Jaz ne najdem nad njim nobene krivice.“ Duhovšina ino starašini so ga pa še le bolj tožili. „Še v punt bo ljudi spravil,“ so djali, „po vsi deželi trosi svoj zapeljivi uk iz Galilejskiga do lesem, do Jeruzalema!“ Ko je Pilat Galilejo imenovati slišal, ino je zvedil, de je Jezus pod Heroda gosposko; ga je k Herodu poslal. Ves veliki zbor je šel z njim ga tožit.

Herodu se je dobro zdelo, ko je Jezusa vidil, ino mikalo ga je kak čudež viditi. Vse svoje dvornike je zbral okoli sebe, ino mu mnoge vprašanja postavi. Pa Jezus je molčal, ino mu le besede ne odgovori. Toraj je Herod z svojimi dvorniki vred smeh imel z njim, ino de ga bolj oponašajo ino zasramujejo, ga reče v belo kraljevo oblačilo obleči, ino taciga nazaj k Pilatu pošlje. S tiho poterpežljivostjo je Jezus hodil od sodnika do sodnika.

Med tem se je Juda izdajavic svoje pregrehe kesal. Duhovnam nazaj je nesel trideset srebernikov, plačilo svojiga izdajanja, ino je zavpil: „Gresil sim, gresil! nedolžno kri sim izdal!“ Duhovšina pa je rekla vsa merzla:

„Kaj nam za to, ti glej!“ Tedaj ga je groza zgrabila; je denarje v tempelj zagnal, ino šel, vzel verv, ino se obesil.

Ko je bil Jezus od Heroda prišel, je Pilat ubijavca, ki je bil v ječi, *Baraba*, po imenu, vstric Jezusa postavil, ino reče duhovšini ino ljudstvu: „Kteriga hočete, de vam zdej o veliki noči po stari navadi izpustim, Baraba razbojnika ino ubijavca, ali Jezuja, ki ni krivice per njem?“ On je menil, de bodo za Jezusa prosili. Pa od duhovšine ino starašinov podšuntani vsi v en glaš kričé: „Ne Jezusa, ampak Baraba nam izpusti!“ Pilat, kateri bi bil Jezusa rad izpustil, jim odgovori: „Kaj pa čem z Jezusam storiti, ki se mu pravi Kristus!“ Vsi savpijejo: „Križaj ga, križaj!“ Tedaj je Pilat Baraba izpustil, Jezusa je pa rekel bičati ali gajžljati.

Zdaj so Jezusa v sodno hišo peljali. Vojaki ino vsa derhal se ga osujejo. So ga slekli, ino k stebru pervezali, ter ga bičajo in oponašajo. Po tem mu, ker se je kralja imenoval, škerlatast plajš ogernejo, namesti kraljeve kro-ne iz ternja spleteno krono na glavo pertisnejo, ino namesti kraljeve palice terst v roko podajo. Ino pred-nj poklekujejo, ino se mu pačijo rekoč: „Zdrav bodi, kralj Judovski!“ Ino va-nj pljujejo, ga s pestmi bijejo, mu terst iz rok tergajo, ino ga z njim po glavi tolčejo, de se bolj ternje v čelo ino v sanca zadira.

Tako raztepeniga, zapljuvaniga, vsiga kervaviga, od bolečin vsiga blediga, s ternjevo krono na glavi ino s škerlatastim plajšem oger-njeniga je Pilat pred ljudstvo peljal, ino milo

reče: „Poglejte, človek!“ Je hotel reči: „Glejte vsiga razmesarjeniga, de že skorej ni človeku podoben! Sej je vender le človek, ne bodite do njega taki nečloveški!“ Ali duhovšini ino nje služabnikom se ni užalilo nad njim; v en glas vpijejo: „Križaj ga, križaj!“ Pilat je nevoljen djal: „Vzemite ga vi, ino ga križajte! Jaz ne dobim nič kriviga nad njim. Vpijejo: „Mi imamo postavo, ino po tej postavi mora umreti! Ako tega izpustiš, nisi cesarjev prijatelj.“ Te besede so Pilata prestašile. V posodi si reče vode pernesti, si vpričo vsiga ljudstva roke umije, ino reče: „Jaz sim nedolžen per kervi tega pravičniga, vi glejte!“ Ino vsi so zavpili: „Čez nas ino naše otroke pridi njegova kri!“ Tedaj je Pilat Jezusa Judam dal v roke, de naj ga križajo. Jezus pa je molčal; voljen je terpeti, perpravljen je umreti. Kako božje molčanje, kaka poterpežljivost!

43. Jezus križan na kalvarii.

Zdaj so vojaki Jezusa prijeli, mu slečejo škerlatasti plajš, ino ga v njegovo lastno oblečilo oblečejo. Ino s križem na rami, ki ga bodo na-nj perbili, ino med dvema razbojnikama je iz Pilatove hiše na ravnost skozi mesto na morišče peljan. Ker je iz slabosti pod težo križa pešati začel, mu ga je mogel neki mož, Simon po imenu, za njim nesti.

Jezus gre molče, ino moli. Vse se ljudi tare okoli njega. Nekaj žen, ki so za njim šle, se milo joka. Jezus pa jim reče: „Vé,

Jeruzalemske hčere! nikar ne jokajte nad menoj; sebe le ino svoje otroke objokujte.“

Okoli devete ure pred poldnem so z Jezusam prišli na moriše, na goro kalvarijo ali mertvaških glav. Ondi je stal on, jagnje božje. Vina, z grenko miro ino z želčem zmešaniga, mu piti ponudijo. Ga pokusi, pa ne pije. Sdaj mu oblačilo z raztepeniga života potegnemo, ter ga za roke ino noge z žebli na križ perbijejo, ino na vsako stran razbojnikov eniga. Tako visi Sin božji med nebam ino med zemljo, v sredi dveh hudodelnikov, kakor de bi bil naj huji, ino njegova kri zvrè na tla. Pa v teh neizrečenih bolečinah je še poln ljubezni, oči v nebo obrnil, ino molil za svoje morivce: „Oče! odpusti jim; sej ne vedo, kaj delajo.“

Vojaki so njegove oblačila med se razdelili; za njegovo suknjo pa, ki je bila v celo tkana, so vadjali. Duhovni, pismouki ino staršini ljudstva so ga pod križem zasramovali. „Drugim je pomagal,“ so djali, „sebi pa ne more. V Boga je zaupoval; zdaj naj ga reši, če je njegov prelubi sin.“ Veliko družih Judov ino vojakov so ga kleli; so glave zmajevali, ino se mu posmehovali rekoč: „Dete, dete! ti, ki božji tempelj podereš, ino v treh dneh postaviš!“ Pa Jezus je vse voljno terpel, le besedice ni protil. Celo rasbojnikov eden ga je preklinjal. „Če si Kristus,“ je djali, „sam sebi pomagaj ino nama.“ Uni pa ga je svaril ino rekel: „Kaj se tudi ti Boga ne bojiš? Nama se pravica godi, plačilo sva prejela, ktero gre najnim delam; ta pa ni nič

hudiga storil.“ Potlej je Jezusu rekel: „Gospod! spomni se me, kedar v svoje kraljestvo prideš.“ Ino Jezus ves usmiljen se je va-nj obernal, ino mu rekel: „Gotovo, ti povem, še dans boš per meni v raji!“

Pod križem je stal preljubi apostelj Janez, ino zraven Janeza je bila tudi Jezusova mati Marija. Jezus v svojih bolečinah pogleda milo v Marijo, svojo mater, ji z očmi v Janeza migne, ino reče: „Glej' ga, tvoj sin!“ Potlej Janeza pogleda, ino mu v Marijo migne rekoč: „Glej jo, tvoja mati!“ — Pač lep zgled za vas, ljubi otroci, kako svoje starše ljubite!

Opoldne je na enkrat solnce otemnelo. Strašna tema je nastopila, pokrije vso deželo, ino terpi tri ure. Vsi Jezusovi zasmehovavci so se prestrašili, ino so umolknil. Tudi Jezus je molčal ves ta čas, desiravno je v neznanih smertnih težavah. Oh, že je bila to strašna tihota, že so bile Jezusu to britke ure! Okoli treh popoldne, ko je njegovo terpljenje do verha perkipelo, je z zaupanjem v nebeškiga Očeta zaklical: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“ — Potlej reče: „Žejin sim!“ Nekdo vojakov mu z jesiham napojeno gobo na terstu pomoli. Pač reven ohladljej per taki žgoči žeji! Jezus zavžije nekoliko jesiha. Potlej zavpije z močnim glasam: „Dopolnjeno je!“ Ino preden zadnjič povzame, reče še: „Oče, v tvoje roke zročim svojo dušo!“ Ko je to izgovoril, je glavo nagnil, ino umerl.

— — —
Hvala, molitev ino večna čast bodi na-

šimu Odrašeniku! On je za nas vse terpel, svojo kri prelil, ino umerl!

Ko je Jezus umerl, se zagrinjalo v tempeljnu pred svetinjišem od zgorej do tal preterga. Zemlja se trese, ino skale pokajo. Stotnik, ki je per križi stražo imel, ves presrašen zavpije: „Gotovo, ta je bil Sin božji!“ Ljudstvo trepetaje na persi terka, ino se molče razide.

Proti večeru je bilo Jezusovo telo pokopano. Jožef, iz Arimateje domá, imeniten zbornik, je šel k Pilatu; ino ga Jezusovo telo prosil. Pilat je dovolil v njegovo prošnjo. K Jožefu se perdruži tudi Nikodem pismouk. Preden Jezusovo telo s križa snameta, mu je še vojakov eden stran s sulico prebodel, ino kri ino voda se mu je iz serca ulila. Potlej sta telo z dišavami v drago tenčico povila, ino na vert nesla, kjer je bil Jožef za-se grob v skali izsekal. V ta novi grob ga deneta, ino pred grob zavalita velik kamen. Drugi dan so še veliki duhovni grob zapečatili, ino vojakov na stražo postavili. Tako je Jezusovo telo v saboto počivalo.

44. Jezus spet živi, ino se per-kazuje.

Jutro tretjiga dne je napoknilo. Ino glej, velik potres je! Angelj Gospodov, svetel kakor blisk, pride iz nebes, in odvali kamen spred groba. Ino Jezus Kristus vstane čistiljiv ino neumerjoč iz groba, je premagavec smerti, pre-

magavec vse sovražnikove moči. Vojaki, ki so bili na straži, so od strahu na pol mertvi po tleh popadali. Berž ko so se opomogli, so leteli v mesto, ino velikimu zboru povedali, kaj se je zgodilo.

Še tisto jutro zgodej gre nekaj pobožnih žen, ki so v Jezusa verovale, z dražimi dišavami k grobu; Jezusovo telo bi rade bolje vmazilile. Žalostne pravijo po poti: „Kdo nam bo kamèn spred vrat groba odvalil?“ Pa ko na vert stopijo, vidijo kamen že odvaljen. Pogledajo v grob, kar je prazen; le perti, ki je bilo Jezusovo telo v-nje zavito, so lepo, poravnani ondi ležali. Ino glej, dva angelja v svetlim oblačilu stojita na desni strani, ino rečeta: „Ve išete Jezusa Nacarečana, ki je bil križan; ali čimu išete živiga per mertvih? Vstal je, ino ga ni tukaj! Pojdite, ino povejte njegovim učencam.“ S to novico hité nazaj v mesto.

Marija Magdalena se je še k grobu povernila, ino se milo joka, de solza solzo pobija. Vsa objokana pogleda v grob. Ino glej, dva angelja jo ogovorita: „Žena! kaj jokaš?“ Zdihne ino reče: „Oh, mojiga Gospoda so vseli, pa ne vem, kam so ga djali!“ Se ozrè, kar vidi Jezusa pred seboj. Tode ne pozna ga; menila je, de je vertnar, ino mu reče: „Gospod! ako si ga ti vzel, povej mi vsaj, kam si ga položil.“ Jezus ji po svojim ljubeznjivim njej znanim glasu reče: „Marija!“ Ino ko bi trenil, ga je spoznala. K nogam mu pade, ino reče: „Moj učenik!“ Jezus reče: „Idi k mojim bratom, ino povej jim, de se bom

kmal vzdignil k svojimu ino vašimu Očetu.“ Ino kar spred oči ji zgine; njena žalost pa se je spremenila v veselje, de ga noben človešk jezik ne izreče.

Popoldne se je Jezus perkazal dvema učencama, ki sta iz Jeruzalema v bližnji terg Emavs šla. Na poti se jima je perdružil v podobi neznaniga popotnika, ino reče: „Kakošne pogovore imata med seboj, ino zakaj sta tako žalostna?“ Eden nju pravi: „Kaj si ti sam ptujic v Jeruzalemu, de ne veš, kar se je te dni v njem zgodilo? Jezusa Nacarečana so križali, ki smo upanje va-nj imeli, ino dans je že tretji dan tega.“ Jezus reče: „Zakaj sta toliko kesniga serca verovati, kar so preroki prerokovali? Ni li mogel Kristus vsiga tega terpeti, ino tako iti v svoje veličastvo?“ Ino jima razlaga po poti sveto pismo. Ko do terga pridejo, se Jezus dalje ravna; pa učenca prosita: „Ostani per naju; večerí se že, ino dan se je nagnil.“ Jezus je ostal. Per večerji je kruh vzel v roke, ga posvetil, prelomil, ino jima podal. Tedaj sta ga spoznala, Jezus pa je spred nju zginil. „Ni li,“ sta zdaj rekla, „serce v naju gorelo, ko nama je sveto pismo razkladal?“ Ino se berž vzdigneta, ino gresta v Jeruzalem aposteljniam pravít. Ti so med tem še po drugi strani od Jezusoviga vstajenja zvedili, ino jima rečejo: „Gospod je res vstal, ino se je Petru perkazal.“

Zvečer še tisti dan se je Jezus zbranim aposteljniam v Jeruzalemu perkazal. Zavoljo strahu pred Judi so bili v neki hiši zaklenjeni,

kar Jezus na enkrat per njih stoji, ino reče: „Mir vam!“ Vsi so se prestrašili. „Zdaj,“ so rekli sami per sebi, „nam bo očital našo nezvestobo, zdaj se hudoval nad nami, ko smo ga zapustili, ino smo bežali!“ Pa z ljubeznjivim, njemu lastnim glasom je djal: „Nikar se ne bojte! Jaz sim, jaz Jezus, ki sim bil križan za vas! Poglejte mojih rok ino nog; vsaj nad temi le ranami spoznajte, de sim jaz!“ Potlej je med njimi jedel. Na zadnje reče: „Kakor je Oče mene poslal, tako tudi jaz vas pošljem.“ Dihne va-nje, ino še reče: „Prejemite svetiga Duha. Kterim boste grehe odpustili, so jim odpušeni, ino katerim jih boste zaderžali, so jim zaderžani.“ Ko je to izrekel, zgine spred njih.

Takrat Tomaža ni bilo med aposteljni. Toraj mu, ko je prišel, vsi veseli rekó: „Gospoda smo vidili! Pa Tomaž odgovori: „Dokler znamenj žebļjev na njegovih rokah ne vidim, ino persta v luknjo žebļjev ino roke v njegovo prebodeno stran ne vtaknem, ne verjamem.“ Osem dni po tem je Jezus spet skozi zaperte duri med nje prišel, ino djal: „Mir vam!“ Potlej se v Tomaža oberne, ino mu reče: „Tomaž! poglej mojih rok, ino položi perste va-nje; daj roko, ino deni jò v mojo stran, ter ne bodi neveren.“ Tomaž se Jezusu k nogam sčene, ino reče: „Moj Gospod ino moj Bog!“ Jezus je perstavil še besede, ki so za vse čase rečene, djal je: „Tomaž! ker si me vidil, veruješ; ali srečni, kateri ne vidijo, ino vender verujejo.

45. Jezus gre v nebesa.

Jezus je bil po svojim od smerti vstajenji še štirideset dni na svetu. Te dni se je svojim učencam tudi na Galilejskim večkrat perkazal. Eno jutro se jim je perkazal per Genezarskim jezeru, ko so ravno ribe lovili. Vso noč so lovili, pa nič niso vjeli. Na Jezusove besede so na desno stran čelna mrežo pometali, ino sto tri in petdeset rib vjeli. Potlej so jih nekaj per žerjavici spekli, ino Jezus je z njimi jedel. Po jedi je Jezus Petru djal: Simon, Jonov sin, ali me ljubiš bolj ko ti le?“ Peter odgovori: „Ljubim te, Gospod!“ Jezus reče vdručič: „Simon, ali me ljubiš?“ Peter odgovori: „Ljubim te Gospod!“ Jezus reče vtretjič: „Simon, ali me ljubiš?“ Petru se užali, de ga vtretjič vpraša, ino reče: „Gospod! sej veš, de te ljubim.“ Ino Jezus mu zroči svojo cerkev rekoč: „Pasi moje jagnjeta in ovce.“ — Drujkrat se je Jezus na neki gori pet sto učencam perkazal. Ko so ga vidili priti, so na obraz popadali, ino ga molijo. On pa je ljubeznjivo z njimi govoril od božjiga kraljestva, ter jih v veri, upanji ino ljubezni uterdoval.

Zadnje dni je še večkrat z njimi govoril, ino enajsterim zapovedal, de naj v Jeruzalem gredo. Štirideseti dan se jim je tukaj zadnjikrat perkazal, ino v sredi med njimi reče: „Dana mi je vsa oblast v nebesih ino na zemlji. Ostanite tukaj v Jeruzalemu, dokler vam obljubljene moči ne pošljem. V nekterik dneh boste s svetim Duham keršeni. Potlej pojdite

po vsem svetu, učite vse narode, keršujte jih v imenu Očeta, Sina ino svetiga Duha, učite jih vse storiti, kar sim vam povedal. Glejte, vse dni do konca sveta sim per vas!“ Kedar je Gospod to izgovoril, pelje učence v Betanijo, ino gre z njimi na oljsko goro. Tukaj razproste svoje roke nad njimi, jih blagoslovi, ino reče: „Grem k svojimu Očetu ino k vašimu Očetu, k svojimu Bogu ino k vašimu Bogu!“ Ino potlej se je vpričo njih nakviško proti nebesam povzdignil. Učenci gledajo vsi žalostni za njim. Poslednjič pride svetel oblak, ino ga utegne njih očem. Per tej priči stojita dva angelja v belih oblačilih per njih, ino rečeta: „Možje Galilejčani! kaj stojite ino gledate v nebo? Ta Jezus, ki ste ga zdaj vidili v nebesa iti, bo nekedaj ravno tako spet prišel.“ Učenci so na obraz popadali ino molijo. Potlej so se s svetim veseljem v Jeruzalem vernili, so vsak dan v tempeljnu, ino Boga hvalijo ino molijo.

Jezus, naš Zveličar, je zdaj ondi v nebesih. Od ondod vlada svojo sveto cerkev ino življenje svojih pravovernih častivcov. Otroci! hodite vedno vpričo njega, ino hodite pobožni. Njegovo okó nas povsod vidi, ino njegova ljubezen skerbi neprenehama za nas. Slušajte ga kakor dobri otroci, ino nikar greha ne delajte! Potlej boste tudi vi ondi, kjer je on, ino boste per njem večno srečni.

46. Jezus pošlje svetiga Duha.

Aposteljni so se zbrali, ino namesti Judata izdajavca Matijata zbrali. Vsi željni so v Jeruzalemu obljubljene pomoči perčakovali. Deset dni po Jezusovim vnebohodu, binkuštno nedeljo, so bili z veliko učenci v neki hiši v molitvi ino z bratovsko ljubeznijo zbrani. Kar se okoli devetih pred poldnam velik šum, kakor bi bil vihar, na nebu vzdigne. Vsa hiša se je potresla. Plameni v podobi ognjenih jezikov se vidijo nad vsih glavami. Ino vsi so s svetim Duham napolnjeni.

Tistikrat je bilo v Jeruzalemu zavoljo binkuš brez števila Izraelcov. Ker se je šum iz hiše, ki so bili učenci v njej zbrani, deleč po mestu slišal; se je ljudstvo prestrašeno iz tempelja in od vsih strani pred hišo učencov stekalo, ino sliši, kako serčni ino neprestrašeni učenci v mnogih jezikih Boga hvalijo. „Kaj je to?“ se čudijo eden drugimu; „vsi ti le, ki govore, so terdi Galilejčani, ino vsak po svojim lastnim jeziku jih slišimo božje velikote hvaliti!“

Sdaj se Peter zmed apostelnov vzdigne; ino na glas reče: „Vi možje Izraelci ino vi vsi Jeruzalemski prebivavci, poslušajte me! Jezusa Nacarečana, kteriga ste vidili čuda ino znamenja delati, Jezusa, kteriga ste vi križali, je Bog iz groba v življenje obudil. Mi vsi smo tega priče. Ta Jezus, kteri je v nebesa šel, nam je dans svetiga Duha poslal. Tega Jezusa je Bog zdaj Gospoda ino kralja postavil.“ Kedar Jeruzalemljani to slišijo, jim je v serce

seglo. Veliko jih je apostelnam djalo: „Bratje! kaj pa nam je storiti?“ Peter je djalo: „Pokoro storite, ino slehern se daj kerstiti v ime Jezusovo, v odpušenje grehov; potlej boste tudi vi prijeli svetiga duha. Ta obljuba je dana vam ino vašim otrokam ino vsim, kateri so še deleč od Boga.“ Ino še tisti dan jih je okoli tri tavezent vero Jezusovo na-se vzelo, ino so se dali kerstiti. Ti so bili vedno per naukih apostelnov. Vsi eniga duha so bili med seboj, ino vse so eden do družiga imeli. Skupej so molili, skupej jedli, skupej veseli Boga častili, ino ljudje so jih radi imeli. Bog jih je še vsak dan tej sveti družbi perdajal ino perdajal, de so tako pot večniga zveličanja našli.

47. Jezus živi v svojih vernih.

Tiste dni sta šla Peter ino Janez v tempelj molit. Per vratih v tempelj je sedel revež, ki je bil hrom, kar je rojen, ino je vbogajme prosil. Tudi Petra ino Janeza prosi vbogajme. Peter mu reče: „Zlata ino srebra nimam; kar pa imam, ti dam. V imenu Jezusa Kristusa vstani ino s-hodi!“ Za roko ga prime, ino ga vzdigne. Per tej priči je terdno stal ino hodil, gre z njima v tempelj, ter od veselja poskakuje, ino hvali Boga. Vse ljudstvo, ki ga je vidilo, se je čudilo. Tedaj reče Peter: „Temu nisva mi dva s svojo močjo pomagala, ampak z močjo tistiga kralja, ki ste ga vi umorili. Ino po Jezusu je zveličanje tudi vam na ponudbo.“

Ko sta aposteljna še govorila, pride tem-peljnova straža, ino ji v ječo zapro. To noč sta mogla v njej prebiti. Drugo jutro so ji pred veliki zbor k sodbi peljali. Peter, poln svetiga Duha, se odgovori, ino vpričo hromiga človeka reče: „V imenu Jezusa Kristusa, ki ste ga vi križali, Bog pa ga je spet od smerti obudil, stoji ta le človek zdrav pred vami. Znano vam bodi, de je zveličanje le v Jezusu, ino pa v nikomur drugim ne.“ Sodniki ostermé nad tako Petrovo serčnostjo, ino iz strahu pred ljudmi, si jima ne upajo nič žaliga storiti. Le zaterdijo jima, de ne več od Jezusa govoriti ino učiti. Ali Peter ino Janez na ravnost rečeta: „Sami sodite, ali bi bilo prav per Bogu, ko bi bolj vas kakor Boga slusali. Ne moremo nehati govoriti, kar smo vidili ino slišali.“ Potlej so ji izpustili.

Kdor Gospoda Jezusa pred drugimi priča, od njega bo tudi Jezus per Očetu v nebesih pričal, de je njegov učenec.

48. Štefan, prvi mučenic.

Veliko jih je še bilo, ki so Jezusovo milost zaničevali, ino ponujano zveličanje v svoji neveri od sebe pahali. Sovražili so Jezusa, ino preganjali njegove verne. Pa ravno v preganjanji, ki so ga verni terpeli, so svojo čednost naj lepše pokazali.

Štefan, poln svetiga Duha, je velike čudeže ino znamenja delal. Močno je pričal od

Jezusa in od njegoviga kraljestva. Terdovratni Judje so se njegovimu pričanju v bran stavili. Pa niso kaj mogli modrosti ino duhu, s katerim je Štefan govoril.

Iz hudobije se nočejo resnici vdati, temuč gredo, ino podšuntajo nekaj spridenih mož, de lažnjivo čez Štefana pričajo: „Kletevske besede v Boga ino Mozesa smo ga slišali govoriti.“ Ljudstvo s tem zdraženo ga popade, s hudo pred veliki zbor vleče, ino po krivim toži. Štefan je brez strahu, v nebeški mogočnosti ino velikosti pred sodniki stal, ino ko angelju se mu je obličje svetilo. Veliki duhoven se je vzdignil, ino mu reče: „Ali je kar ti pravijo, res temu tako?“ Štefan je odgovoril, ino pokazal, de mu je Bog ino Mozes v časti, de se je pa ta čast nad Judi vselej pogrešala. Ino na zadnje je sklenil s temi terdimi besedami: „Vi terdovratniši ino ljudje neposvečeniga serca ino neposvečenih ušes! vedno se vstavljate svetimu Duhu. Kakor so se mu vaši očetje vstavljali, tako se mu vi! Oni so morili preroke, ki so Odrešenika oznanovali; vi pa ste njega izdali ino umorili!“ To govorjenje jih je tako hudo zbodlo, de so od togote z zobmi škripali. Štefan pa je poln svetiga duha okó v nebesa obrnil, jih vidi odperite, ino Jezusa na desnici božji stati. „Dete,“ je zavpil, „nebesa vidim odperite, ino sinu človekoviga v njegovim veličastvu stati na desnici božji!“ Ino glej vsi začno divjati ino vpiti, ino ušesa si maše, ino vsi kmal planejo va-nj, ino iz mesta ga kamnjat vlečejo. Na moriši so Štefana okrog in okrog ostopili,

oblačila s sebe djali; ino ga kamnjajo. Od vsih strani leti kamnje v Štefana, on pa je glasno molil: „Gospod Jezus! sprejmi mojo dušo.“ Potlej na kolena pade, ino glasno reče: „Gospod! ne šteje jim tega v greh.“ Ko je to izrekel, ugasne.

Kdor Jezusa bolj ljubi kakor svoje življenje, tak je prav Jezusov učenec, ino si je milosti božje svest.

49. Pavlovo spreobrnjenje.

Pavel, ki mu je pred spreobrnjenjem Savel bilo ime, je Jezusa ino vse kristjane hudo sovražil. Neusmiljeno je kristjane preganjal. Mladeneč še se je smerti svetiga Štefana udeležil, ker je kamnjavcov oblačila varoval. Iz sovraštva do kristjov gre k velikimu duhovnu, ino ga prosi, de mu spisano pravico da, vse može ino žene, ki v Damašku v Jezusa verujejo, zvezane v Jeruzalem pergnati. Se podá na pot v Damašk, ino je že bliz mesta. Kar ga na enkrat posebna luč z neba osveti. Oslepen od svetlobe se na tla zverne, ino glas mu reče: „Savel, Savel! kaj me preganjaš?“ Pavel, na tleh leže, ves prestrašen vpraša: „Gospod! kdo si?“ Glas mu odgovori: „Jaz sim Jezus, kteriga preganjaš?“ Pavel spet popraša: „Gospod, kaj hočeš, de storim?“ Gospod mu reče: „Vstani, ino idi v mesto, ondi ti bo povedano, kaj de stóri.“ Pavel vstane, kar nič ne vidi; pogled je zgubil. Možje, ki so ga spremljali, ga za roko peljejo v mesto.

Tri dni je bil slep, ino ni ne jedel ne pil, le molil je. Po treh dneh pride Ananija po-božen učenec Jezusov, v hišo, v kateri je bil Pavel, položi roke na-nj, ino mu reče: „Jezus, ki se ti je na poti perkazal, me pošlje do tebe, de boš spet vidil, ino s svetim Duham napolnjen.“ Per tej priči se mu je nekaj taci-ga kakor luski od oči odlupilo. Pavel spre-gleda, ino se da kerstiti.

Odsihmal je bil Pavel prav serčen učenec Jezusa Kristusa, ino je njegov nauk med vsimi narodi oznanoval. Njegovo serce je bilo polno goreče ljubezni do Boga ino od vsih ljudi. Za Jezusovo čast je bil ves vnet. Poln praviga spoznanja, pa ponižen kakor otrok, je brez števila ljudem v nebesa perpomogel. Med svojim serčnim tekam v kersanski veri je neizrečeno veliko terpel; tode Gospodova roka je bila z njim, ga je uterdovala, ino nikoli ne zapustila. Če so ravno verige ali ketine na njegovih nogah ropotale, če so ravno jermeni njegov herbet raztepali; je bil le vender poln veselja, ker je Jezusa iz vsiga serca ljubil, ino upal kmal k njemu priti v nebesa. Iz te ljubezni do Gospoda je vse preterpel, ino njegov sveti nauk kakor zvest pričevavec na zadnje s svojo kervjo zapečatil.

V sveti časti nam toraj bodi njega spominj!

50. Sveta Jezusova cerkev.

Aposteljni, od svetiga Duha posvečeni, so se, kakor jim je bil Jezus ukazal, po vsim svetu razšli, ino so Jezusov sveti nauk oznanovali.

Gospod je bil z njimi, ino jim je dal moč čudeže delati. Veliko bolnikov so ozdravili, ino še celo mertve so v življenje budili. Če so le kaciga bolnika v postelji na pot položili, de ga je senca memo gredočiga aposteljna obšla, je bil že ozdravljen. Za tega voljo so jih dobri ljudje zvesto poslušali, ino so vero Jezusa Kristusa na-se jemali. Po Kristusu so se ti *kristjani* imenovali. Tako se je začela sveta družba vernih, ki ji *keršanska cerkev* pravimo, ino je bolj ino bolj rastla. Možje ino žene, mladi ino stari, ljudje visociga ino nizkiga stanu, Judje ino ajdje so se ji perdruževali. Vera ino ljubezen ste te duše z Jezusam ino med seboj sklepale. Vsi so bili eniga serca ino eniga duba; v upanji veseli, v terpljenji poterpežljivi, ino goreči v molitvi. Gospod je bil vedno med njimi, desiravno le nevidama. Njegov sveti Duh jih je oživljal, de so mogli sveto živeti. Gospodovo okó je nad njimi čulo, Gospodova dobrotljiva roka jih spremljala. Svetiga življenja jih je Gospod vadal, de bi od greha očišeni vedno nedolžno ino čisto živeli. Nezvestnike pa je včasi že na zemlji očitno štrafal, de je s tem druge svaril. Dva zakonska sta se Petru zlagala, ino v štrafingo svoje laži, koja je vselej ostudnost pred Gospodam, sta nagle smerti umerla.

Kjer je kaka keršanska občina ali gmajna vstala, so aposteljni učenike, škofe ino mašnike postavili, kteri so spet drugim ravno s takim duham Jezusov nauk oznanovali. Tako je Jezusov uk z božjo pomočjo od roda do roda prišel, ino bo kakor *reka življenja* ostal vse poslednje čase do konca sveta.

Nekteri prvih Jezusovih oznanovavcov so tudi nekaj naukov zapisali, ino nam jih spisane zročili, za kar Boga ne moremo dosti zahvaliti.

Sveti *Matevž* apostelj je spisal prvi evangelji, povest namreč od življenja, terpljenja ino poveličanja Jezusa Kristusa. Drugi evangelji je spisal sveti *Marka*, zvest učenec svetiga Petra. Tretjiga je spisal sveti *Luka*, tovarš svetiga Pavla, ino četertiga sveti apostelj *Janez*. Sveti *Luka* nam je tudi spisano zročil aposteljsko djanje, to je, kaj so apostelni po prihodu svetiga Duha delali, ino kako se jim je godilo.

Sveti *Pavel* je vernim kristjanam več listov pisal. Do nas jih je štirnajst prišlo. Eniga je pisal vernim Rimljanam, dva Korinčanam, eniga Galačanam, eniga Efežanam, eniga Filipljanam, eniga Kološanam, dva Tesaloničanam, dva svojimu učencu Timoteju, eniga Titu, eniga Filemonu, ino eniga Hebrejem.

Sveti *Jakop* je pisal en list, sveti *Peter* dva, sveti *Janez* tri, ino sveti *Juda Tadej* eniga. Skrivno razodenje, ki ga je sveti *Janez* na otoku Patmu imel, ino na božje povelje spisal, sklene sveto pismo.

Te pisma nam morajo biti svete, kakor naj dražji posoda božje resnice; one so polne uka, polne povesečenja.

Ljubi otroci! Jezus še živi, ino bo vekomaj živel. On ima vso oblast v nebesih ino na zemlji. Verujte va-nj, upajte va-nj, ino ljubite ga ves čas svojiga življenja iz vsiga

svojiga serca. Njegov sveti nauk radi poslušajte, nosite in ohranite ga povsod v svojim sercu. Čislajte ga, ino po njem živite, de boste pobožni otroci božji nakviško rastli, greha se varovali, v čast Jezusa Kristusa živeli, ino de boste njegovi vekomaj! Jezusov duh naj vas spremlja po tem svetu v večno življenje!

